NATSUKAWA SOSUKE

Chuyện con mèo lập kèo cứu sách

Chuyện con mèo lập kèo cứu sách

Tác giả: NATSUKAWA SOSUKE

Sách đổi Ebook:

⇒ Cần ebook của sách mới

⇒ Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

“Có rất nhiều sách bị nhốt ở một nơi.”

[…]

“Lão phải cứu đám sách bị nhốt ấy. Hãy cho lão mượn sức.”

Bỗng đâu một ngày, một con mèo mướp thân thế kỳ bí thạo tiếng người chình ình xuất hiện ở tiệm sách cũ Natsuki và bảo với Natsuki Rintaro như vậy. Lòng đầy nghi hoặc song sẵn tình yêu vô bờ với sách, Rintaro gật đồng đồng ý như một lẽ cố nhiên. Và thế là, những cuộc phiêu lưu vào thế giới sách bắt đầu. Một cậu nhóc cấp ba sẽ đối đầu với bậc trí thức đọc trăm cuốn sách mỗi tháng, với học giả chuyên nghiên cứu về sách, với giám đốc nhà xuất bản sách như thế nào để cứu sách thoát khỏi mê cung dựng lên từ những lý tưởng lệch lạc?

Chuyện con mèo lập kèo cứu sách như một lời nhắc nhớ về sức mạnh khôn cùng của sách, và về một tình yêu sách tinh khôi.

Mục lục

MỞ MÀN Chuyện bắt đầu thế này
CHƯƠNG 1 Mê cung thứ nhất: “KẺ NHỐT SÁCH”
CHƯƠNG 2 Mê cung thứ hai: “KẺ CẮT SÁCH”
CHƯƠNG 3 Mê cung thứ ba: “KẺ BUÔN XỔI SÁCH”
CHƯƠNG 4 Mê cung cuối cùng
KẾT THÚC Chuyện khép lại tại đây

MỞ MÀN

Chuyện bắt đầu thế này

Điều đầu tiên là, ông đã mất rồi.

Câu chuyện này ngay từ khởi đầu đã bi đát thế đấy, nhưng dẫu sao đó vẫn là sự thật bất di bất dịch.

Một sự thật sờ sờ, giống như sáng ra thì mặt trời sẽ mọc, trưa đến thì bụng sẽ đói. Có nhắm mắt, bịt tai, vờ như không hay không biết, thì ông vẫn chẳng quay về nữa. Trước cái sự thật nghiệt ngã ấy, Natsuki Rintaro chỉ trơ ra như phỗng, không cất một lời.

Người ngoài nhìn chắc sẽ nghĩ *thằng bé này bình tĩnh thật.* Khéo mà trong số những người tới viếng đám ma còn có người thấy gai gai. Vì Rintaro trông hơi quá thản nhiên, xét trên hoàn cảnh mới chỉ là học sinh cấp ba mà một ngày nọ bỗng tứ cố vô thân. Trong góc phòng tang lễ, dáng vẻ lặng như tờ, ngước nhìn di ảnh ông của nó thậm chí trông còn có gì đó thật thần bí.

Song, Rintaro quả thật không phải một cậu bé lãnh đạm gì. Chỉ đơn giản là, trong lòng nó, người ông kiệm lời luôn toát ra vẻ gì đó siêu phàm của mình và khái niệm "chết" xa xôi kia dường như chẳng liên quan đến nhau lắm.

Ông đã sống ung dung tự tại suốt những tháng ngày bình thường đơn điệu, chẳng tỏ chút mệt mỏi chán chường nào, khiến Rintaro cứ hồn nhiên mà nghĩ rằng có lẽ thần linh trên trời cũng không dễ gì can thiệp vào cuộc đời ông, vậy nên, chứng kiến cảnh ông nằm đó không thở nữa, nó tưởng như mình đang xem một vở kịch với diễn xuất dở tệ.

Thực sự, dáng vẻ ông nằm trong chiếc quan tài màu trắng vẫn giống hệt thường ngày, khiến nó có cảm giác ông sẽ vừa nói: "Chậc", vừa đứng dậy, đun ấm nước bằng lò sưởi dầu rồi pha hồng trà với vẻ rất thạo, không chút khó chịu nào, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra

cả. Nhưng đó chỉ là nó cảm thấy vậy chứ sự thật thì vẫn không thay đổi.

Mãi mãi về sau, ông sẽ không mở mắt nữa, đương nhiên cũng không cầm cái cốc trà yêu thích nữa. Ông chỉ nằm miết đó trong quan tài, lặng câm, toát lên chút trang nghiêm.

Tiếng đọc kinh như ru ngủ vẫn vang đều đều trong phòng tang lễ, chốc chốc lại có người đến viếng rồi đi, thi thoảng một ai đó nán lại hỏi chuyện Rintaro.

Thế là, ông đã mất rồi.

Sự thật ấy từ từ bén rễ trong lồng ngực Rintaro.

"Chuyện này không vui gì cả, ông ơi."

Cuối cùng, nó khẽ bật ra một câu thì thầm, nhưng chẳng có lời đáp trả.

Natsuki Rintaro chỉ là một cậu nhóc cấp ba.

Một cậu nhóc cấp ba bình thường, chiều cao khiêm tốn, đeo cặp kính hơi dày, trắng trẻo, ít nói, kỹ năng vận động kém, không đặc biệt yêu thích môn học hay môn thể thao nào.

Cha mẹ Rintaro ly hôn từ khi nó còn nhỏ xíu, sau đó người mẹ trẻ qua đời. Bắt đầu vào tiểu học, nó tới sống cùng ông. Từ đó chỉ có hai ông cháu nương tựa vào nhau. Kể ra, hoàn cảnh ấy có hơi bất thường so với "một cậu nhóc cấp ba bình thường", nhưng bản thân Rintaro thì chỉ coi những biến cố ấy là một phần nhỏ trong cuộc đời tẻ nhạt của mình mà thôi.

Tuy nhiên, từ khi ông qua đời, tình hình đã khó khăn hơn một chút.

Nói gì thì nói, ông mất đột ngột quá.

Một sáng mùa đông trời rét đậm hơn mọi ngày, Rintaro vào bếp thì chẳng thấy ông đâu. Vì hôm nào ông cũng dậy sớm nên nó đâm lo, bèn hé mắt dòm vào căn phòng kiểu truyền thống tối mờ, thì thấy ông nằm im trong tấm chăn đã không còn phập phồng theo nhịp thở. Trông ông không có dấu hiệu đau đớn, lặng yên như tượng, như thể chỉ đang ngủ thôi nên anh bác sĩ sống gần nhà vội vàng chạy qua xem

tình hình bảo nó rằng chắc ông đã mất ngay sau một con nhồi máu cơ tim đột ngột, không có cả thời gian để đau.

"Ông đã thanh thản vãng sanh rồi," anh nói.

Đã "vãng" lại còn "sanh", từ chi mà lạ, cái ý nghĩ đẩu đâu ấy có lẽ là dao động tinh thần duy nhất của Rintaro.

Còn anh bác sĩ lúc bấy giờ xem chừng đã nhận ra ngay hoàn cảnh khó khăn mà Rintaro vừa rơi vào, nhoằng cái, một người bà con đâu đâu tự xưng là dì của Rintaro từ phương trời xa xôi nào đó ào tới. Người phụ nữ coi bộ rất tử tế ấy đã lo liệu chu toàn từ thủ tục chứng tử cho tới đám tang và những nghi lễ khác.

Rintaro chỉ biết nhìn theo, lòng trống rỗng chẳng cảm nhận được gì, cũng không nghĩ tới chuyện đeo một tí nét buồn lên mặt cho hợp cảnh. Nhưng mà, tưởng tượng mình vật vã khóc ròng trước di ảnh ông, nó thấy cứ lố lố thế nào. Vừa buồn cười, vừa giả tạo. Trong đầu nó hiện lên ngay hình ảnh ông nằm trong quan tài cười khổ mà mắng: "Thôi ngay, cái thằng bé này!"

Thế là, từ đầu đến cuối, Rintaro tiễn đưa ông trong lặng thinh.

Sau khi đưa ông về nơi an nghỉ cuối cùng, trước mắt nó còn lại một người dì nhìn mình âu lo, và một cửa hiệu.

Cái cửa hiệu này, gọi là "của nợ" thì có hơi quá đáng, nhưng gọi là "tài sản thừa kế" thì lại nổ hơi to.

Đó là một tiệm sách cũ bé tẻo teo nằm trong góc phố, treo biển "Tiệm sách Natsuki".

"Natsuki ơi, ở đây đúng là toàn sách hay bá cháy."

Bên tai Rintaro vang lên giọng con trai.

Nó không ngoảnh lại, vẫn nhìn kệ sách to đùng trước mặt mà đáp cụt ngủn: "Thế ạ". Cái kệ sách đồ sộ cao từ chân đến tận trần nhà, trên đó chứa không biết cơ man nào là sách.

Đây Shakespeare, kia Wordsworth, đó Dumas, rồi Stendhal, Faulkner, Hemingway, Golding... Vô số kiệt tác văn học cốt cán của thế giới đang uy phong lẫm liệt nhìn xuống Rintaro. Chúng đều là những cuốn sách cũ có tuổi đời đã cao, nhưng chẳng cuốn nào toát ra

cái vẻ "cũ xì" cả, hẳn đều nhờ ông trước đây chưa ngày nào bỏ bê việc chăm nom, lau chùi.

Ngay dưới chân nó là chiếc lò sưởi dầu già cỗi đang cháy đỏ, cái lò sưởi được nết chăm làm nhưng hiệu quả thì phập phù, nên không khí trong tiệm vẫn lạnh tê tái. Nhưng Rintaro biết, cảm giác lạnh thấu xương này không chỉ do nhiệt độ gây ra.

"Tạm thời anh lấy cuốn này và cuốn này. Tổng cộng bao tiền?"

Nghe câu hỏi, Rintaro hơi nghẹo đầu, nheo nheo mắt. "3200 yên," nó đáp khẽ.

"Trí nhớ của em vẫn đỉnh như mọi khi nhỉ?"

Akiba Ryota - đàn anh cùng trường lớn hơn nó một lớp - cười nhăn nhó.

Akiba khá cao, có đôi mắt rất sáng, mang khí chất thơ thới thoải mái, tràn trề tự tin, nhưng không khiến người khác bực mình. Thật ra, ngoài đôi bờ vai rắn chắc đã tôi luyện được ở câu lạc bộ bóng rổ, cậu còn sở hữu cái đầu của học sinh giỏi nhất nhì trong khối. Chưa hết, vì có người bố hành nghề bác sĩ tư trong thị trấn, cậu ngày nào cũng học lấy học để. Thế nên, Akiba là người đối lập hoàn toàn với Rintaro về mọi mặt, theo đúng nghĩa đen.

"Uầy, mua được đống này hời ghê."

Akiba tấm tắc trong khi đặt một chồng năm, sáu cuốn sách lên bàn thu ngân. Bậc đàn anh văn võ song toàn này không ngờ còn là một con mọt sách, cũng là một trong số ít khách quen của tiệm sách Natsuki.

"Tiệm sách này thích thật đấy."

"Cảm ơn quý khách. Anh ưng cuốn nào cứ từ từ mà lựa ạ. Bổn tiệm sắp sửa ngừng kinh doanh nên giảm giá xả kho."

Giọng Rintaro cứ đều đều vô cảm nên khó mà đoán được nó đang nói thật hay đùa.

Akiba á khẩu một khắc rồi nhũn nhặn nói tiếp.

"Chia buồn chuyện ông em nhé, vất vả cho em quá."

Rintaro nhìn về hướng giá sách, vẫn giữ vẻ bình thản, làm bộ như đang tìm cuốn sách nào đó.

“Nghe nói trước hôm đó thôi, ông còn nhàn nhã ngồi đọc sách ở đó, vậy mà... Đột ngột quá.”

“Em cũng cảm thấy vậy.”

Rintaro đồng tình, nhưng bằng một giọng điệu xã giao hoàn hảo không chút cảm xúc, thậm chí chẳng thèm gật đầu một cái. Akiba không có vẻ phật ý gì, cậu quay nhìn thằng bé lớp dưới đang đứng ngửa cổ dòm lên giá sách.

“Nhưng anh không đồng tình với cái kiểu ông vừa mất em đã tự ý nghỉ học không nói một lời với ai đâu nhé, mọi người lo lắm đấy.”

“Mọi người là những ai thế ạ? Em không biết người bạn nào có vẻ sẽ lo lắng cho mình cả.”

“Ra vậy, vì em gần như không có bạn bè mà nhỉ? Nhẹ nhàng tự do thật.”

Akiba khẳng định trớt quớt.

“Nhưng chắc chắn ông sẽ lo đấy. Lo cho em nhiều như vậy, ông không siêu thoát được, đến giờ vẫn còn làm vong hồn vương vấn quanh đây thì sao? Thế chẳng phải là em làm khổ ông à?”

Nói nghe thấy ghê, nhưng giọng Akiba lại phảng phất vẻ hiền từ.

Có lẽ vì cũng khá gắn bó với tiệm sách Natsuki, bậc đàn anh ưu tú Akiba bất thần đặc biệt để tâm đến đứa em khóa dưới có khuynh hướng nhốt mình trong nhà này. Ở trường, Akiba cũng hay hồ hởi bắt chuyện với Rintaro, và việc cậu cố tình lui tới mài mông ở tiệm sách trong thời điểm Rintaro gặp nhiều khó khăn đã thể hiện sự quan tâm “theo kiểu Akiba” rõ ràng hơn hết.

Rintaro vẫn im thin thít, sau một hồi nhìn nó chằm chằm, Akiba nói tiếp:

“Này nhóc. Em sắp chuyển đi thật đấy à?”

Mắt không rời giá sách, Rintaro gật đầu:

“Chắc thế ạ. Em định chuyển đến ở với dì.”

“Ở đâu thế?”

“Em chịu. Nói chi đến nhà dì, ngay cả mặt dì thì em cũng vừa mới biết thôi.”

Rintaro đáp rất thản nhiên, thế nên càng không biết được nó nói

câu ấy với tâm trạng gì.

Akiba khẽ nhún vai rồi đưa mắt nhìn xuống cuốn sách trên tay.

"Vậy nên mới giảm giá xả kho à?"

"Vâng, là thế đấy."

"Chỉ là... anh chẳng thấy tiệm sách nào có nhiều sách hay như chỗ này. Thời buổi này hiếm có tiệm nào sở hữu trọn bộ Proust[*] bìa cứng lắm. Cuốn *Tâm hồn say đắm*[*] anh đã tìm suốt bao lâu không thấy mà ở đây lại có đấy."

"Ông mà nghe được chắc vui lắm ạ."

"Giá như ông còn sống thì vui hơn bao nhiêu... Anh cũng có thể chơi cùng em, vậy là kiếm được sách quý dễ ợt, quá tiện. Em chuyển đi như vậy không phải quá đường đột sao?"

Mấy lời trâng tráo của Akiba nếu lộn lại 180 độ thì nghe cũng có ý quan tâm, nhưng Rintaro chẳng biết đáp sao cho hay. Thế là rốt cuộc nó cứ thao láo ngó bức tường của tiệm sách.

Ở đó chất một núi sách cao ngất.

Tuy mang tiếng tiệm sách cũ, nhưng nơi này có một bộ sưu tập sách kinh điển không bao giờ lỗi thời, lại gom góp được rất nhiều sách hiếm đã tuyệt bản, nên thậm chí còn toát ra một vẻ làm ăn khấm khá, xét riêng lĩnh vực kinh doanh sách cũ thời buổi hiện nay. Thế nên, đánh giá của Akiba, sau khi lược bỏ phần quan tâm các thứ, thì cũng rất chân thực.

"Em định bao giờ đi?"

"Chắc khoảng một tuần nữa ạ.

"Sao lại 'chắc"? Cái tính qua loa đại khái của em mãi chẳng chữa được nhỉ?"

"Nghĩ ngợi thì cũng có ích lợi gì đâu ạ. Quyền quyết định có nằm ở em đâu."

"Ừm, cũng phải ha?"

Akiba khẽ nhún vai, nhìn quyển lịch nhỏ đặt ở góc bàn thu ngân.

"Tuần sau là đúng dịp Giáng sinh đấy. Khổ cho em quá. "

"Em cũng không quan tâm lắm. Không như anh, em chẳng có kế hoạch gì đặc biệt cả."

“Em cứ nói thế! Người phải sắp xếp hết kế hoạch này tới kế hoạch nọ như anh đây cũng mệt lắm đấy. Thi thoảng anh cũng nổi cơn thèm một đêm nhàn nhã cô liêu, nằm ngóng đợi ông già Noel chứ bộ.”

Akiba cười ha ha một lúc nhưng thấy Rintaro chỉ lãnh đạm đáp “Thế ạ”, bèn xị mặt chán nản, thở dài.

“Em thì chắc sẽ nghĩ đến nước này rồi chẳng việc gì phải cố gắng đến trường nữa, nhưng người ta bảo có đi cũng nên để cái tình ở lại mà. Trong lớp hẳn cũng có bạn nào đó đang lo lắng cho em đấy.”

Trên chiếc bàn thu ngân mà Akiba vừa liếc qua, có đặt vài tờ giấy in và một cuốn sổ. Là “sổ liên lạc” khi nghỉ học.

Cuốn sổ đó không phải đồ Akiba mang tới. Mới nãy, cô bạn lớp trưởng đã mang qua cho Rintaro.

Cô bé là Yuzuki, nhà ngay gần đây, quen Rintaro từ thời tiểu học. Nhưng Yuzuki tính mạnh mẽ táo bạo như con trai, hẳn nhiên không hợp cạ với Rintaro ít nói và khép kín. Lúc mang sổ qua, thấy Rintaro lơ đãng ngó lên kệ sách trong tiệm, cô bé chẳng thèm giữ ý mà thở dài thườn thượt.

“Lúc nào cũng đeo bộ mặt không màng thế sự mà rúc trong xó nhà. Ông có ổn không đấy?”

“*Có ổn không*” ư? Rintaro nghiêng đầu bối rối. Cô bạn lớp trưởng nhăn tít cặp lông mày, quay sang Akiba đứng ngay bên cạnh.

“Anh tụ tập chơi bời với cậu này không sao chứ? Mấy người trong câu lạc bộ bóng rổ tìm anh đấy.”

Nói với đàn anh mà Yuzuki chẳng thèm khách khí. Cô bé chỉ nói có thế rồi đi thẳng.

So với những quan tâm thừa thãi hay ánh mắt cảm thông, cái lối cục mịch thẳng thừng ấy chân thật tự nhiên hơn nhiều, và tạo ra một ấn tượng kỳ lạ rất “Yuzuki”.

“Lớp trưởng lớp em lúc nào cũng nhiệt huyết nhỉ?”

“Bạn ấy có trách nhiệm thật đấy. Đâu cần tự mình cất công mang sổ liên lạc tới tận đây cơ chứ…”

Có thể vì gần nhà nên cô bé đã trực tiếp mang qua luôn, nhưng

trong những ngày rét thở ra khói trắng này thì chỉ tiện đường ghé qua thôi chắc cũng lấy làm phiền lắm, Rintaro thật lòng thấy cảm thương.

“Vậy, tổng cộng 6000 yên ạ”

Rintaro đứng dậy, nói. Akiba nhướng một bên mày.

“Giảm giá xả kho gì mà không rẻ lắm nhỉ...”

“Giảm 10% thôi. Anh đừng có mặc cả nữa đấy, toàn danh tác cả.”

“Đúng là Natsuki.”

Akiba cười, rút tiền khỏi ví, nhặt khăn quàng và găng tay vứt bừa bãi trên bàn lên, vừa đeo cặp lên vai vừa nhắn nhủ.

“Mai đến trường đi nhé.”

Cậu nở nụ cười rạng rỡ như mọi khi rồi bước ra khỏi tiệm.

Đột ngột, tiệm sách chìm vào im lặng. Rintaro chợt nhận ra, bên kia tấm cửa lưới, hoàng hôn đang buông xuống, bầu trời nhuộm màu đỏ rực. Trong góc tiệm, chiếc lò sưởi sắp cạn dầu cất tiếng kẽo cà kẽo kẹt ai oán.

Đã đến giờ phải lên lầu chuẩn bị cơm tối. Hồi sống cùng ông, Rintaro cũng lo việc nấu cơm tối, nên đối với nó đó cũng chỉ là một công việc thường nhật bình thường.

Nhưng lúc này, nó cứ đứng chôn chân, nhìn mãi ra ngoài cửa.

Trời tối hơn, lò sưởi đã cạn dầu, cái rét bắt đầu bao trùm lấy gian tiệm, nhưng Rintaro vẫn đứng im lìm.

CHƯƠNG 1

Mê cung thứ nhất: “KẺ NHỐT SÁCH”

Tiệm sách Natsuki nhỏ xíu, nằm khuất trong một khu phố cổ.

Tiệm có kết cấu khá độc đáo.

Một hành lang dài và hẹp xuyên thẳng từ cửa đến gian trong. Những giá sách nặng trĩu cao tận trần nhà lấp kín hai bên tường, nhìn xuống lối đi. Trần nhà điểm xuyết vài chùm đèn kiểu cổ. Ván lót sàn bóng loáng, sáng dìu dịu trong ánh đèn.

Đoạn giữa hành lang có kê chiếc bàn nhỏ thu ngân, ngoài ra không còn đồ trang trí nào. Đi tuốt vào trong thì đụng phải một bức tường gỗ đơn sơ, thế là kịch đường. Nhưng nếu bước vào tiệm khi ngoài cửa đang sáng lòa ánh nắng, sẽ thấy cái hành lang ngập trong sách ấy sâu hơn thực tế rất nhiều, trong khoảnh khắc, ta cứ ngỡ nó kéo dài hun hút vào bóng tối vô cùng.

Trong tiệm sách ấy, dưới chùm đèn nho nhỏ, ông lặng lẽ giở từng trang sách. Tựa như tấm chân dung ưu nhã theo phong cách phương Tây một họa sĩ phi phàm nào đó đã vắt cạn sức mà vẽ nên, hình ảnh ấy trở nên đặc biệt không gì sánh được, khắc khoải mãi trong tâm trí Rintaro.

“Sách có sức mạnh đấy.”

Ông vẫn thường nói những câu như vậy.

Ông vốn trầm tính, thậm chí với cháu mình ông cũng rất kiệm lời. Chỉ khi chủ đề là về sách, ông mới lim dim đôi mắt nhỏ, và say sưa nói hết chuyện này đến chuyện khác.

“Sách cũ đã tồn tại qua bao thời đại nên sẽ mang trong mình sức mạnh phi thường. Cháu đọc những câu chuyện mang sức mạnh đó thì cũng như có được những người bạn mạnh mẽ vậy.”

Rintaro lại ngước nhìn những giá sách lấp kín hai bức tường của cửa tiệm nhỏ.

Không có những cuốn sách đang làm mưa làm gió trên thị trường, cũng chẳng có những cuốn truyện tranh hay tạp chí nổi tiếng. Các khách quen lắm phen lo cho tiệm, bảo ông rằng trong thời buổi này bình thường sách đã là mặt hàng ế ẩm, tiệm không bắt nhịp xu hướng thì sớm phá sản mất thôi, nhưng có nói gì thì ông cụ bán sách cũng chỉ khẽ cúi đầu đáp lại, chẳng mảy may có ý định dời bộ tuyển tập Nietzsche xếp hàng kín cả phần kệ gần cửa vào hay tập thơ Eliot cũ đi đâu cả.

Không gian mà người ông ấy tạo nên đã trở thành chốn nghỉ ngơi yên ả cho đứa cháu khoái chui rúc xó nhà hơn la cà bè bạn. Vốn không hòa nhập được với trường lớp, Rintaro cứ cắm chốt tại đây, lật giở từng trang mà say sưa đắm mình vào thế giới của sách.

Với Rintaro, tiệm sách Natsuki là chốn ẩn cư, là ngôi chùa thiêng để náu mình. Vậy mà chỉ vài hôm nữa thôi, nó sẽ phải chia lìa nơi đây.

“Chuyện này không vui gì cả, ông ơi.” Rintaro khẽ thì thầm.

Đúng lúc ấy, bỗng đâu một tiếng chuông lanh lảnh vang lên, đánh thức nó khỏi dòng suy nghĩ mơ màng.

Là tiếng chiếc chuông bạc treo ở cửa trước.

Thường thì tiếng chuông thông báo có khách đến, nhưng khách nào lại bước vào khi tiệm đang treo bảng “Đóng Cửa” cơ chứ? Mặt trời đã lặn, bên ngoài tối rồi. Cứ ngỡ anh Akiba mới vừa rời tiệm thôi, mà hóa ra thời gian đã miệt mài trôi đi từ lúc nào không biết.

Chợt có linh tính, Rintaro nhìn lên giá sách.

“Cửa tiệm gì mà âm u dữ.”

Một giọng nói bất thần vang lên làm nó giật nẩy mình. Nó nhìn ra cửa, nhưng chẳng thấy bóng dáng ai.

“U ám thế này thì kho sách đẹp dường ấy cũng thành mờ nhạt.”

Giọng nói vọng ra từ phía đằng trong. Rintaro hốt hoảng quay đầu nhìn, thì thấy một bóng... không phải người. Một con mèo mướp.

Mèo ta tướng tá khá đô con, lông pha lẫn vệt nâu vệt vàng. Gọi là màu nâu vằn chăng? Phần lông nâu vằn phủ từ nửa đầu phía trên tới hết lưng con mèo lớn đó, nhưng bụng và bốn chân nó thì trắng muốt.

Nó đứng trong không gian tối mờ phía sâu trong tiệm sách, đôi mắt sâu thẳm màu xanh phỉ thúy lóe sáng, chiếu ánh nhìn thẳng băng vào Rintaro.

Khi cái đuôi linh hoạt của con mèo đung đưa qua lại, Rintaro khẽ thốt.

"Mèo à?"

“Mèo thì không được à?”

Con mèo đáp.

Một con mèo không lẫn đi đâu được vừa nói: “Mèo thì không được à?”

Chẳng hiểu sao hồn vía đã lên mây mà cái vẻ mặt đơ như gỗ bẩm sinh của Rintaro vẫn không hề suy suyển. Nó nhắm hai mắt, đếm đúng ba giây rồi mở mắt ra.

Bộ lông ba màu sáng, cái đuôi xù, đôi mắt sáng quắc, hai mẩu tai nhỏ hình tam giác cân. Thôi đúng là mèo không trật đi đâu được rồi.

Mấy sợi ria dài của con mèo mướp giật giật.

“Mắt có vấn đề gì à, nhóc?”

Giọng mèo ta nghe không mảy may quan tâm.

“Ờ ừm...” Rintaro lúng ba lúng búng. “Thị lực của tôi hơi kém thật, nhưng cũng đủ để thấy rõ trước mặt có con mèo đang nói tiếng người.”

“Giỏi.”

Con mèo mướp lơ đãng gật đầu chầm chậm rồi nó nói tiếp.

“Lão là mèo Mướp, tức mèo tên Mướp.”

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ Rintaro chưa nghe lời tự giới thiệu nào quái gở hơn thế này.

“Tôi là Natsuki Rintaro.”

“Lão biết. Nhóc là chủ tiệm sách Natsuki đời thứ hai.”

“Đời thứ hai?” Rintaro bối rối trước cụm từ lạ tai. “Xin lỗi, tôi chỉ là một đứa thích ru rú ở nhà thôi. Chuyện sách vở thì ông tôi rành hơn, nhưng ông qua đời rồi ạ.”

“Chẳng sao. Lão có việc cần làm với Đời thứ hai cơ.”

Con mèo mướp đáp bằng một giọng ngạo mạn, đôi mắt như hai

viên ngọc phỉ thúy nheo nheo, nhìn xoáy vào Rintaro.

"Lão muốn mượn sức của nhóc." Mèo mướp thốt lên.

"Sức?"

"Phải, sức của nhóc."

"Sức gì..?"

"Có rất nhiều sách bị nhốt ở một nơi."

"Sách?"

"Nhóc có phải là vẹt đâu, đừng có nheo nhéo nhại lại lời lão như thằng ngốc thế."

Con mèo quát Rintaro như tát nước. Rồi chẳng màng thằng nhóc vừa bị mắng là "ngốc" có tổn thương hay không, mèo ta lại gằn giọng nói tiếp.

"Lão phải cứu đám sách bị nhốt ấy. Hãy cho lão mượn sức."

Đôi mắt màu phỉ thúy như đang phát sáng rực rỡ.

Rintaro làm thinh nhìn con mèo một lúc lâu, rồi nó từ từ đưa tay phải lên đẩy gọng kính.

Đó là thói quen mỗi khi đầu óc nó rối nùi.

Chắc tại mình mệt quá...

Rintaro nhắm mắt, tay vẫn sờ gọng kính, lặng lẽ nghĩ.

Ông qua đời, đám tang, mệt mỏi chồng chất, mình ngủ thiếp đi lúc nào không hay, rồi nằm mơ, chắc chắn là vậy. Vừa thầm sắp xếp trong đầu một câu chuyện nghe có lý, nó vừa rón rén hé mắt nhìn. Nhưng trước mắt nó vẫn chình ình một con mèo mướp ngồi ung dung.

Không ổn rồi....

Nhắc mới nhớ, suốt mấy ngày nay, không hiểu sao nó chỉ nhìn chăm chăm lên kệ sách. Vốn thích đọc sách vậy mà giờ đến sách nó còn chẳng buồn lật. Cuốn *Candide* mình đang đọc dở ở đâu ấy nhỉ? Mà thôi, ở đâu mà chẳng được, nó thơ thẩn nghĩ.

"Nhóc có đang nghe lão nói không đấy, Đời thứ hai?"

Con mèo mướp lại rít lên, Rintaro giật mình choàng tỉnh khỏi luồng suy nghĩ miên man.

“Lão nhắc lại nhé. Lão muốn mượn sức của nhóc để cứu sách.”

“Dù ông nói vậy thì tôi cũng..”

Rintaro cố đáp sao cho khéo.

“Chắc tôi không giúp gì được đâu ạ. Ban nãy tôi cũng nói rồi, tôi chỉ là một đứa học sinh cấp ba suốt ngày ru rú ở nhà thôi.”

Rintaro vẫn ngồi nguyên trên ghế, nghiêm trang đáp. Con mèo mướp toát ra một thứ áp lực khiến người ta phải đối đáp cho đàng hoàng.

“Không sao cả. Lão biết thừa nhóc là một thằng cu mặt ủ mày chau, quanh quẩn xó nhà, bất tài vô tướng. Biết thế nên lão mới nhờ nhóc.”

Con mèo thản nhiên phóng vào Rintaro một tràng lời lẽ sắc như dao.

“Nếu ông đã biết rành đến mức ấy thì đừng có mất công nhờ vả tôi cái gì. Ngoài kia thiếu gì người hữu dụng hơn tôi.”

“Chuyện đó đương nhiên lão biết.”

“Với lại, ông tôi vừa qua đời, tâm trạng tôi đang không tốt.”

“Chuyện đó, lão cũng biết nốt.”

“Vậy thì...”

“Nhóc có yêu sách không?”

Con mèo cất giọng ồm ồm, từ tốn cắt ngang bài kể lể của Rintaro. Từ tốn, nhưng lại gây áp lực buộc đối phương phải đưa ra câu trả lời “không” hoặc “có”. Nội dung câu hỏi thật mơ hồ, nhưng mọi lý lẽ thường tình dường như đều bị triệt tiêu trước áp lực và vẻ oai phong của con mèo.

Đôi mắt màu phỉ thúy nhìn Rintaro đăm đăm.

“Đương nhiên là có...”

“Vậy nhóc còn băn khoăn gì nữa?”

Thái độ của con mèo mướp này, ở điểm nào cũng át vía Rintaro.

Rintaro lại đẩy gọng kính.

Chuyện quái gì đây nhỉ, nó nghĩ nát óc mà không đưa ra được câu trả lời hợp lý nào cả. Tình hình thật sự vượt quá tầm hiểu biết.

“Phàm là việc lớn ở đời, đều không dễ mà hiểu ngay được, Đời

thứ hai ạ.” Con mèo nói như đọc được suy nghĩ của Rintaro. “Đám người các ngươi, đa phần đều sống ngày này qua ngày khác mà chẳng nhận ra được cái lẽ hiển nhiên ấy. Người ta chỉ nhìn rõ được bằng trái tim. Con mắt thường mù lòa trước những điều cốt tử[*].”

“Hết hồn..” Rintaro khẽ nhướn này. “Không ngờ có ngày được nghe một con mèo trích dẫn *Hoàng tử bé*.”

“Saint-Exupéry có hợp khẩu vị nhóc chăng?”

“Tôi rất mê cuốn truyện đó, nhưng…”

Vừa nói, Rintaro vừa chạm tay vào giá sách bên cạnh.

“Nhưng tôi nghĩ *Bay đêm* mới là cuốn hay nhất của ông ấy. Cả cuốn *Chuyến thư miền Nam* cũng khó lòng bỏ xuống được.”

“Giỏi.” Con mèo cười nhăn nhở.

Vẻ điềm nhiên của con mèo gợi cho Rintaro một cảm xúc gì đó tựa như hoài niệm thân thương, có lẽ bởi mèo ta toát ra một khí chất giông giống ông sao đó. Có điều ông chẳng bao giờ nói tía lia như thế cả.

“Thế nhóc có bằng lòng giúp lão không?”

Con mèo lại hỏi. Rintaro hơi nghiêng đầu.

“Tôi có thể từ chối không nhỉ?”

“Có thể.”

Con mèo đáp ngay. Nhưng rồi, nó nói tiếp với một giọng không vui.

“Nhưng có lẽ lão sẽ cực kỳ thất vọng về nhóc.”

Rintaro cười méo xẹo.

Đột ngột từ đâu hiện ra nhờ giúp đỡ, nhưng nếu từ chối thì sẽ thất vọng. Từ nãy tới giờ mọi lời lẽ hay hành vi của con mèo này đều vô lý đùng đùng, nhưng Rintaro lại không thấy khó chịu, có lẽ bởi con mèo rất thẳng thắn, không màu mè ra vẻ.

Đúng là, cứ thấy giống ông sao đó...

Rintaro nhìn lại con mèo.

“Tôi phải làm gì?”

“Đi theo lão.”

“Đi đâu cơ?”

“Thì cứ theo lão!”

Con mèo lẹ làng xoay người. Bằng những bước chân nhẹ tênh, lặng phắc, con mèo đi ngược hướng dẫn ra khung cửa chìm trong ánh chiều tà, tiến vào không gian mờ mịt phía bên trong tiệm.

Xây lưng lại Rintaro, con mèo bước đi quyết đoán. Rintaro bối rối tợn nhưng vẫn đi theo, chưa được dăm bước nó đã thấy xây xẩm mặt mày.

Tiệm sách Natsuki có không gian bên trong khá sâu, nhưng dù gì cũng chỉ là một tiệm sách nhỏ trong thị trấn nên bước vài bước là đụng tường chắn ngay. Lẽ ra là thế, vậy mà hôm đó, Rintaro đi miết không thấy cái tường ấy đâu cả.

Lối đi lát ván nằm giữa hai hàng giá sách nặng nề kéo dài thăm thẳm vào bên trong. Những chùm đèn kiểu cổ được gắn rải rác trên trần nhà thì chốc chốc lại xuất hiện, mãi không thấy hết. Đi được một lúc, Rintaro nhận ra trên kệ toàn những cuốn sách lạ hoắc lạ hươ. Không còn những cuốn sách hiện đại bìa giấy thông thường nữa. Nó đang đi trong một hành lang sách xa hoa, với nào sách khâu gáy theo lối xưa của Nhật, nào sách cổ lộng lẫy có bìa da bò dập nổi chữ vàng kim.

“Đây thật là...”

Kinh ngạc, Rintaro chỉ lắp bắp được vài từ vô nghĩa.

“Khiếp vía rồi sao, Đời thứ hai?” Con mèo xoay mỗi cái đầu lại, hỏi. “Muốn chạy thì giờ hẵng còn kịp đấy.”

“Tôi chỉ ngạc nhiên không biết từ lúc nào mà tiệm có thêm nhiều sách thế này thôi.”

Rintaro khẽ nói, mắt vẫn nhìn về không gian xa hút phía trước, rồi nó nhìn xuống con mèo, nhún vai nói thêm.

“Nhiều sách thế này thì có thể vui vẻ chui rúc xó nhà thêm một thời gian nữa rồi. Phải xin dì cho hoãn vụ chuyển đi mới được.”

“Nhóc pha trò dở ẹc nhưng có tư tưởng khá đúng đắn đấy. Trên đời này những chuyện phi lý, tréo ngoe chồng chồng như núi. Vũ khí tốt nhất giúp ta sinh tồn trong cái thế giới rối rắm ấy chẳng phải lý lẽ hay sức mạnh đâu, mà chính là khiếu hài hước.”

Con mèo mướp nói bằng giọng nặng trịch như một triết gia thời cổ đại, trong khi tiến từng bước nhẹ nhàng.

“Đi nào, Đời thứ hai.”

Giọng nói mạnh mẽ giục giã, Rintaro cũng chậm rãi bước theo.

Những cuốn sách dày cộp Rintaro chưa từng thấy bao giờ xếp kín hai hàng kệ, cuốn này nối tiếp cuốn kia, mãi mà chẳng hết. Trên lối đi bí ẩn chìm trong làn ánh sáng nhàn nhạt, một người, một mèo lặng lẽ bước.

Cuối cùng, ánh sáng rực rỡ từ đâu rọi tới, dần bao phủ quanh nó.

Những cành hợp hoan tắm ánh nắng vàng, thư thái thả mình theo gió.

Khi ánh sáng trắng rực rỡ dịu đi, khung cảnh yên bình ấy hiện lên trước mắt Rintaro.

Dưới chân nó là một con đường lát đá đang lấp lánh trong nắng, còn trên đầu là những cành hợp hoan đu đưa cùng bóng nắng lung linh. Bên dưới ánh nắng là...

“Cổng.”

Rintaro nheo nheo mắt, thầm thì.

Ngay phía đằng trước, trên vài bậc đá, là một chiếc cổng tráng lệ. Tấm cửa lớn duy nhất được đánh bóng sáng choang, toát lên vẻ oai phong độc đáo. Không thấy gắn bảng tên. Thi thoảng, những đốm nắng lọt qua cành cây kẽ lá, rót xuống mái ngói kiểu Nhật đen tuyền bên trên cổng, lấp lánh như những giọt nước bị bắn tung tóe.

Hai bên trái phải có dãy tường đất lợp mái màu nâu vàng coi bộ được chăm chút kỹ càng kéo dài ngút mắt. Phía trước tường là mặt sân lát đá rộng thênh sạch sẽ, không có đến một chiếc lá rơi. Khoảng sân này cũng kéo dài miết về hai phía, không thấy điểm dừng.

“Đến rồi đó.” Con mèo dưới chân Rintaro cất tiếng. “Đây chính là đích.”

“Ở đây, sách bị...”

“... nhốt.”

Rintaro lại đưa mắt nhìn lên chiếc cổng nguy nga và cây hợp

hoan cao lớn sum suê. Các cành cây phủ kín bởi những chùm hoa giống bông bồ công anh.

Lúc này chắc chắn đang là tháng Mười hai. Cây hợp hoan ra hoa tầm này thì lạ quá, nhưng từ nãy đến giờ sự thể đã khùng điên, chẳng có tí thực tế nào rồi, giờ lại đi bắt bẻ mấy bông hoa tươi tốt trái mùa trước cửa nhà người ta thì cũng kỳ, Rintaro đành miễn cưỡng chấp nhận tình huống.

"Tòa dinh thự bá cháy thiệt, riêng cái cổng đã to ngang tiệm nhà tôi."

"Đừng sợ. Khua chiêng múa trống thế thôi. Đời này chẳng thiếu người xây cái cổng to tổ chảng để hù thiên hạ nhưng trong nhà thì chẳng có của nả gì."

"Một đứa học trò bần từ cổng đến nhà như tôi xin được tỏ lòng ngưỡng mộ chiếc cổng này thôi vậy."

"Cứ thong thả mà than thở trong lúc còn có thể đi. Nếu không cứu được sách ra bình yên vô sự, chính nhóc cũng không thoát khỏi mê cung này đâu."

Lời cảnh cáo của con mèo khiến Rintaro á khẩu trong chốc lát.

"... Chuyện đó nãy giờ chưa hề thấy ông nói!"

"Ủa đương nhiên, lão mà nói trước thì đừng hòng dụ được nhóc đi theo, nhá. Trên đời có những chuyện không nên biết thì hơn, nhóc à."

"Ông xấu tính thế."

"Xấu tính hả? Vậy một đứa cả ngày ngồi phơi cái mặt ủ rũ chán đời như nhóc chẳng lẽ vẫn còn gì để mất sao?"

Con mèo huỵch toẹt, chọc trúng tim đen Rintaro. Nói kiểu đấy thì cạn lời, hết đỡ nổi.

Rintaro nhìn lên bầu trời trong xanh một lúc rồi lẩm bẩm.

"Tính tôi vốn không thích ngược đãi động vật, nhưng..."

Nó khẽ đẩy gọng kính.

"Tôi muốn tóm cổ ông rồi vặn cật lực quá."

"Giỏi, phải mạnh mẽ thế chứ lị."

Con mèo ung dung đáp, rồi bước lên bậc đá phía trước. Năm

bước là đến cổng. Rintaro vội vàng đi theo.

“Thế, nếu không thể quay về thì sao?”

“Chà... Thì chắc cú đi miết đi miết trước cái tường đất dài miên man này chăng. Nhưng trước giờ cũng chưa có ai quay về được cả nên thực hư thế nào cũng không ai biết.”

“Chuyện này nghe không vui cho lắm.”

Rintaro đáp với vẻ chán hẳn. Nó đứng nhìn lên cánh cửa gỗ khổng lồ.

“Vậy tôi phải làm gì đây?”

“Nói chuyện với chủ nhân cái nhà này.”

“Rồi sao?”

“Thuyết phục bên kia đầu hàng là xong.

“Thế thôi hở?” Rintaro nhướn mày.

“Còn một việc nữa...” con mèo nói tiếp bằng một giọng trầm trầm thờ ơ. “Nhấn chuông đi.”

Rintaro làm theo lời con mèo.

Từ bên kia cánh cổng, một phụ nữ kiều diễm mặc kimono màu chàm giản dị ra đón Rintaro và mèo.

Cử chỉ điềm đạm của người phụ nữ cho thấy bà ấy khá lớn tuổi, nhưng cụ thể khoảng bao nhiêu tuổi thì Rintaro không đoán ra được. Bà toát ra thần thái lạnh lùng, đôi mắt hơi cụp xuống không để lộ một chút cảm xúc, mái tóc cài trâm đỏ búi kiểu các phu nhân ngày xưa, nước da trắng muốt như sứ. Trông bà giống một búp bê Nhật được chế tác tinh xảo.

Rintaro bối rối tợn, nó thấy mình chưa đánh đã thua.

“Có việc gì ạ?”

Người phụ nữ hỏi bằng giọng không ngữ điệu.

Con mèo lên tiếng đáp thay cho Rintaro đang ngáo ngơ.

“Chúng ta muốn gặp chồng cô.”

Người phụ nữ hướng ánh mắt lãnh đạm về phía con mèo mướp bên dưới.

Rintaro giật thót, nhưng bà ta đáp lời con mèo như thể chẳng

thấy có gì lạ.

“Chồng tôi bận lắm. Khách đến đột ngột thế này thì...”

“Chuyện quan trọng lắm.” Con mèo thô lỗ ngắt lời. “Cấp bách nữa. Mong cô báo giúp.”

“Ngày nào cũng nườm nượp khách có chuyện quan trọng và cấp bách tới tìm chồng tôi. Anh ấy bận vô cùng. Anh ấy còn phải thuyết giảng trên ti vi và radio nữa, không thể tiếp hết khách này khách nọ đột ngột tới tìm được. Xin hẹn các vị lần sau.”

“Lão không rảnh thế.”

Giọng nói chứa uy quyền lạ lùng của con mèo khiến người phụ nữ mặc kimono đông cứng.

“Cậu trai trẻ này mang tới một câu chuyện cực kỳ quan trọng về sách. Cứ nhắn lại thế, chồng cô ắt biết cách cư xử.”

Người phụ nữ lặng đi một lúc trước thái độ hống hách của con mèo, rồi bà ta cúi đầu nói “Xin đợi một lát” và đi mất hút vào trong nhà. Rintaro quay khuôn mặt thất thần về phía con mèo.

“Ông nói ai mang tới một câu chuyện cực kỳ quan trọng về sách cơ?”

“Đừng chấp nhặt ba cái tiểu tiết. Điều cốt yếu là, khi địch đã phô trương thanh thế thì ta cũng phải đánh trống giương cờ. Nội dung câu chuyện thế nào thì lát vào nhà rồi nghĩ sau cũng được.”

“Thật là...” Rintaro ngắc ngứ một lúc rồi thốt lên, “.. an tâm quá nhỉ?”

Không lâu sau, người phụ nữ ban nãy lại đi ra, cúi đầu trước Rintaro và mèo.

“Mời vào” giọng nói đều đều vô cảm vang lên trước cánh cổng.

Sau cánh cổng là một dinh thự lớn chưa từng thấy. Họ đi qua mặt sân lát đá chỉn chu, mở cánh cửa lưới trước tiền sảnh và tháo giày tại một thềm nhà rộng thênh thang. Sau đó, họ đi từ một hành lang gỗ bóng lộn xuyên qua hiên nhà ngập nắng, rồi lại qua một cái hành lang nữa, tới gian nhà tiếp theo.

Đứng ở hành lang có thể trông ra một khu vườn đi dạo kiểu

truyền thống rộng mênh mông, chim oanh hót vang trên những tán cây, những bụi đỗ quyên được cắt tỉa xinh đẹp khai hoa rực rỡ. Mùa ở đây thật chẳng tuân theo cái quy luật chi hết.

"Sao ông bảo họ chỉ có cái cổng to hù thiên hạ chứ trong nhà chẳng khá giả gì?"

"Thì ví von thế thôi. Thằng nhóc này lắm điều thế nhỉ?"

Mặc cho Rintaro và con mèo rủ rỉ rù rì đấu khẩu, người phụ nữ dẫn đường chẳng hé răng.

Họ càng đi tiếp thì khung cảnh càng thay đổi, tòa nhà trông có vẻ là một dinh thự thuần Nhật tự lúc nào đã khoác lên một dáng dấp dị hợm.

Hành lang gỗ bỗng nối tiếp tới một cầu thang đá cẩm thạch có lan can kiểu Trung Hoa hoành tráng, đứng ở đó nhìn xuống, thấy một khu vườn bát ngát, giữa vườn có đài phun nước tráng lệ, trong đài phun nước đặt bức tượng phụ nữ khỏa thân. Sau khi bước qua tấm cửa trượt vẽ hình rừng trúc, họ tới một gian phòng lớn có treo đèn chùm sáng rực, chiếc bàn trà mang phong cách Art Déco trong phòng bày biện một cái bình có hoa văn sặc sỡ.

"Nhìn mà đau cả đầu."

"Công nhận."

Mãi mới có một lần con mèo thành thật đồng tình với Rintaro.

"Trông như họ kiếm được thứ gì trên đời là đặt bừa vào ấy nhỉ?"

"Nhìn như gì cũng có mà lại chẳng có gì." Con mèo nói một câu đậm chất thiền. "Không có gu, cũng chẳng có tính triết lý hay tư tưởng. Vẻ ngoài giàu sang mỹ miều, nhưng mở nắp ra bên trong chỉ toàn đồ vay mượn. Bảo nghèo nàn thì cũng có sai đâu."

"Cũng đâu cần nặng lời thế."

"Sự thật là vậy. Một sự thật bình thường như cân đường hộp sữa, ngày nào cũng thấy trên thế giới này."

"Dinh thự này." Người phụ nữ đi trước nhẹ nhàng chặn lời con mèo. "Dinh thự này được trang hoàng dựa trên kinh nghiệm sống phong phú và học thức sâu rộng của chồng tôi. Chắc các vị đây khó mà hiểu được."

Trong một thoáng, Rintaro đã nghĩ chắc bà ta nói đùa, nhưng bà ta đi đằng trước nên nó không thấy được biểu cảm. Còn giọng điệu của bà ta thì không có vẻ gì là đang vui đùa cả.

Trong bầu không khí căng thẳng lạ lùng, họ đi tiếp, rồi đi tiếp mãi.

Hành lang, rồi cầu thang, rồi lối thông giữa các gian cứ nối nhau miên man đến dị thường. Tượng bằng ngà voi, tranh thủy mặc, tượng bán thân thần Vệ Nữ, kiếm Nhật... những món đồ trang trí lần lượt xuất hiện được phối hết sức lạc quẻ. Đường đi cứ chốc chốc lại rẽ ngoặt, và cảnh quan hổ lốn không theo quy luật gì khiến người ta khó mà xác định vị trí của mình.

Trên đường, người phụ nữ quay lại hỏi "Các vị còn đi tiếp được chứ?" mấy lần, cứ như thể tụi Rintaro có lựa chọn nào khác vậy.

"Bây giờ mà được cho về thì tôi cũng không tự tin sẽ tìm thấy cổng ra."

"Đừng lo, Đời thứ hai." Con mèo khẽ ngước nhìn Rintaro. "Lão cũng chẳng tự tin hơn nhóc mấy." Mèo ta động viên ngắn gọn.

Cuối cùng, quãng đường dằng dặc cũng kết thúc.

Đi hết một hành lang trải thảm đỏ thì thấy một cánh cửa trượt họa tiết caro. Người phụ nữ dừng chân tại đó.

"Các vị vất vả rồi ạ."

Bà ta nói vậy rồi nhẹ nhàng kéo cửa, cánh cửa trượt qua, mở ra một không gian, Rintaro bất giác mở to mắt.

Đó là một không gian cực lớn, tuyền một màu trắng. Tường, sàn, trần, chỗ nào cũng trắng tinh.

Màu sắc kỳ dị gây rối mắt không phân biệt nổi xa gần đã đành, kích thước phòng cũng dị thường chẳng kém. Trần có lẽ cao ngang với phòng thể chất ở trường, trừ mặt tường phía sau, ba mặt còn lại đều kéo dài miên man bất tận, nên chẳng thể hình dung nổi căn phòng rộng chính xác bao nhiêu.

Kín khắp căn phòng sơn màu trắng ấy là những chiếc tủ trưng bày màu trắng xếp thành dãy ngay ngắn, chỉn chu. Loại tủ kính lớn, cao hơn cả Rintaro. Nhìn qua thì thấy có đến mấy chục dãy tủ như

vậy, nội dãy tủ ngay phía trước nó thôi đã kéo dài tít tắp, chẳng thấy điểm dừng.

Song những dãy tủ dài lạ thường chưa phải là thứ khiến Rintaro kinh ngạc nhất. Mà là đống sách chất đầy trong tủ kia!

Mỗi tủ có vài ngăn, sách được đặt nằm ngang chật kín trong đó, vượt quá cả tầm mắt. Không biết có bao nhiêu cuốn sách được lưu trữ trong thư viện khổng lồ này, nhưng chắc chắn riêng số sách lọt được vào mắt Rintaro thôi đã nhiều khủng khiếp vượt cả lẽ thường rồi.

"Xịn quá..."

Rintaro vừa đi dọc theo dãy tủ sách bằng kính vừa lẩm bẩm với vẻ gần như sốc.

Sách trong tủ cực kỳ đa dạng cả về lĩnh vực lẫn thời đại. Đủ mọi thể loại sách trên đời, nào văn học nghệ thuật, triết học, rồi thư, nhật ký lấp đầy không gian rộng mênh mông với chất và lượng vượt trội.

Chưa hết, quyển nào cũng sạch đẹp, không một nếp nhăn, nói là sách mới thì cũng không quá khó tin.

Chung quy, chỉ có thể dùng từ "tuyệt phẩm".

"Lần đầu tiên tôi thấy một kho sách xịn thế này..."

"Cậu quá khen rồi."

Một giọng bén ngọt vang lên từ đằng xa, sau những tủ sách.

Rintaro quay trở lại cửa vào. "Đằng này cơ," giọng nói vang lên. Rintaro vừa dòm qua khe hở giữa các tủ sách, vừa bước về hướng có giọng nói. Đi qua khoảng vài chục dãy tủ thì nó bắt gặp một người đàn ông cao lêu đêu ngồi trên chiếc ghế trắng.

Người đàn ông cao lớn đó mặc bộ com lê trắng tinh gần như tiệp màu với sàn phòng sáng lóa. Ông ta ngồi bắt tréo chân trên chiếc ghế xoay nhỏ, nhìn xuống cuốn sách lớn đặt trên đầu gối. Những chiếc tủ từ chỗ ông ta ngồi trở đi vẫn còn chỗ trống, chưa chất kín sách. Có lẽ đây là nơi sâu nhất của thư viện khổng lồ này.

"Chào mừng đến thư phòng của tôi."

Ông ta khẽ ngẩng lên, nhìn Rintaro. Nụ cười ôn hòa và ánh mắt sắc sảo kết hợp vô cùng duyên dáng trong cử chỉ đầy vẻ tao nhã ấy.

Rintaro nhớ ban nãy người phụ nữ kia có nhắc đến ti vi và radio. Trông ông này đúng là người quen làm mấy công việc kiểu đó thật.

"Nhìn qua đã thấy cái ông này sáng láng thông minh..."

"Nào nào, mới xung trận đã bị địch át vía thế thì còn làm ăn gì? Vững tâm lên!"

Con mèo gạt phắt đi lời thầm thì đầy tính nhu nhược của Rintaro.

Người đàn ông đảo mắt liếc Rintaro và mèo một cái thật bén, rồi cất tiếng hỏi:

"Là cậu à? Người khách mang tới một câu chuyện cực kỳ quan trọng về sách' ấy."

"Hự!" Rintaro thốt lên nghe ngớ ngẩn hết biết, trong đôi mắt ông kia nhá lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Xin thứ lỗi, tôi đây rất bận. Tôi chẳng có thời gian mà thong thả tâm tình với một cậu bé đột ngột tới gặp nhưng cứ đứng đực ra, chẳng hé mồm chào hỏi hay tự giới thiệu đâu."

"Xin lỗi ạ, cháu là Natsuki Rintaro." Rintaro cuống quýt đứng thẳng người, cúi đầu. "Chào bác ạ."

"Được rồi," người đàn ông đáp gọn, nheo nheo đôi mắt sắc. "Giờ thì mời cậu nói cho tôi nghe chuyện quan trọng. Nếu là chuyện về sách, biết đâu tôi sẽ có hứng thú."

Ông ta đột ngột đi vào chủ đề chính, nhưng Rintaro biết cái gì mà nói cơ chứ. Vốn làm gì có "chuyện quan trọng" nào! Nó vội đưa mắt nhìn con mèo cầu cứu, thấy mèo ta rung rung mấy sợi ria trắng.

"Chúng ta đến để giải thoát cho sách."

Người đàn ông nheo mắt nhỏ hơn, nhìn xuống con mèo. Sâu trong đôi mắt ấy, bùng lên thứ ánh sáng áp chế không khoan nhượng.

"Tôi vừa nói rồi, tôi bận lắm. Nào là viết lách, nào là thuyết giảng trên ti vi và radio, ngày nào cũng trăm công nghìn việc. Bận như thế nhưng vẫn cố dành ra chút thời gian đọc hết mọi thể loại sách trên đời. Còn với những ngữ bốc phét ba hoa, xin thứ lỗi cho, tôi đây không rảnh mà tiếp chuyện."

Ông ta thở dài thườn thượt rồi đưa mắt liếc đồng hồ đeo tay.

"Thế là mất toi hai phút quý giá. Xong việc rồi thì quý vị về cho!"

“Chưa xong gì hết...” Mèo ta kiên quyết không bỏ cuộc.

“Đã bảo rồi!” Người đàn ông cáu kỉnh nhìn xuống con mèo. “Tôi rất bận. Tôi chỉ mới đọc xong sáu mươi lăm cuốn trong số một trăm cuốn sách theo chỉ tiêu. Xin các người về đi cho!”

“Một trăm cuốn?”

Rintaro buột miệng thốt lên.

“Một năm bác đọc một trăm cuốn sách?”

“Không phải một năm, mà là một tháng.”

Người đàn ông làm bộ làm tịch lật giở cuốn sách đang để trên đầu gối.

“Thế nên tôi mới bận. Tôi mời các vị vào đây vì tưởng ít nhất có thể được nghe một câu chuyện có ích, nhưng tôi đã lầm. Nếu các vị đây còn làm phiền thêm nữa, tôi buộc lòng phải tống cổ các vị. Nhưng tôi không chắc sau khi bị đuổi khỏi phòng này, các vị sẽ bình yên vô sự mà ra được tới cổng đâu nhé.”

Đoạn cuối câu nói nghe mà lạnh toát sống lưng.

Rồi sự im lặng đột ngột bao trùm, chỉ còn những tiếng lật sách loạt soạt khô khốc. Con mèo quắc mắt nhìn người đàn ông, nhưng đương nhiên dăm ba ánh mắt mèo đâu thể làm địch quân nao núng. Người đàn ông cắm đầu vào sách như đã quên bẵng đám khách không mời.

Bầu không khí chùng xuống, lạnh lẽo, không biết bám víu vào đâu, Rintaro đành đưa mắt bâng quơ ngó nghiêng các tủ sách. Những cuốn sách trong tủ được xếp thật muôn hình vạn trạng, hoặc, nếu nói theo cách khác, thì thật bừa phứa tùy tiện. Không chỉ sách chung chung, mà còn cả tạp chí, bản đồ, từ điển... cứ bạ đâu nhét đấy, chẳng theo một thứ tự hay thể loại gì.

Hiệu sách Natsuki nhà nó cũng có một kho sách đồ sộ, nhưng nó cảm nhận nơi đó luôn phảng phất triết lý sống của ông mình. Còn những chiếc tủ này, trông thì có vẻ chứa đựng mọi thứ sách vở trên đời, nhưng lại gây cảm giác hỗn độn phi trật tự.

Khi người đàn ông lật sang trang kế tiếp, Rintaro rón rén bắt chuyện:

“Bác cũng đọc hết sách Nietzsche rồi ạ?”

Nó nhìn vào tủ sách ngay đằng sau ông ta. Biết bao nhiêu danh tác, từ những cuốn sách lỗi lạc cho tới những tập thư, đang lèn chặt sau khung kính, và đập vào mắt nó đầu tiên là *Zarathustra đã nói như thế*.

“Cháu cũng thích Nietzsche.”

“Trên thế giới này có vô số kẻ vỗ ngực bảo rằng mình ‘thích Nietzsche.”

Người đàn ông đáp lại trong khi vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách.

“Nhưng liệu được mấy mống người thực sự đọc sách Nietzsche? Đám còn lại chỉ biết lõm bõm vài câu cách ngôn, liếc qua dăm bản tóm tắt tác phẩm xuề xòa, thì đã mặt dày coi Nietzsche như tấm áo hợp thời mà khoác lên người. Cậu đây chắc cũng dạng đó nhỉ?”

“Một kẻ chỉ đọc sách sẽ mất khả năng tư duy, nhưng kẻ không đọc sách thì không thể tư duy.” Rintaro đáp.

Người đàn ông từ từ ngẩng mặt khỏi cuốn sách. Rintaro vội nói tiếp.

“Ông Nietzsche đó đúng là một người xấu tính, thế nên cháu mới mê ông ấy.”

Người đàn ông im lặng một hồi, nhìn chằm chằm vào cậu bé sặc mùi nhu nhược trước mặt. Đôi mắt nhuốm sắc lãnh đạm, khinh khi chợt nhá lên một tia hào hứng. Thế rồi, bàn tay trắng trẻo đóng lại cuốn sách lớn trên đầu gối.

“Được rồi, ta làm quen với nhau một chút vậy.”

Bầu không khí căng như dây đàn xem chừng đã dịu đi phần nào. Con mèo ngước nhìn Rintaro vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng nó chẳng có tâm trạng nhìn lại. Người đàn ông lại đối mặt với nó mà nói chuyện khiến nó bỗng thấy căng thẳng đến xây xẩm mặt mày. Cuối cùng, để không quay người vắt giò mà chạy, nó chỉ còn cách cố nghĩ ra thứ mà nói tiếp.

“Cháu đến đây vì nghe nói là bác đang nhốt rất nhiều sách.”

“Đừng đánh giá điều gì dựa vào tin đồn. Phải khi mắt thấy tai

nghe thì hẳng tin vào. Tôi chỉ đọc sách, và trân trọng cất giữ từng cuốn sách mình đã đọc ở chốn này."

"Đã đọc' ấy ạ? Tức là bác đọc hết chỗ sách ở phòng này rồi ạ?"

"Tất nhiên."

"Nhìn kìa!" - người đàn ông vươn tay chỉ khắp căn phòng rộng như một đại sảnh.

"Từ chiếc tủ ở chỗ cánh cửa mà cậu bước vào cho đến chiếc tủ ở chỗ tôi đây, chứa tổng cộng năm mươi bảy ngàn sáu trăm hai mươi hai cuốn sách. Đó là số sách tôi đã đọc cho đến nay."

"Năm mươi..."

Rintaro á khẩu. Một thoáng cười phảng phất trên đội môi người đàn ông.

"Có gì đáng kinh ngạc đâu. Một bậc trí thức dẫn đầu thời đại như tôi đương nhiên phải không ngừng rèn giũa cái tài, cái trí của mình, mà muốn làm được thế thì cần đọc thật nhiều sách và đọc hằng ngày hằng giờ. Nói cách khác thì, chính số sách trong căn phòng này đã góp phần tạo nên tôi ngày nay. Gọi sách là bạn đời quý báu thì cũng chẳng ngoa. Vậy nên tôi thật vô cùng bối rối trước những lời cáo buộc vô lý của các vị."

Người đàn ông thong dong bắt tréo cặp chân dài, ngạo nghễ nhìn Rintaro. Cái luồng tự tin phách lối như đang phun ào ào từ người ông ta chuyển hóa thành thứ áp lực không lời chèn ép người khác.

Nhưng cái đang ấm ách trong lòng Rintaro giống một cơn hoang mang thuần túy hơn là cảm giác áp bức ngột ngạt.

"Nhưng mà, bác xếp sách kiểu này thì..."

Tủ sách nào cũng đóng chặt cửa kính, mỗi cánh cửa còn cài thêm một ổ khóa nom rõ ngặt. Lúc con mèo nói với Rintaro là "sách bị nhốt", nó thực sự không hiểu ý lắm, nhưng ít nhất thì nó cũng nghĩ người bình thường chẳng ai cất sách cái kiểu này cả. Đẹp đấy nhưng thật ngột ngạt. Tóm lại là:

"... bất thường quá ạ."

Người đàn ông cau mày.

"Đây là những cuốn sách quý giá của tôi. Nói tôi *yêu* sách cũng

không sai. Kho báu quan trọng nhường ấy, muốn giữ thì phải khóa cho kỹ, đâu có gì bất thường?"

"Nhưng như vậy thì giống tác phẩm nghệ thuật hơn là sách ấy ạ. Sách của mình mà khóa kỹ thế, muốn lấy ra cũng mất công lắm..."

"Lấy ra? Để làm gì? Những sách này tôi đều đọc cả rồi."

"Đâu phải đọc một lần là thôi. Ta có thể đọc lại mà..."

"Đọc lại? Cậu đây đầu óc chắc có vấn đề?"

Ông ta nói như phỉ nhổ.

Người đàn ông mặc com lê trắng nhẹ nhàng chạm những ngón tay thon dài vào mặt kính tủ.

"Cậu không nghe tôi nói gì sao? Ngày nào tôi cũng bận đọc sách mới. Đọc sớm đọc tối mới đạt đủ chỉ tiêu mỗi tháng đấy. Làm gì có thời gian mà đọc lại kia chứ."

"Không đọc lại một lần nào ạ?"

"Đương nhiên."

Người đàn ông lắc đầu nguầy nguậy như sốc lắm.

"Thôi, đành coi sự ngu ngốc của cậu đây là bởi tuổi trẻ dại khờ. Nếu không tôi sẽ suy sụp biết chừng nào vì đã trò chuyện dông dài vô nghĩa với cậu suốt tận ba phút. Cậu nghe tôi bảo này. Sách trên thế gian nhiều không đếm xuể. Vô số sách đã ra đời trong quá khứ, và vô số sách đang và sẽ ra đời. Sao lại có người tốn thời gian đọc đi đọc lại một cuốn sách kia chứ."

Ông ta tồng tộc tuôn một tràng, giọng sang sảng vang dội khắp căn phòng rộng thênh. Rintaro thấy gợn lên một cảm giác khó chịu như thể chóng mặt.

"Trên đời có hằng hà sa số kẻ được gọi là người đọc sách, nhưng người đọc sách ở vị trí như tôi đây buộc phải đọc nhiều hơn. Người đọc hai mươi ngàn cuốn sách thì có giá trị cao hơn người chỉ đọc mười ngàn cuốn. Sách cần đọc vốn đã chất cao như núi, vậy mà cứ đọc đi đọc lại một cuốn chẳng phải là quá lãng phí thời gian hay sao?"

"Hiểu chưa, chàng trai trẻ?" - Trong đôi mắt mảnh của người đàn ông lóe lên một tia sáng sắc như dao. Đó là tia sáng của lòng tự tin vô

đối đến gần như điên rồ.

Rintaro mím môi nhìn ông ta.

Nhưng không phải nó đang sợ hay nhún nhường, chỉ đơn thuần là kinh ngạc quá không thốt nên lời.

Lý luận của người đàn ông này, không dễ mà sụp đổ.

Dù từng khối từ ngữ có méo mó, lệch lạc đến đâu, khi xếp cạnh nhau, lại trở thành một bức tường khổng lồ không một kẽ hở. Những từ ngữ không gì lay chuyển ấy ào ào sinh ra chính là bởi có một thứ logic đã được lập nên và bản thân ông ta lấy làm tự hào về nó.

Sách có sức mạnh đấy.

Đó là câu cửa miệng của ông nó. Còn người đàn ông này cũng nói rằng sách là một phần tạo nên con người ông ta. Nghe thì có vẻ hàm ý của hai người đều giống nhau, đều cho rằng sách mang sức mạnh.

Nhưng mà... Rintaro lại đưa tay đẩy gọng kính.

Nó cảm thấy có gì đó khang khác. Có gì đó méo mó trong lời nói của người đàn ông này.

Nếu người ngồi đây là ông của Rintaro, có lẽ ông sẽ thật nhẹ nhàng, điềm đạm mà trả lời những chất vấn của nó.

“Tôi bận lắm.”

Người đàn ông lại nói rồi từ từ xoay ghế, hướng về phía tủ sách. Mở lại cuốn sách đặt trên đầu gối ra, ông ta chỉ tay ra cửa.

“Các vị về đi!”

Rintaro chẳng còn biết đáp sao cho phải.

Con mèo cũng chỉ biết gặm nhấm sự im lặng nặng nề.

Người đàn ông bắt đầu lật sang trang mới, như thể đã mất sạch mọi hứng thú với bọn Rintaro.

Tiếng giở sách loạt soạt vô cảm vang lên trong căn phòng trắng. Cùng lúc ấy, có tiếng “roạt” khô khốc, cánh cửa trắng phau trượt qua một bên. Phía bên kia cửa không có người dẫn lối như khi họ vào đây, chỉ có bóng tối mịt mùng hun hút. Rintaro bỗng thấy ớn lạnh như khiếp sợ điều gì, toàn thân nó run lên khe khẽ.

“Động não đi, Đời thứ hai.”

Con mèo đột nhiên lên tiếng.

“Gã này là một đối thủ khó nhằn vì trong lời nói của hắn có sự chân thật.”

“Sự chân thật?”

“Phải. Trong mê cung này, sự chân thật có sức mạnh lớn nhất. Một sự thật có méo mó đến mức nào, miễn sao còn có kẻ đặt vào nó lòng tin mãnh liệt, thì nó sẽ không dễ dàng sụp đổ. Nhưng không phải mọi lời hắn nói đều chân thật.”

Con mèo từ tốn tiến lên một bước.

“Hẳn phải có một điểm yếu. Gã này đã khéo léo đan từ kết chữ, nhưng không phải tất cả từ ngữ của hắn đều chứa đựng sự thật. Chắc chắn ở đâu đó có một lời nói dối.”

“Nói dối ư...”

Bỗng, không khí khẽ chuyển động, Rintaro quay nhìn về phía cửa.

Từ bóng tối đen đặc phía bên kia, gió đang thổi. Không đúng, là gió đang lùa vào bóng tối đó. Gió đang ung dung hút lấy bọn Rintaro, từ tốn, nhưng dần dần mạnh lên. Gió hướng đến một vùng xoáy rỗng không bí hiểm. Con lạnh toát chạy rần rật suốt sống lưng Rintaro.

Rintaro lại quay nhìn người đàn ông. Ông ta vẫn chú mục vào cuốn sách như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ông ta sắp đọc xong rồi ư? Cuốn sách dày cộp đó trông chỉ như còn vài trang nữa là hết. Rồi cuốn sách mà ông ta đã đọc một lần đó sẽ được nhét vào tủ kính lấp lánh để đóng vai món đồ trang trí mới cho cái thư viện hỗn độn này. Cánh cửa tủ sẽ được khóa chặt, không thể mở ra nữa.

Quả đúng là, những cuốn sách đang bị “nhốt” ở đây.

Mèo ta nói điều gì đó trong tiếng gió bắt đầu rền rĩ, nhưng Rintaro không trả lời. Nó cứ nhìn chằm chằm vào kho sách khổng lồ choán hết tầm mắt. Thế rồi, nó nói rất khẽ, như thể thì thầm. Đôi vai của người đàn ông bỗng giật nẩy.

“Chắc chắn có một lời nói dối.”

“Chắc chắn bác đã nói dối.”

Rintaro nhắc lại, lần này rõ ràng hơn. Người đàn ông từ từ quay đầu nhìn nó. Ánh mắt ông ta như muốn đâm xuyên qua người Rintaro, nhưng nó không chùn bước.

“Bác nói dối. Bác nói bác yêu sách, nhưng làm gì có chuyện!”

“Hài hước đấy.”

Người đàn ông đáp lại nhanh đến bất thường.

“Chàng trai trẻ, trước khi chạm nọc tôi, cậu nên dắt con mèo chướng mắt này về mau.”

“Bác không hề yêu sách.”

Rintaro nhắc lại. Nó đứng thẳng, nhìn chằm chằm người đàn ông. Ông ta trông có vẻ hơi nao núng.

“Cậu căn cứ vào đâu mà dám vu...”

“Nhìn là biết thôi.”

Giọng Rintaro cứng rắn lạ lùng. Bản thân nó cũng thấy ngạc nhiên trước khí phách chẳng biết từ đâu ra đó, nhưng câu từ vẫn tuôn tràn khỏi miệng nó rất đỗi tự nhiên.

“Đúng là nơi này có rất nhiều sách. Thể loại, lĩnh vực cũng cực kỳ đa dạng. Có cả những cuốn sách cổ giá trị mà ngày nay hiếm có khó tìm. Nhưng chỉ vậy mà thôi.”

“Chỉ vậy mà thôi?”

“Ví dụ như bộ mười cuốn *Chuyện d’ Artagnan* này.”

Rintaro chỉ tay vào mười cuốn sách có bìa rất đẹp xếp thành dãy trong tủ sách ngay bên phải nó. Những tựa sách được in đậm trên giấy bìa mới tinh màu trắng phủ nhũ vàng. Bộ đại tuyển tập do Alexander Dumas chấp bút đang ngự trị trong tủ đầy diễm lệ.

“Thật hiếm khi có dịp được nhìn thấy cùng lúc mười cuốn thế này. Nhưng cả mười cuốn đều không có dấu vết đã được mở ra. Những cuốn này đều rất dày. Dù lúc đọc có nhẹ nhàng, cẩn thận đến đâu cũng không thể tránh khỏi sách bị cũ và quăn queo đôi chút. Nhưng tất cả đều đẹp đẽ, mới tinh như vừa được mang về vậy.”

“Đối với tôi, sách là bảo vật vô giá. Trân trọng lật giở từng cuốn, từng cuốn một, và khi đọc xong thì cất vào tủ kỹ càng là thói quen và niềm vui thường nhật của tôi.”

“Nếu vậy, tại sao lại không có cuốn thứ mười một ạ?”

Rintaro hỏi độp, người đàn ông bất giác cau mày.

“Bộ *Chuyện d'Artagnan* có tổng cộng mười một cuốn. Ở đây thiếu

mất cuốn cuối cùng, cuốn 'Giã biệt, gươm đao'."

Người đàn ông vẫn im bặt, đơ ra như tượng.

Rintaro mặc kệ. Nó tiếp tục nói, tay phải chỉ ra chỗ khác.

"Bộ *Jean Christophe* của Rolland ở đằng kia thì cháu thấy có hai cuốn gồm tập đầu và tập cuối, nhưng vốn đó là một bộ ba tập, bác thiếu mất tập giữa rồi. Bộ *Biên niên sử Narnia* ở đằng này cũng thiếu mất tập 'Con ngựa và cậu bé'. Bác bảo sách là bảo vật vô giá nhưng lại xếp sách cái kiểu dở dở ương ương thế này. Tóm lại, thư viện của bác thoạt nhìn thì hoàn hảo đấy nhưng nhìn kỹ lại thấy thiếu chỉn chu."

Giọng Rintaro vẫn nhàn nhạt vô cảm. Nó ngước mắt nhìn trần căn phòng rộng mênh mang.

Chẳng biết từ lúc nào, gió đã yếu đi.

"Thư viện này không phải là mái ấm của những cuốn sách mà bác trân trọng, mà chỉ là nơi trưng bày những cuốn sách bác sở hữu thôi."

Nó ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn lại người đàn ông.

"Người thật sự yêu thương sách thì sẽ không đối xử với sách như thế."

Trong tâm trí Rintaro, hình ảnh ông nó lặng lẽ lật từng trang sách chợt hiện lên.

Là hình ảnh ông đọc đi đọc lại cuốn sách ông thích đến mức sách cũ mèm, thư thả đắm chìm vào câu chuyện, mỉm nụ cười mãn nguyện.

Ông đã trân quý sách biết bao, nhưng ông chẳng bao giờ dùng sách để làm vật trang sức cho mình cả. Nơi ông tạo ra không phải một không gian hào nhoáng, long lanh mà là một kho sách phảng phất nét cũ kỹ nhưng được chăm chút hết lòng, khiến ai cũng muốn vươn tay ra mà nhặt lấy một cuốn sách. Và cũng chính điều đó đã biến Rintaro thành một cậu nhóc mọt sách.

Hồi ông còn trông coi tiệm sách ấy, có lần ông đã nói một điều khiến Rintaro nhớ mãi.

"Đọc nhiều sách là tốt lắm. Nhưng có điều này bác đừng lầm

lẫn.”

Giọng nói của Rintaro bỗng vỡ òa, người đàn ông mặc com lê trắng khẽ cựa mình. Không có lời đáp lại, căn phòng lặng im đầy căng thẳng, và Rintaro chắp nối từng từ theo dòng ký ức đang hiện về từng chút một.

“Sách có rất nhiều sức mạnh. Nhưng xét cho cùng đó chỉ là sức mạnh của sách, không phải sức mạnh của chúng ta.”

Chuyện xảy ra lâu lắm rồi.

Hồi ấy Rintaro chán học, nghỉ suốt, cả ngày chỉ cắm đầu cắm cổ lục lọi những giá sách của hiệu sách Natsuki. Nó ghét cay ghét đắng trường học, tự nhốt mình trong những bức tường sách, dần dần chìm đắm vào thế giới của con chữ và chẳng còn hứng thú gì với cuộc sống bên ngoài. Thấy cháu như vậy, ông nó vốn thường ngày ít nói bỗng tâm sự rất nhiều.

“Nếu cháu chỉ biết đọc sách vô tội vạ, thế giới mà cháu nhìn qua trang sách sẽ không thể mở rộng ra được. Dù cháu có nạp bao nhiêu tri thức từ sách đi nữa, nếu không tự mình suy ngẫm, tự mình trải nghiệm, thì đó chỉ là một mớ kiến thức vay mượn rỗng tuếch thôi.”

Rintaro nghiêng đầu bối rối trước loạt câu nói mà nó chưa hiểu hết. Ông nhìn nó bằng đôi mắt hiền hậu.

“Sách không thể sống thay cho cháu cuộc đời này. Nếu cháu chỉ vùi đầu vào sách mà quên rằng mình phải bước đi bằng chính đôi chân mình, thì chẳng khác nào một cuốn bách khoa toàn thư nhồi nhét đầy những tri thức cũ kỹ. Nếu không được ai mở ra, cuốn bách khoa thư ấy sẽ chỉ là món đồ cổ vô dụng mà thôi.”

Ông trìu mến xoa đầu nó, rồi nhẹ nhàng nói thêm.

“Chẳng lẽ cháu chỉ muốn trở thành một cuốn từ điển sống’ thôi sao?”

Rintaro không nhớ mình đã trả lời thế nào trước câu hỏi ấy. Nhưng một thời gian sau, nó bắt đầu đi học lại.

Từ đó, mỗi khi thư thái nhâm nhi cốc trà nóng, ông vẫn thường cất giọng nhắc nhở đứa cháu cứ rảnh ra là cắm đầu vào sách của mình.

“Đọc sách là tốt. Nhưng đọc xong thì hãy bắt đầu cất bước đi, cháu nhé.”

Đến giờ Rintaro vẫn nghĩ đó là những lời dạy bảo hết lòng hết dạ mà người ông vụng nói gửi gắm tới mình.

“Nhưng tôi...” Người đàn ông mặc com lê trắng chợt cất tiếng. “Tôi đã gom góp vô số sách, và chính nhờ vậy mà tạo lập cho mình vị trí hiện giờ. Sách càng nhiều, sức mạnh càng lớn. Tôi đã dựa vào sức mạnh đó mà tiến xa được tới đây.”

“Vậy nên bác mới cất công khóa giữ sách thật kỹ, tỏ cái vẻ như thể sức mạnh của những cuốn sách đó đã trở thành sức mạnh của bác?”

“Cậu vừa nói gì cơ?”

“Bác khoe là bác rất siêu rất giỏi. Bác cố tình bày biện một cái phòng trưng bày sách hoành tráng thế này chỉ để chứng tỏ cho những người xung quanh biết bác đã đọc rất nhiều sách thôi chứ gì?”

“Im ngay!”

Người đàn ông đã không còn ngồi bắt tréo chân nữa. Ông ta cũng thôi nhìn cuốn sách để mở trên đầu gối mà nhìn trừng trừng Rintaro.

“Một đứa nhãi ranh vắt mũi chưa sạch thì biết gì?”

Trán ông ta đã lấm tấm mồ hôi từ lúc nào.

“Trong xã hội này, người đọc mười cuốn sách được kính nể hơn hẳn người đọc một cuốn sách mười lần. Xã hội coi trọng những người đọc nhiều sách, đó là sự thật. Cái danh người đọc sách chẳng phải khiến con người ta trở nên đầy hấp dẫn, lôi cuốn hay sao? Tôi nói sai à?”

“Sai hay không sai, cháu chẳng biết. Điều cháu muốn nói không phải là những thứ ấy.”

“Sao cơ?”

Người đàn ông có vẻ sửng sốt.

“Xã hội này chuộng cái gì hay người thế nào thì được kính nể... Cháu không nói về những thứ ấy.”

“Vậy ý cậu là...”

“Cháu chỉ nói là bác không yêu sách thôi. Bác yêu bản thân chứ có

yêu sách đâu. Ban nãy cháu nói rõ rồi đó ạ, người yêu sách thì không đối xử với sách như kiểu của bác đâu."

Im lặng lại bao trùm.

Người đàn ông ngồi yên, sững sờ không thốt nên lời, tay vẫn đặt lên cuốn sách trên đầu gối. Vẻ ngạo nghễ nhạt đi, nom ông ta nhỏ bé hơn chút đỉnh. Cơn gió hiu hắt, dịu dần rồi lặng hẳn. Rintaro quay ra sau, thấy cánh cửa mở toang ban nãy cũng đã đóng lại tự bao giờ.

"Cậu..."

Mãi sau người đàn ông mới thốt lên, nhưng ông ta lại im bặt ngay lập tức, rồi cứ thế im lặng mất một lúc. Cuối cùng, như thể đã tìm ra được điều cần nói, ông ta mở miệng.

"Cậu có yêu sách không?"

Rintaro bối rối, nhưng không phải vì bị hỏi dộp, mà vì nó nhìn thấy trong đôi mắt kia ẩn chứa một tia sáng chân thành. Khác hẳn thái độ lạnh nhạt và áp bức từ nãy đến giờ, ánh sáng ấy ăm ắp suy tư, cô đơn và hiu quạnh.

"Nhưng cậu yêu sách đúng không?"

"Nhưng" - một từ ngữ ngắn ngủn mà chất chứa bao nỗi niềm. Những nỗi niềm đó, Rintaro cũng đôi phần thấu hiểu, nên nó khảng khái trả lời.

"Yêu ạ."

"Tôi cũng vậy."

Giọng ông ta chợt dịu đi. Khẩu khí lãnh đạm đã tiêu biến đi đâu, thậm chí Rintaro còn nghe ra nét cao thượng trong âm sắc. Trong khi Rintaro còn đang bối rối, trước mặt nó, gió bỗng cất lên tiếng vi vút khô khan.

Nó đảo mắt nhìn quanh, thấy căn phòng đang rùng rùng thay đổi.

Một dãy tủ trưng bày kềnh càng trông cực kỳ trang trọng sụp đổ dần từ trong ra ngoài, như tòa lâu đài cát bị gió quật. Cùng lúc ấy, lần lượt từng cuốn sách bày trong tủ vỗ những trang sách chấp chới bay lên như đàn chim.

"Tôi cũng yêu sách lắm."

Người đàn ông mặc com lê trắng nhẹ nhàng đóng lại cuốn sách

đang để mở trên đầu gối, kẹp nó dưới cánh tay và đứng lên. Bên cạnh ông ta, giá sách trước mặt Rintaro cũng sụp xuống như bị gió quật, và vô số sách lại bay lên như đàn chim di cư. Chẳng biết từ lúc nào, bốn phương quanh Rintaro đã tràn ngập những đàn sách bay.

Rintaro kinh ngạc đứng sững như trời trồng, người đàn ông điềm tĩnh nhìn nó.

"Cháu đúng là đứa trẻ chẳng biết nể nang."

"Dạ đâu có..."

Người đàn ông giơ tay lên ra hiệu nó ngừng lời, rồi ông ta nhìn sang bên, môi phảng phất một nụ cười buồn.

"Tiễn các vị khách phiền phức này về thôi."

Đột ngột, từ lúc nào chẳng hay, người phụ nữ mặc kimono đã đứng ngay đó, bên cạnh ông ta. Chính là người đã dẫn tụi Rintaro đi trong dinh thự. Ban nãy, gương mặt bà ấy vô cảm như mặt nạ kịch Nô, nhưng lúc này bà đang cười rất nhẹ.

"Đừng lo bị lạc đường. Xem ra dù không có ai hướng dẫn thì các vị vẫn quay về được thôi."

Người đàn ông nói, thanh âm vọng lại giữa những tiếng đập cánh của bầy sách.

Biết bao nhiêu tủ trưng bày đã tan vào trong gió. Căn phòng tràn ngập thứ ánh sáng dìu dịu, đàn chim sách vỗ cánh không ngừng, phủ bóng trắng lên bốn phía không gian.

Người đàn ông nhìn đồng hồ.

"Tôi đã tiêu tốn rất nhiều thời gian, nhưng đó là khoảng thời gian quý báu chưa từng có. Cảm ơn cháu."

Ông ta cười, rồi nhận lấy chiếc mũ trắng mà người phụ nữ bên cạnh đưa cho. "Vậy nhé," người đàn ông chào ngắn gọn, đội mũ lên và chầm chậm quay người.

Người phụ nữ quay sang Rintaro, cúi người chào. Khoảnh khắc ấy, xung quanh nó bỗng chốc sáng lòa.

Bảy giờ sáng hôm sau, dùng bữa sáng xong, Rintaro đi ra lối vào tiệm sách, mở cửa.

Nó bật đèn, kéo rèm che cửa sổ ra, để gió lùa vào trong phòng. Khí trời mùa đông trong lành ùa vào, vui vẻ thổi bay không khí tù túng bên trong. Rintaro quét qua mấy bậc thềm đá trước cửa rồi lại quay vào, mang chổi lông gà ra phủi bụi mấy kệ sách. Nó làm mọi việc y chang như ông vẫn làm hồi trước.

Hôm nay, lần đầu nó hòa vào quang cảnh sinh hoạt mà nó vẫn thường chứng kiến mỗi sáng đi học. Trước kia Rintaro chỉ lấy sách đọc, chẳng phủi bụi kệ sách bao giờ. Có một giọng nói bối rối vang lên trong tim nó, tự hỏi "Mình đang làm cái gì vậy ta?" Nhưng rồi cũng có một giọng cười cất lên, rằng "Có sao đâu mà". Cả hai đều là tiếng lòng của nó. Thật ra, nó cũng chẳng hiểu mình đang làm gì nữa. Đầu óc vẫn mênh mang mơ hồ, nó thở dài, hơi thở trắng xóa bay lên trong ánh nắng sớm mai trong vắt.

Sao cái đứa lúc nào cũng chỉ biết rầu rĩ ngước nhìn kệ sách như mình bỗng nhiên lại bắt đầu làm những việc này nhỉ? Rintaro vẩn vơ nghĩ, thế rồi sự việc kỳ lạ hôm qua bỗng hiện về trong ký ức.

"Xuất sắc lắm, Đời thứ hai."

Giọng nói trầm với âm sắc dày đó là của con mèo mướp đẹp mã.

Rintaro ngẩn ngơ nhìn con mèo đang vừa đi dọc hành lang dài kê giá sách vừa cười cười, đôi mắt màu phỉ thúy của mèo ta nheo lại.

"Nhóc sao thế?"

"Tôi không quen được khen cho lắm..."

"Khiêm tốn là tốt, nhưng cái gì quá cũng không tốt." Con mèo nói mập mờ.

Nhẹ nhàng bước đi không tiếng động, mèo ta nói tiếp.

"Những lời của nhóc đã khiến đối phương động lòng, đó là sự thật khó chối cãi. Nhờ thế mà chúng ta mới giải cứu được biết bao nhiêu là sách và có thể trở về bình an như thế này. Nếu nhóc không nói những lời ấy, chắc chắn giờ này chúng ta chưa thể về mà vẫn đang lang thang vật vờ trong tòa dinh thự bí hiểm đó."

Nói cái điều xui xẻo như thế mà giọng con mèo cứ tỉnh bơ. Rintaro quay nhìn mèo ta, thấy đôi mắt màu phi thúy đang tỏa ánh cười dìu dịu.

“Tóm lại là xuất sắc. Trước mắt, chúng ta đã phá giải thành công mê cung đầu tiên.”

“Cảm ơn.” Rintaro đáp, rồi sực tỉnh, nó quay lại nhìn con mèo.

“Mê cung đầu tiên?”

“Không có chỉ, không có chỉ đâu. Chớ bận tâm.”

Con mèo đáp lời Rintaro lúc ấy đang đứng một đống ngay chính giữa hiệu sách Natsuki. Sau đó mèo ta lẹ làng trườn khỏi chân Rintaro, bước về phía bên trong.

“Chờ đã. Không bận tâm làm sao được, ông...”

“Gọi lão là Mướp! Hãy nhớ kỹ cái tên ấy.”

Con mèo ngoái lại, cười khoái chí.

“Nhóc làm ăn ngon lành hơn lão tưởng.”

“Ông định dùng lời đường mật lừa gạt tôi đúng kh...”

Rintaro chưa dứt lời, lối đi đã tan vào ánh sáng trắng xóa. Khi nhận ra, chỉ còn lại một mình nó đứng sững trước bức tường lát gỗ lạnh tanh.

Đã một ngày trôi qua kể từ hôm ấy, nhưng Rintaro vẫn ngơ ngẩn như đang mơ.

“‘Ngon lành’ à…”

Giọng nói trầm trầm của con mèo mướp vẫn còn văng vẳng bên tai nó.

Trước kia, chưa từng có ai khen nó thẳng thắn như vậy. Nó chỉ quen với việc bị cười cợt vì là “đứa bất tài”, bị xa lánh vì là “cái thằng mặt chù ụ một đống”, thế nhưng, khi được con mèo khen thẳng mặt như vậy, nó lại thấy lòng chộn rộn không yên. Chộn rộn quá nên nó quyết định thôi không ngồi bần thần trong cửa hiệu tối tăm nữa, mà lấy chổi lông gà ra phủi bụi cho có công có việc.

Quét dọn một chặp xong xuôi thì Rintaro nghe chuông cửa reo, bèn ngoái ra nhìn.

Cô nàng lớp trưởng Yuzuki Sayo hôm qua vừa mang sổ liên lạc tới đang ngó vào tiệm với vẻ mặt rất chi ái ngại.

Rintaro lấy làm khó hiểu nên cứ đứng sững ra. Đôi lông mày đẹp

của cô nữ sinh quàng chiếc khăn đỏ cau lại.

“Làm gì vậy?”

“Gì cơ...”

Rintaro bối rối, nhưng nghĩ kỹ lại thì, câu đó nó hỏi mới đúng chứ.

“Mới sáng ra Yuzuki qua nhà tớ có việc gì vậy?”

“Sáng nào tôi cũng tới câu lạc bộ nhạc khí tập tành.”

Cô bé chìa cho nó xem hộp nhạc cụ màu đen đang cầm bên tay trái.

“Đi ngang qua, thấy cái tiệm sách Natsuki thường ngày vẫn đóng cửa im im bữa nay mở toang, tôi thắc mắc quá nên dòm xem ông đang làm trò gì.”

Sayo thở ra một làn hơi trắng xóa, nhẹ nhàng bước qua thềm. Tay phải chống nạnh, cô bé nói tiếp:

“Sáng sớm đã rảnh rang dọn dẹp quét tước thế này thì chắc bữa nay đi học đàng hoàng được rồi ha?”

“Không…”

“Không với khiếc cái gì. Rảnh thì ra ngoài cho thoáng đi. Ai đời vừa tính chuyển nhà đã nghỉ học luôn, thái độ của ông thật không chấp nhận được.”

“Ừ thì...”

Rintaro cứ ậm ờ mãi, Sayo nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn.

“Này, ông hãy đặt mình vào vị trí của một người đi đến tận nhà đứa bạn cùng lớp mặt ủ mày chau mày giao sổ liên lạc xem. Tôi cũng khá là chu đáo mà.”

Nghe câu đó, Rintaro mới chợt nhớ ra hôm qua nó chưa kịp nói cảm ơn Sayo lúc cô bạn đến đưa sổ.

Nó bèn vội vội vàng vàng nói “Hôm qua cảm ơn cậu nhé”, Sayo thoáng bối rối.

“Ông nói gì lạ quá. Tôi hết hồn đấy. Trước giờ mỗi lần tiếp tôi trông ông cứ kiểu thấy phiền lắm cơ, vậy mà hôm nay tự nhiên lại còn cảm ơn cảm iếc...”

“Tớ có thấy phiền gì đâu. Tại trông Yuzuki luôn có vẻ khó chịu

nên...”

“Khó chịu á?”

Sayo ngớ ra trong chốc lát, rồi cô bé nói ngay.

“Làm gì có chuyện đó.”

Cô bé cáu kỉnh.

“Là tôi lo cho Natsuki đấy chứ!”

"Lo?”

Rintaro lẩm bẩm, nghiêng nghiêng đầu, rồi nó chỉ tay vào mình.

"Lo cho tớ á?”

“Còn ai trồng khoai đất này?”

Sayo lườm lườm Rintaro.

“Ông của ông mất, rồi phải chuyển nhà, toàn là chuyện hệ trọng, đương nhiên tôi thấy lo cho ông lắm chứ. Thế mà ông thì cứ thong dong tám chuyện với anh Akiba, ghét gì đâu ấy.”

Mình không hiểu, tim Rintaro chấn động.

Trước giờ, Rintaro luôn tự cho rằng Sayo mới là người thấy nó phiền phức. Cô bạn có bảo là lo cho nó thì nó cũng chỉ coi là lời xã giao mà thôi. Nhưng bỗng đâu, nó chợt cảm nhận được điều gì khang khác.

Sayo nãy giờ vẫn nhìn thẳng bạn đang hoang mang lúng túng bằng một vẻ mặt nom oải hết sức, bỗng nhiên lại ngại ngần nhìn qua hướng khác.

“Bộ trông tôi khó chịu thế sao?”

Rintaro tắc tị, không biết trả lời sao, nhưng không phải vì bị hỏi bất ngờ, mà bởi nó chợt giật mình nhận ra đôi mắt sáng trong của cô bạn cùng lớp quen mặt kia thật đẹp. Nghĩ lại thì, dù sống cùng khu, nhưng Rintaro chưa từng nhìn thẳng Sayo mà trò chuyện thế này bao giờ.

“Sao hả? Bộ thái độ của tôi tệ đến vậy à?”

“... Không, không tệ chút nào.”

“Natsuki nói dối dở ẹc.”

Sayo khẳng khái nói, Rintaro nghĩ mãi không ra nổi một câu đáp cho duyên. Nhất thời nó chỉ biết theo thói quen đưa tay lên đẩy gọng

kính, rồi lúng búng bảo:

"Ông tớ để lại một bộ ấm chén," nó ngượng nghịu chỉ tay vào trong cửa hàng. "Nếu rảnh thì vào uống chén trà nhé."

Úi giời mình vừa nói gì ngớ ngẩn vậy trời, Rintaro âm thầm thở dài thườn thượt. Nhưng, kiểu cách quan tâm vụng về rất đỗi Rintaro ấy lại khiến cô bé nữ sinh hoạt bát bất giác nhoẻn cười hiền dịu.

"Gì vậy trời, ông đang tán tỉnh tôi hả?"

"Đừng có xuyên tạc quá đáng thế!"

"Nhưng so với công lao tôi trèo đèo lội suối mang sổ liên lạc qua cho ông thì mời mọc thế hẵng còn rẻ quá nhé."

Cô nàng đáp vừa mượt vừa bén. Rồi cứ thế, Sayo bước nhẹ nhàng vào hẳn bên trong, ngồi xuống một chiếc ghế đẩu gần đó.

"Nhưng tôi đánh giá cao nỗ lực của ông."

"Cảm ơn cậu."

Rintaro thở phào, Sayo nói tiếp luôn.

"Pha cho tôi chén trà Darjeeling đi. Nhiều đường nha."

Giọng nói tươi vui của cô bé vang khắp cửa hiệu, tựa như mùa xuân bất chợt đến ngay giữa mùa đông.

CHƯƠNG 2

Mê cung thứ hai: “KẺ CẮT SÁCH”

Rintaro luôn cảm thấy ông nó thật bí ẩn.

Ông là một cụ già thông thái, điềm đạm, sống trong thế giới hơi khác so với thế giới bình thường mà Rintaro biết rõ, ít nói và có phần khó hiểu, nhưng không hề lập dị lánh đời.

Hằng ngày, ông thức dậy lúc sáu giờ sáng, ăn sáng xong lúc sáu rưỡi, quá bảy giờ một chút ông đã làm xong phần cơm trưa cho cả hai ông cháu, rồi đi mở cửa hiệu. Ông đón gió vào bên trong cho thoáng, tưới mấy chậu cây ngoài cửa, tiễn cháu đi học, rồi ở suốt trong biển sách cũ từ lúc sáng sớm ấy cho tới tận chiều tối khi Rintaro đi học về.

Dòng chảy ấy cứ thế lặp đi lặp lại mãi, chưa một lần cạn khô, tựa như con sông lớn tự cổ xưa vẫn tưới tắm cho vùng đất vĩnh hằng. Ngỡ đâu ông cụ nhỏ nhắn ấy đã sống trọn vẹn đời mình trong hiệu sách cũ be bé, nhưng thật ra thì không phải vậy.

Ông không kể nhiều về bản thân, nhưng một vị khách cao niên từng ghé qua hiệu sách đã kể với Rintaro rằng ngày xưa ông từng giữ chức vụ rất cao ở một trường đại học nào đó, nhưng rồi lại nghỉ giữa chừng. Vị khách ấy là một cụ ông lịch lãm có chòm râu dài bạc trắng, đeo chiếc vòng cổ rất bảnh. Ông ấy thỉnh thoảng ghé qua, mua những cuốn sách văn học dày cộp, có bữa còn mua sách ngoại văn nữa. Nghe đâu hồi xưa ông ấy làm việc chung với ông của Rintaro.

“Ông cháu là người giỏi giang lắm đấy.”

Rintaro còn nhớ, dưới ánh đèn vàng vọt, ông ấy từng xoa đầu nó mà nói vậy, còn nó thì ngước mắt lên nhìn. Hồi ấy nó còn đang học cấp hai thì phải? Ông nó ra ngoài có việc gì đó nên nó ngồi trông hàng một mình.

“Ông cháu đã rất cố gắng đưa vô số vấn đề hỗn loạn trên đời đi

đúng hướng. Ông cháu tận lực, tận tâm, làm việc rất nghiêm túc, rất tài giỏi."

Vị khách cao tuổi vừa âu yếm vuốt ve bìa một cuốn sách bọc vải sang trọng đựng trong hộp, vừa tâm sự với cậu nhóc những hoài niệm thuở xa xưa. Nhưng nói xong vài câu, ông ấy thở dài nhìn giá sách.

"Lực bất tòng tâm, nghiệp lớn chẳng thành, ông cháu rốt cuộc đành rút lui khỏi sân khấu cuộc đời."

Rintaro bối rối quá, những cụm từ như "sân khấu cuộc đời" nghe chẳng hợp với hình ảnh ông trong lòng nó gì cả.

"Thế hồi í ông cháu muốn làm gì ạ?" Rintaro hỏi ông khách. Ông khách cười hiền, đáp:

"Chẳng có gì lớn lao to tát cả. Ông cháu chỉ muốn truyền đạt cho người ta những điều hiển nhiên thôi. Không được nói dối, không được bắt nạt kẻ yếu, giúp đỡ người gặp khó khăn..."

Rintaro bất giác nghiêng nghiêng đầu lấy làm khó hiểu. Ông khách cười khổ.

"Trên đời này, những điều lẽ ra rất hiển nhiên đều đã trở thành bất thường cả."

Rồi ông thở dài thườn thượt.

"Trong xã hội ngày nay, rất nhiều điều hiển nhiên đã bị đảo lộn. Người ta mê mải lươn lẹo dối trá, dùng kẻ yếu làm bàn đạp tiến thân, lợi dụng những người đang gặp khó khăn mà trục lợi. Chẳng ai lên tiếng can ngăn họ khỏi những hành động nhơ nhớp đó."

"Ông cháu đã làm gì ạ?"

"Ông cháu đã bảo họ dừng lại. Ông ấy đã kiên nhẫn và mạnh mẽ nói với họ rằng, không được làm những chuyện như thế."

"Nhưng chẳng thể thay đổi được gì" - ông khách nói, đặt lên bàn thu ngân một cuốn sách to, nhẹ nhàng nâng niu như thể cuốn sách là một bức tượng thủy tinh tinh xảo. Đó là cuốn T*iểu sử Samuel Johnson,* tập 2 của Boswell.

"Có tập ba luôn không nhỉ?"

"Có ạ, hàng thứ hai bên trái tính từ trên xuống. Hình như bên

cạnh Voltaire.”

Ông khách lấy cuốn sách từ trên giá xuống theo chỉ dẫn của Rintaro, gật gù cười.

“Vậy là do công việc ở trường đại học không suôn sẻ nên ông cháu mới mở hiệu sách nhỏ này ạ?”

“Thực tế thì đúng như cháu nói đấy, nhưng có khác một chút về sắc thái.”

Thấy Rintaro ngẩn ra, ông khách cười tủm tỉm.

“Ông cháu không cụp đuôi chạy trốn trường đại học đơn giản như thế. Ông ấy chưa hề bỏ cuộc hay vứt bỏ sự nghiệp giáo dục. Ông ấy chỉ thay đổi cách làm thôi.”

“Cách làm ấy ạ?”

“Ông cháu đã mở ra ở đây một hiệu sách cũ tuyệt vời, trao gửi những cuốn sách đầy mê lực tới càng nhiều người càng tốt. Ông cháu giữ niềm tin rằng, bằng cách đó, những giá trị quan méo mó sẽ dần dần trở lại hình dạng ngay thẳng ban đầu. Đó chính là cách làm khác mà ông cháu đã chọn. Đó không phải một con đường hào nhoáng, nhưng là lựa chọn đầy can đảm của ông cháu đấy.”

Ông khách nói miên man một hồi, rồi nhìn lại Rintaro, mỉm cười.

“Chắc cháu chưa hiểu được đâu nhỉ?”

Rintaro thấy khó hiểu thật.

Nhưng chỉ là hồi đó, còn bây giờ, nó cảm thấy hơi khác một chút rồi. Nếu hỏi sự khác biệt đó là gì thì nó không dễ dàng trả lời ngay được. Tuy nhiên sau một vài ngày làm đi làm lại công việc dọn dẹp hiệu sách, nó đã dần dần nhìn thấy mối liên kết giữa người ông trầm lặng của mình và hiệu sách nhỏ mang tên Natsuki.

Từ phủi bụi kệ sách cho tới quét thềm cửa, những công việc đơn điệu ấy hóa ra lại mất thời gian không ngờ. À, cũng không hẳn. Chính vì đó toàn là những việc đơn điệu, nên mới thấy rõ được ông đã kiên nhẫn thế nào khi làm mọi thứ tỉ mẩn không một lần bỏ bê trong bao nhiêu năm qua.

Rintaro ngắm nghía hiệu sách, lòng gợn lên một niềm thương cảm mơ hồ.

Trong cửa hiệu mà nó đã quét tước, lau chùi hết cả tiếng đồng hồ buổi sáng, ánh nắng mùa đông bị ô cửa lưới cắt thành những đường kẻ đang chiếu rọi mặt sàn gỗ bóng loáng. Bên ngoài có thanh âm huyên náo vui tươi, có lẽ là đám học sinh cấp ba cùng trường đi sinh hoạt câu lạc bộ. Những tiếng cười vui vẻ ùa vào cửa hàng theo khí lạnh trong lành.

“Sao mà nhàn hạ thế này. Không đi học à, Đời thứ hai?”

Một giọng trầm trầm bất chợt vang lên, nhưng Rintaro không còn ngạc nhiên đến mức hết hồn nữa. Nó gác cây chổi lông gà lên vai, quay nhìn vào bên trong cửa hàng.

Sâu trong lối đi dài và hẹp nằm giữa các kệ sách, con mèo mướp đẹp mã ngồi đó tự bao giờ. Sau lưng mèo, bức tường lẽ ra phải tồn tại ở đó đã biến mất, lối đi giữa kệ sách kéo dài hun hút vào trong, ngập tràn ánh sáng nhàn nhạt.

Rintaro nhìn con mèo, cười khổ.

“Tôi rất muốn nói ‘Chào mừng quý khách, nhưng nếu có thể thì ông đi vào qua cửa trước được không? Chỗ ông ngồi có một cái gọi là bức tường.”

“Giờ nhóc còn chẳng buồn ngạc nhiên nữa nhỉ, Đời thứ hai.”

Con mèo đáp bằng cái giọng trầm rất riêng của nó. Đôi mắt màu phỉ thúy lấp lánh ánh sáng tinh anh.

“Nhóc hoảng hốt hơn một chút thì có phải sự xuất hiện của lão sẽ có giá trị hơn không”

“Vì nghe ông bảo mê cung đầu tiên’ nên tôi cứ băn khoăn suốt. Có đầu tiên thì kiểu gì chẳng có thứ hai.”

“Nhóc cũng tinh đấy. Nghĩ được thế rồi thì lão cũng đỡ tốn công giải thích.”

“Giải thích?”

“Lão phải đi tới mê cung thứ hai. Lão cần nhóc giúp.”

“Biết ngay mà.”

Rintaro liếc nhìn lối đi bên trong một cái.

“Ông lại định bảo là đi cứu sách chứ gì.”

Nó e dè hỏi. Con mèo đáp lại, trông vênh vang phách lối hết sức.

“Chứ sao.”

Ở chỗ nọ có một người đàn ông chuyên thu thập sách từ khắp nơi trên thế giới và cắt nhỏ từng cuốn.

Con mèo kể bằng giọng nghiêm trọng.

Người đàn ông ấy đã kiếm được rất nhiều sách và đối xử với sách bạo ngược như thế.

“Chúng ta không thể để mặc hắn tự tung tự tác được.”

Rintaro ngồi xuống cái ghế đẩu, đưa tay lên đẩy gọng kính. Sau một lúc im lặng, nó nhìn qua ngón tay xuống con mèo đứng bên dưới.

“Nhìn cái gì? Nhóc có nhìn thủng mặt lão thì tình hình cũng không khác gì đâu. Đi hay không, thế thôi.”

“Càng lúc ông càng ép người quá đáng.”

“Lão không ép thì nhóc cứ ì ra đấy. Nhóc mà là đứa không cần ép cũng hăng hái thì lão đâu khổ vậy.”

Đôi mắt màu phỉ thúy của con mèo phóng ra ánh sáng sâu thẳm hơn.

Rintaro vẫn ngồi trầm mặc một lúc, rồi cuối cùng, nó thở dài thườn thượt, đáp.

“Thôi biết rồi. Đi theo ông thêm lần nữa là được chứ gì?”

Con mèo nheo mắt tò mò trước câu trả lời mau mắn đáng ngạc nhiên.

“Bữa nay nhanh nhẹn dứt khoát không ngờ à nha. Nhóc có phải thằng cu nhu nhược chuyên lý do lý trấu làm mình làm mẩy lão biết không đấy?”

“Mấy chuyện khó hiểu ông nói, thật tình tôi cũng chẳng rõ đầu cua tai nheo ra sao. Nhưng ông tôi đã căn dặn tôi phải quý trọng sách. Giúp người không phải sở trường của tôi, nhưng nếu đi giúp sách thì chắc tôi sẽ có ích.”

Đôi mắt xanh biếc của con mèo hơi mở lớn vì bất ngờ, nhưng rồi mèo ta lại nheo mắt, gật đầu.

“Được.”

Hình như có một nụ cười nhẹ thoảng qua khóe miệng con mèo, nhưng Rintaro không chắc lắm. Trước khi nó kịp nhìn kỹ lại xem có đúng thế không thì chuông cửa reo vang. Rintaro quay lại, thấy một kẻ đột nhập mà nó không thể ngờ tới đang ngó vào từ phía bên kia cánh cửa lưới mở toang.

“Ông vẫn khỏe đấy chứ, Natsuki?”

Giọng nói vui tươi trong trẻo ấy là của lớp trưởng Yuzuki Sayo. Rintaro ngó đồng hồ, bây giờ là bảy rưỡi sáng. Chắc cô nàng đi sinh hoạt câu lạc bộ nhạc khí. Rintaro rối rít tít mù.

“Úi giời ai kia? Bạn gái nhóc à?”

“Ông im đi.”

Mới hai hôm trước, Sayo còn ngồi uống trà với nó trong tiệm sách.

Lớp trưởng đã bảo nó “Đi học đàng hoàng đi”, nhưng Rintaro chỉ đáp lại ậm ừ chứ rốt cuộc vẫn chẳng hành động gì. Tóm lại, nó vẫn cứ chui rúc cả ngày trong hiệu sách như trước. Xét về mặt tâm lý tình cảm, tầm này nó chưa có cảm giác muốn đi học cho lắm, nhưng riêng với Sayo, nó không khỏi cảm thấy áy náy ngại ngần.

Trong tình cảnh tế nhị như vậy mà còn bị bắt gặp sáng ngày ra đã ngồi nói chuyện với mèo thì đúng là không được hay cho lắm.

“C... có việc gì vậy?”

“Chẳng có việc gì cả.”

Sayo khẽ nhướng mày, thản nhiên bước một lèo vào cửa hiệu. Rintaro quýnh quáng. Con mèo nói với nó bằng trọng trầm trầm.

“Đừng cuống, Đời thứ hai. Chỉ những người đáp ứng được điều kiện đặc biệt mới có thể thấy lão. Nhóc cứ vờ như không có chuyện gì là được.”

Rintaro còn đang bán tín bán nghi thì Sayo đã cất giọng trong trẻo.

“Cuối cùng hôm qua ông vẫn không đi học. Ngó bộ dạng ông thì chắc hôm nay cũng định nghỉ luôn hả?”

“Không, không hẳn là thế nhưng mà...”

“Vậy ông sẽ đi?”

“Tạm thời thì hôm nay chưa...”

Rintaro đáp hết sức mập mờ, Sayo lườm nó một cái bén ngọt.

“Natsuki nghỉ học thì tôi sẽ lại mất công đi đưa sổ liên lạc đó. Các thầy cô cũng lo cho ông lắm. Ông có biết mình đang làm phiền mọi người lắm không?”

Sayo nói ào ào chẳng nể nang, đúng theo kiểu cách thường ngày của cô bé.

Sayo và nó đúng là khác nhau từ cốt cách.

“Tớ xin lỗi...”

“Xin lỗi chẳng giải quyết được gì.”

Sayo thở dài, mặt chán nản.

“Đi thì đi, nghỉ thì nghỉ, ông cứ rõ ràng ra. Tôi biết hoàn cảnh của ông bây giờ rất là khó khăn. Nhưng ông cứ ỡm ờ thế thì những người xung quanh không biết nên làm gì để giúp ông cả.”

Sayo nói như ép Rintaro đưa ra câu trả lời, nhưng ngoài áy náy ra, nó không biết phải làm sao.

Rintaro vẫn luôn nghĩ, bản thân mình nhạt nhòa như vậy, giờ có biến mất luôn cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, vậy mà dường như mọi thứ lại khác xa trong mắt cô bạn lớp trưởng.

“Tóm lại,” nó nghe thấy tiếng con mèo mướp cười cợt sau lưng. “Cô bé này thật lòng lo cho nhóc đó. Có một người bạn không ngờ tới như vậy, nhóc may mắn quá còn gì.”

Giọng nói nghe chừng khoái chí thấy ghét, Rintaro quay lại lườm một cái nhưng mèo ta chẳng thèm nhột nhạt gì, cứ đủng đỉnh cười, mấy sợi ria mép rung loạn xạ.

Đột nhiên, Sayo kêu “ối” một tiếng, nhìn xuống chân Rintaro. Đương nhiên con mèo mồm miệng độc địa đang ngồi chềnh ễnh ở đó. Một khoảng im lặng kỳ cục.

Mèo ta cứng đờ cả người, rồi nhanh chóng xớn xác làm bộ thăm dò.

“Không đời nào... Nghe được giọng nói và nhìn thấy hình hài lão là điều không th...”

“Mèo biết nói?”

Con mèo giật bắn cả người trước tiếng la chói lói. Sayo - người rõ ràng đã nhìn con mèo mướp chằm chằm - hướng mắt về phía lối đi đang sáng lên ánh xanh dìu dịu phía bên trong, nghẹn ngào.

"... Gì kia?"

Rintaro nhìn theo ánh mắt của Sayo, rồi khẽ đưa tay lên đẩy gọng kính.

"Ban nãy ông nói cái gì 'điều kiện đặc biệt' cơ mà?"

"Lão nói thật chứ bộ.."

Con mèo đang cuống cà kê, vẻ điềm tĩnh mọi khi biến mất tăm mất tích.

"Ông tào lao dễ sợ."

"Natsuki này," Sayo hoang mang thì thầm. "Tôi... tôi thấy cái gì lạ quá."

"May phước, cứ tưởng chỉ mỗi tớ thấy chứ."

Rintaro đáp bằng thái độ kệ thây muốn ra sao thì ra. Sayo im bặt không nói lại gì.

Tuy nhiên con mèo đã nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản vốn có, nó tiến tới trước Sayo, trịnh trọng chào hỏi.

"Lão là mèo mướp tên Mướp. Chào mừng cô bé đến với mê cung của sách."

Con mèo ưu nhã cúi đầu, bộ dạng của nó nom duyên dáng lạ.

"Chị là Yuzuki Sayo."

Sayo đáp lại với một thoáng bối rối, nhưng ngay sau đó cô bé vươn đôi tay trắng trẻo tới trước, bế bổng con mèo lên trước sự kinh ngạc của mèo ta.

"Dễ thương quá!" Cô bé reo lên. Rintaro lẫn con mèo trợn tròn cả mắt.

"Bé mèo mướp dễ thương ghê á, lại còn biết nói chuyện nữa, quá siêu!"

"Ủa vậy cũng được nữa hả?" Rintaro lầm bà lầm bầm, nhưng tiếng nựng mèo tươi rói của Sayo đã vang khắp tiệm, át đi giọng nó. Cô bé cọ lấy cọ để má mình vào má con mèo, còn mèo ta chỉ biết tuyệt vọng cất tiếng kêu "meo meo".

“Gì mà meo meo chứ...”

Rintaro thở dài thườn thượt, cảm giác như mất hết sức lực.

Hai người một mèo chậm rãi đi qua lối đi thẳng tắp nằm giữa những giá sách đồ sộ.

Con mèo dẫn đầu, sau đó đến Sayo, cuối cùng là Rintaro. Con mèo bước êm ru, Sayo bước nhẹ tênh, nhưng Rintaro thì cất từng bước nặng nề.

“Yuzuki nè, tớ nghĩ cậu nên về nhà thì hơn.”

Rintaro nhũn nhặn lên tiếng, Sayo hướng đôi mắt hạnh qua nó.

“Gì cơ? Ông tính đuổi tôi để được một mình trải nghiệm chuyến phiêu lưu kỳ thú cùng chú mèo kỳ lạ hử?”

“Phiêu lưu kỳ thú nỗi gì.” Rintaro hơi rụt lại. “Cũng đâu cần tự đâm đầu vào nguy hiểm...”

“Ủa, nguy hiểm như nào?” Sayo quay nhìn Rintaro đầy ẩn ý. “Không lẽ Rintaro tính bảo tôi thấy bạn cùng lớp đâm đầu vào nguy hiểm thì cũng cứ làm thinh ngó lơ đi?”

“Tớ không có ý đó.”

“Vậy ý ông thế nào? Nếu không nguy hiểm thì tôi đi cùng cũng có sao đâu, còn nếu nguy hiểm thì tôi nỡ lòng nào bỏ mặc ông được. Có gì khác đâu?”

Lối ví von “thẳng như ruột ngựa” chắc là để chỉ những người như Yuzuki, Rintaro thật lòng ngưỡng mộ. So với kiểu lo lắng lần khần của Rintaro, lập luận của Sayo rõ ràng mà lại cực kỳ vững chắc. Một đứa ru rú xó nhà yếu nhớt như nó chẳng thể cãi tay đôi với cô bé nổi.

“Nên đầu hàng đi thôi, Đời thứ hai ạ.” Con mèo cất giọng trầm trầm phân xử. “Nhìn sao cũng thấy nhóc yếu thế hơn.”

“Yếu thế hơn thì tôi thừa nhận, nhưng bị trùm rắc rối là ông khuyên răn thì tôi không phục tí nào.”

“Đừng nói thế chứ. Con bé thấy được lão rồi thì còn cách nào khác đâu.”

Con mèo đáp, nhưng giọng yếu xìu không hùng hổ như mọi khi,

chứng tỏ trong lòng mèo ta cũng đang cuộn xoáy lắm.

“Không phải tất cả mọi chuyện trên đời lão đều thấu suốt được. Trường hợp này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của lão.”

“Ông nói như kiểu những cái khác thì ông tính được hết ấy. Tôi thấy ông toàn làm bừa được đâu hay đó.”

“Chỉ vì cãi không lại tôi..” Giọng nói sôi nổi của Sayo chen ngang, “mà Natsuki trút giận sang bé mèo là xấu tính lắm.”

“Trút giận gì chứ.”

“Tôi nói sai à?”

“Tớ chỉ lo lớp trưởng sẽ bị cuốn vào một tình huống không lường trước được, rồi gặp chuyện gì bất trắc thì nguy to.”

“Bộ tôi gặp chuyện bất trắc thì nguy to, còn Natsuki gặp chuyện bất trắc thì nguy nhỏ?” Sayo đáp bâng quơ nhưng rõ sắc sảo.

Thấy Rintaro cứng họng, Sayo đế thêm.

“Tôi ấy, không ghét tính cách của Natsuki tí nào, nhưng cái thái độ đó thì tôi rất là không ưa nha.”

Nói xong, Sayo rảo bước đi lên trước. Cô bé vượt qua cả con mèo, hùng dũng tiến bước trên lối đi thẳng tắp. Thật trái ngược hẳn với Rintaro gặp chuyện gì cũng lo ngược lo xuôi.

Con mèo đi sát bên chân Rintaro, nghển cổ lên nhìn nó, cười cười.

“Đúng là tuổi trẻ, ha?”

"... Ông nói cái gì đấy?”

Rintaro lẩm bẩm bằng giọng yếu xìu, cùng lúc ấy, ánh sáng trắng bắt đầu tràn ngập.

Bệnh viện?

Cũng không quá vô lý khi Rintaro nảy ra ý nghĩ đó đầu tiên.

Đi xuyên qua ánh sáng trắng chói lóa, họ tới một không gian rộng lớn, nơi có rất nhiều nam nữ mặc y phục trắng bận rộn đi đi lại lại. Nhưng khi ánh sáng dịu dần, khung cảnh rõ nét hơn, thì sự kỳ lạ hiện ra lồ lộ.

Phía trước bọn họ là một hành lang lát đá trải rộng thênh thang. Chiều rộng mở sang hai bên có thể chứa đến hai lớp học, còn chiều

sâu thì hun hút về phía trước ngút tầm mắt. Hai bên có hai dãy cột trắng nom vừa ưu nhã vừa vững chãi, các cột cách nhau đều đặn, cùng chống đỡ trần nhà hình vòm mỹ lệ phía trên.

Nếu chỉ nhìn kiến trúc nơi này thì sẽ dễ dàng liên tưởng đến một ngôi đền Hy Lạp thời cổ đại, nhưng đám người đang đi lại ở đây trông rất lạ lùng.

Đám người cả nam lẫn nữ đó đi ra từ khoảng trống giữa những cây cột ở một bên, rồi biến mất vào khoảng trống giữa những cây cột phía đối diện. Họ có cả người già, người trẻ, nhưng ai cũng mặc đồ trắng toát, trên tay ôm rất nhiều sách, và tất bật đi lại.

Rintaro nhìn lên bức tường lộ ra giữa các cây cột, thấy không biết bao nhiêu là sách xếp lên tới tận mái vòm cao tít. Dưới cùng bức tường làm thành thư viện khổng lồ ấy, những bộ bàn ghế lớn được kê rải rác, nhiều người mặc đồ trắng đang lấy sách khỏi kệ, chất lên bàn, rồi lại nhét cuốn khác vào kệ. Nhìn kỹ thì thấy đây đó trên bức tường, có những lối đi hẹp và cầu thang lên xuống, những người mặc đồ trắng kia đi ra từ đó, dừng lại trước bàn, làm xong các phần việc trong chốc lát, rồi lại băng qua hành lang rộng và biến mất vào những lối đi ở phía đối diện.

Người thì ôm sách bước đi, người thì chất sách chỉn chu lên bàn, người thì làm công việc gì đó trên những chiếc thang dài dựa vào giá sách. Nhìn mà chóng cả mặt.

“Chỗ này sao mà... hoành tráng quá nhỉ...”

Sayo cảm thán một câu không được rành mạch lắm, nhiêu đó thôi cũng thể hiện sự thật thà của cô bé.

Một phụ nữ mặc đồ trắng rảo bước đi lướt qua trước mặt Sayo lúc ấy đang trợn tròn mắt ngó quanh.

Đám người mặc đồ trắng chẳng thèm quan tâm tới băng nhóm xâm nhập gồm hai đứa nhóc và một con mèo. Trông họ bàng quan đến nỗi Rintaro cứ nghĩ họ vốn không nhìn thấy bọn nó, nhưng sau đó nó để ý thấy nếu đang đi mà sắp đâm sầm vào bọn nó thì họ sẽ né ra, chứng tỏ bọn nó không hề vô hình trong mắt họ. Điều bất tự nhiên nhất là, dù có không biết bao nhiêu người đang đi lại, nhưng

tuyệt không vang lên một tiếng nói. Rintaro thấy gai gai người, như thể đang phải xem một thước phim câm chất lượng kém.

“Cái người đang cắt sách ấy ở đâu đó trong này hả?”

“Đúng.

“Vậy chúng ta phải làm gì?”

Rintaro hỏi, con mèo nhún bờ vai tròn lẳn rồi bước đại lên phía trước.

“Thì chỉ có nước đi tìm thôi chứ sao.”

Mèo ta cứ thế bước vèo vèo, thấy có người đàn ông áo trắng đi qua trước mặt bèn lớn giọng gọi.

“Anh gì ơi, cho lão hỏi cái này.”

Nghe tiếng gọi giật, người đàn ông trung niên mặc đồ trắng dừng bước, hai tay vẫn ôm chặt một chồng sách lớn. Ông ta nhìn xuống con mèo dưới chân mình, vẻ mặt khó chịu. Trông ông ta cao to vạm vỡ nhưng sắc mặt xanh xao đến lạ.

“Cái gì? Đang vội lắm.”

“Chỗ này là chỗ nào thế?”

Con mèo hỏi người ta mà vênh vênh váo váo, nhưng ông kia trả lời rất vô cảm.

“Đây là 'Viện nghiên cứu đọc sách'. Là cơ quan lớn nhất thế giới chuyên tiến hành các nghiên cứu đa dạng về lĩnh vực đọc sách.”

“Viện nghiên cứu đọc sách?” Sayo cau mày. Người đàn ông hoàn toàn phớt lờ cô bé.

“Vậy lão muốn gặp người phụ trách viện này.”

“Người phụ trách?”

“Đúng thế, người phụ trách cái cơ quan này này. Giám đốc à? Mà viện nghiên cứu thì chắc nên gọi là tiến sĩ hay ‘giáo sư’ gì đó nhỉ?”

“Các người tìm giáo sư?”

“Đúng.

“Bỏ cuộc đi!”

Người đàn ông kia nói tiếp, đôi lông mày không nhúc nhích mảy may.

“Những kẻ mang hàm giáo sư trên đời này nhan nhản như sao.

Ngay tại Nhật Bản cũng đã có vô khối giáo sư. Cứ thử lớn giọng gọi Giáo sư ơi!' mà xem, trong năm học giả đang đi thì bốn người ngoảnh lại là cái chắc. Họ đều là giáo sư trong lĩnh vực của mình. Ở đây cũng có vô số giáo sư, từ giáo sư nghiên cứu phương pháp đọc nhanh đến giáo sư nghiên cứu kỹ thuật viết nhanh. Ngoài ra, còn có vô vàn những giáo sư mới, hoạt động trong nhiều lĩnh vực khác nhau như thuật hùng biện, thuật viết lách, văn phong, ngữ âm, phông chữ và cả chất lượng giấy nữa. So với tìm giáo sư thì tìm người không phải giáo sư khéo lại dễ hơn ấy."

Người đàn ông nói một tràng giọng bình bình vô cảm, con mèo ỉu xìu.

Rồi ngay sau đó, như thể tranh thủ lúc con mèo không để ý, ông áo trắng phun ra câu "Thôi chào" rồi rảo chân dông thẳng. Ê! - con mèo gọi, nhưng ông ta đã biến mất vào lối đi ở dãy cột bên kia, như không nghe thấy gì. Cả Rintaro và Sayo đều đơ ra mà nhìn theo bóng lưng ông ta.

"Gì vậy trời?"

Rintaro lẩm bẩm, con mèo im lặng không đáp, lại bắt đầu bước trên hành lang thênh thang.

Rồi mèo ta lại cất tiếng gọi một người đàn ông mặc đồ trắng đi ngang qua. Tuổi tác và vóc dáng có vẻ khác so với người ban nãy, nhưng ông này cũng đang ôm một đống sách và sắc mặt thì cũng xanh lét xanh le.

"Có việc gì? Tôi đang vội."

"Lão tìm người."

"Bỏ cuộc đi." Người đàn ông như vung kiếm chém roẹt vào mặt con mèo một câu trả lời.

"Viện nghiên cứu này lớn lắm. Chưa kể, ở đây có vô số người giống nhau ở cách nhìn, lối tư duy và phong cách bận rộn. Đương nhiên ai ai cũng quyết liệt phô bày cho thiên hạ nét riêng của bản thân, nhưng cái điểm lúc nào cũng ám ảnh bởi nét riêng của bản thân thì nhân loại này đều thế nên chẳng có gì riêng' cả. Bởi vậy, kết lại là, muốn phân biệt người ta thực khó lắm. Ở một nơi như thế này,

muốn tìm một người nào đó cụ thể không những khó mà còn vô nghĩa."

Người đàn ông chốt lại bằng câu "Thôi chào nhé" rồi đi mất.

Kế đó, con mèo gọi một phụ nữ khá trẻ, nhưng cô này da dẻ cũng nhợt nhạt và nói năng cũng khó hiểu như hai người kia.

Mải nhìn quanh ngó quất chắc để tóm người thứ tư, Sayo đâm sầm vào một chàng trai đang đi rất nhanh, khiến đống sách cao ngất anh ta đang ôm rơi tứ tán xuống sàn hành lang.

"Xin lỗi ạ." Sayo cúi gập đầu, chàng trai kia chỉ im lặng ném cho cô bé một cú lườm, rồi lãnh đạm thu nhặt sách. Rintaro vội vàng nhặt sách giúp anh ta, bỗng tựa một quyển sách vừa nhặt lên đập vào mắt khiến nó khựng lại.

Lời khuyên về một cách đọc sách hoàn toàn mới.

Tâm hồn có rộng mở bao dung cỡ nào thì cũng phải công nhận cái tiêu đề này thật là xàm xí.

Lúc đó, không hiểu sao Rintaro lại lên tiếng hỏi.

"Anh có biết tác giả cuốn này đang ở đâu không ạ?"

Nghe vậy, anh chàng mặc đồ trắng khẽ cau mày nhìn Rintaro. Nó bèn nói lại ngay.

"Chúng em muốn tìm tác giả cuốn sách này ạ..."

"Muốn tìm Viện trưởng thì đi xuống cầu thang đằng đó là đến phòng Viện trưởng. Tới đó sẽ gặp."

Gom hết sách lại xong, chàng trai ôm đống sách trong tay, đứng lên. Anh ta hất hàm về phía một cầu thang đi xuống nho nhỏ nằm xa xa ở dãy cột ngay bên phải.

"Viện trưởng lúc nào cũng chuyên tâm nghiên cứu nên đóng cửa ẩn mình suốt trong phòng đó, hiếm khi quá bộ lên cõi trần này. Đến đó chắc sẽ gặp được đấy."

Anh chàng nói bằng một giọng nhàn nhạt vô vị nhưng lời lẽ thì lại hơi hoa mỹ màu mè.

Rintaro cúi đầu nói cảm ơn, khi nó ngẩng lên, anh chàng mặc đồ trắng đã bỏ đi, bóng anh ta mất hút vào cầu thang đi lên phía đằng xa.

Cái "cầu thang đi xuống" này xem không ngắn ngủi gì cho cam.

Phía trước bọn Rintaro vừa hồn nhiên xếp thành hàng khỏi sự đi xuống, là những bậc thang nối tiếp nhau kéo dài hun hút chẳng thấy điểm dừng.

"Bảo sao ông ta 'hiếm khi quá bộ lên cõi trần này'."

Sayo lẩm bẩm, thẫn thờ. Giọng nói rất khẽ của cô bé bị hút vào lòng đất sâu thẳm, dội lại ù ù.

"Đi xuống đó có sao không ta?"

"Nếu cậu thấy lo, ta vẫn còn một lựa chọn là đi về. Ngay từ đầu tớ vốn thuộc phe ở nhà thì hơn mà."

"Vậy ai thuộc phe về nhà thì mời về trước. Tôi thì thuộc phe đã làm là làm đến nơi đến chốn."

Giọng nói sảng khoái vui vẻ của Sayo thổi bay bầu không khí u ám. Rintaro bèn im.

Cầu thang lúc đầu thẳng băng, nhưng một lúc sau dần uốn lượn thành hình trôn ốc. Chỗ nào cũng tối tăm, ẩm đạm, cảm giác như đang đi thẳng vào lòng đất vậy.

Cảnh sắc trên đường đi gần như không thay đổi. Trên tường có gắn đèn cách nhau một khoảng cố định, trong các hốc tường trống thỉnh thoảng lại thấy đặt hú họa một chồng sách. Nhìn kỹ thì thấy quyển nào cũng có tiêu đề *Lời khuyên về một cách đọc sách hoàn toàn mới*, chỉ khác ở điểm quyển thì cũ, quyển thì mới hơn.

Đôi lúc lại đột ngột xuất hiện người mặc đồ trắng ôm đống sách cao ngất đi lên, nhưng bọn Rintaro làm lơ không nhìn, cứ thế im lặng rảo bước đi tiếp.

Đi miết đi miết mà không gian u tối vẫn không có gì đổi khác, đột nhiên, Sayo cất giọng thì thào.

"Beethoven...?"

Nghe vậy, Rintaro dừng bước.

Nó dỏng tai nghe. Đúng là từ xa xa phía trước vẳng đến tiếng nhạc khe khẽ.

"Hình như là chương 3, bản *Giao hưởng số* 9 của Beethoven."

"Số 9 ư?"

Rintaro hỏi, phó chủ tịch câu lạc bộ nhạc khí gật đầu tự tin.

Đi xuống sâu hơn, tiếng nhạc càng rõ. Rintaro nghe rành rành tiếng đàn dây cao vút.

“Là chủ đề 2.”

Sayo vừa dứt lời thì giai điệu thay đổi, chuyển sang một chủ đề phóng khoáng hơn. Được âm nhạc giục giã gọi mời, bước chân cả bọn cũng hoạt bát hẳn lên. Khi tiếng sáo vút lên, hòa vào âm thanh của đàn dây tạo ra làn điệu trầm bổng mê ly, Rintaro cùng đồng bọn đụng phải đường cụt, cả nhóm đứng dàn hàng trước một cánh cửa gỗ nho nhỏ.

Trên cánh cửa cũ kỹ đề dòng chữ “Phòng Viện trưởng” khá chỉn chu. Không có đồ trang trí hay hình ảnh gì khác. Từ bên trong vang ra tiếng nhạc hòa tấu khá ồn ã.

Tụi Rintaro thấy quang cảnh trước mắt điểm nào cũng kỳ quái khó hiểu, nhưng dù sao, đi được hết đường là tụi nó đã thấy may phước lắm rồi.

Con mèo mướp gật đầu, Rintaro nhẹ nhàng gõ cửa.

Nó gõ hai lần, không thấy phản hồi gì. Lần thứ ba nó gõ to hơn, nhưng cũng không có ai ho he gì sất. Chỉ có bản *Giao hưởng số 9* vọng ra đáp trả.

Hết cách, Rintaro đành nắm chặt nắm đấm cửa rồi đẩy vào. Một tiếng “két” khe khẽ vang lên, cửa mở ngay tắp lự, cùng lúc đó, tiếng nhạc giao hưởng đinh tai nhức óc ào ào tràn từ trong phòng ra ngoài.

Căn phòng không rộng lắm. À không, có lẽ cũng rộng, nhưng không biết rộng đến cỡ nào, vì khắp bốn bức tường chỗ nào cũng chất sách và những tập giấy, kín mít tới tận trần nhà. Mớ sách và giấy đó bao vây một không gian khá hẹp, chỉ vừa đủ kê một chiếc bàn, mặt trước bàn cũng bị chôn vùi trong giấy.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục trắng đang ngồi trước chiếc bàn, xây lưng về phía bọn Rintaro.

Người đàn ông này không cao, mà khá béo tốt, đẫy đà. Hình như ông ta đang làm việc chuyên tâm lắm. Khi Rintaro nhóng cổ ngó xem ông ta đang làm gì, nó tá hỏa thấy ông ta tay trái nhấc sách, tay phải

cầm kéo cắt roàn roạt hết quyển này đến quyển kia.

Mỗi khi chiếc kéo di chuyển, những mảnh giấy văng ra tứ tán, sách không còn là sách.

Cảnh người đàn ông to béo miệt mài làm cái việc chẳng giống ai này, chỉ có thể gọi là "quái gở".

"Cái gì thế trời..."

Sayo ngắc ngứ, Rintaro không biết đáp sao. Con mèo cũng im bặt, trân trân nhìn ông kia.

Bản *Giao hưởng số 9* đang được tấu lên với âm lượng khủng khiếp càng khiến căn phòng dị thường thêm thập phần quái lạ. Chiếc máy hát bên cạnh ông ta không phải máy chạy CD, cũng không phải máy chạy đĩa than, mà là một chiếc đài chạy băng cát xét loại thịnh hành từ thời nảo thời nào. Rintaro nhận ra chiếc máy này vì ông nó cũng có một cái, đó là thứ đồ cổ thời nay hiếm có khó tìm. Chính giữa máy, cuộn băng cát xét đang quay, nhìn cứ như đồ chơi.

"Dạ chào bác," Rintaro cất lời, nhưng ông áo trắng chẳng nhúc nhích mảy may. Nó gọi thêm lần nữa, ông ta vẫn lơ. Thế là nó dồn hơi vào bụng, gọi toáng lên thật to, bấy giờ ông kia mới ngừng tay, quay đầu lại.

"Úi giời ơi cái gì thế!"

Người đàn ông rít lên bằng một giọng the thé lạ lùng. Tướng mạo ông ta nom cũng kỳ khôi: đầu hói sọi, đỉnh đầu phất phơ vài sợi tóc bạc, đeo kính dày cộp, mặc đồ trắng nhăn nhăn nhúm nhúm. Mang tiếng "học giả" nghe oai thật, nhưng ngay cả trang phục của ông ta cũng không tạo ấn tượng uyên bác gì sất.

"Xin phép làm phiền bác ạ."

"Xin lỗi, tôi không nhận ra các vị đến."

Học Giả hét lớn át cả bản *Giao hưởng số 9*, ông ta từ từ xoay ghế lại, đối diện với nhóm Rintaro. Nhìn ông ta tay phải cầm kéo, tay trái cầm cuốn sách bị cắt nát, Rintaro và Sayo không hẹn mà cùng rụt lại.

"Phòng tôi hiếm khi có khách tới thăm lắm. Xin lỗi, xin lỗi, chẳng có chỗ nào mà mời các vị ngồi."

Giọng nói hồ hởi của ông ta vang trên nền nhạc Beethoven nghe

rất kỳ.

“Thế có việc gì nhỉ?”

Người đàn ông hỏi. Rintaro cao giọng đáp.

“Cháu đến đây vì nghe nói ở đây có rất nhiều sách bị cắt vụn ạ. Có phải bác...”

“Hả? Cái gì cơ?”

“Cháu nghe nói ở đây có rất nhiều sách bị cắt vụn ạ…”

“Xin lỗi, tôi nghe không rõ. Cậu nói to thêm tí!”

“Cháu bảo là ở đây có rất nhiều sách...”

Một tiếng “kítttt” chói tai vang lên, bản *Giao hưởng số 9* ngưng bặt. Chiếc đài cát xét đột ngột ngừng chạy. Đồng thời, sự im lặng rợn người bủa vây tất cả.

Người đàn ông miễn cưỡng cau mày, lừ đừ đứng lên khỏi ghế. Ông ta vươn tay về phía cái đài đặt ở góc bàn.

“Dạ thưa...” Rintaro thế thọt lên tiếng, nhưng ông ta giơ bàn tay tròn lẳn lên chặn lời nó.

“Băng với chả đài, toàn mấy món đồ cũ xì. Thỉnh thoảng lại bị kẹt thế đấy.”

Ông ta vừa lẩm bẩm vừa lạch cạch tháo cuộn băng cát xét ra.

Những cuốn băng cũ đã được nghe nhiều lần thường hay bị quấn dây vào thiết bị phát lại, nhưng với người đàn ông này, chắc đó là chuyện quá đỗi bình thường. Không vội vàng nóng nảy, ông ta khéo léo lấy cuộn băng ra, cẩn thận quấn lại dây băng lỏng lẻo, rồi nhét băng vào đài. Rồi ông ta nhấn nút phát, chưa đầy hai giây sau, nhạc Beethoven lại oang oang vang lên.

“Rồi, giờ phiền cậu trình bày lần nữa.”

Học Giả hét lớn trong tiếng nhạc đinh tai. Rintaro tỏ vẻ ngán ngẩm.

“Này cậu kia, chớ xị mặt thế! Beethoven là một trong những nhà soạn nhạc tôi rất mê, còn bản *Giao hưởng số 9* là kiệt tác đỉnh cao của ông ta. Nhạc dặt dìu, việc nghiên cứu cũng chảy trôi biết bao nhiêu.”

“Nghiên cứu? Nghiên cứu gì cơ ạ?”

Rintaro phun ra một câu hỏi hơi sỗ sàng, nhưng vị học giả trung niên kia vẫn cười tươi rói, gật gù.

“Câu này tôi hay được hỏi nè. Chủ đề nghiên cứu của tôi, nói ngắn gọn thì là: cải thiện hiệu quả đọc sách.”

“Ra thế,” Sayo thì thào bên tai Rintaro. “Mở Beethoven hết cỡ mục đích là chỉ để lọt vào tai những gì tiện cho mình thôi.”

Có lẽ. Nhưng dù là thế thật thì cũng chẳng biết làm sao. Trước mắt, nó phải mạnh dạn hỏi tiếp để không vuột mất mối dây giao tiếp khó khăn lắm mới tóm được này.

“Cải thiện hiệu quả đọc sách nghĩa là gì ạ?”

“Đơn giản lắm. Nghĩa là nghiên cứu để đọc nhanh đó.”

Học Giả vui vẻ đáp. Chiếc kéo trên tay ông ta di chuyển. Loẹt xoẹt, lách cách.

“Sách trên thế gian này nhiều không đếm xuể. Con người chúng ta thì trăm công nghìn việc, chẳng bói đâu ra thời gian mà đọc cho hết sách. Nhưng một khi công trình nghiên cứu của tôi hoàn thiện, mỗi ngày người ta có thể đọc đến hàng chục cuốn sách. Không chỉ những sách bán chạy thời thượng thôi đâu nhé, cả những tiểu thuyết phức tạp, những sách triết hóc búa cũng chỉ loáng cái là đọc xong ngay. Đây sẽ là thành tựu vĩ đại trường tồn trong lịch sử nhân loại.”

“Mỗi ngày đọc hàng chục cuốn?”

“Tóm lại là ‘đọc nhanh đấy chứ gì?”

Sayo mở miệng nói thay Rintaro.

“Ừm ừm” - Học Giả vui vẻ gật đầu. “Phương pháp đọc nhanh là một kỹ năng rất quan trọng. Tuy nhiên, đọc nhanh chung chung thì chỉ có hiệu quả với những văn bản ta đã đọc quen. Nó là kỹ thuật cực kỳ hữu ích trong những trường hợp như thu thập thông tin cần thiết từ danh sách giá cổ phiếu trên báo chẳng hạn. Nhưng, giả dụ như một ông nào đó chẳng biết gì mấy về triết thì không thể đột nhiên đọc thật nhanh cuốn *Ý niệm hiện tượng học* của Husserl được.”

“Thế nên,” Học Giả cười toe toét, giơ ngón trỏ mập ù lên. “Tôi đã thành công kết hợp một kỹ thuật khác vào ‘đọc nhanh.”

“Một kỹ thuật khác?”

“Ấy là, tóm tắt.”

Gần như cùng lúc, Sayo và Rintaro choáng đến bật ngửa.

Đúng lúc ấy, âm nhạc lại dừng, có lẽ vì chương 3 vừa kết thúc. Một khoảnh khắc dễ thở trong sự im lặng mong manh, rồi chương 4 bắt đầu ngay, và Học Giả hét ầm lên giữa bản hòa âm đinh tai nhức óc của tiếng kèn, tiếng sáo.

“Tóm tắt, hay còn gọi là khái quát. Những người đã có được khả năng đọc sách thần tốc nhờ thành thạo phương pháp đọc nhanh có thể tăng tốc độ đọc hơn nữa dựa vào việc sở hữu bản tóm tắt’ hoặc khái quát trích xuất từ cuốn sách. Đương nhiên bản tóm tắt này phải loại bỏ hết không chỉ các thuật ngữ chuyên môn mà cả những câu văn độc lạ hay những cụm từ quá thâm sâu. Phải bỏ hết chất riêng khỏi văn bản, bình thường hóa cách diễn đạt, đánh bóng triệt để từng câu chữ để tối đa hóa sự dễ dàng và đơn giản. Điều này sẽ giúp rút ngắn thời gian đọc, giả như một cuốn sách đọc mất mười phút thì nay chỉ mất một phút là xong.”

Học Giả nhặt lên một cuốn sách nhỏ rơi dưới chân, thản nhiên lia kéo cắt ra một mẩu, rồi hơi vươn người tới trao mẩu giấy cho Rintaro.

Trên mẩu giấy chỉ có một dòng chữ.

“Melos nổi giận.

Rintaro đọc to câu ấy lên, Học Giả gật gù hài lòng.

“Đó là tóm tắt của cuốn *Chạy đi, Melos* [*] ”

Rintaro bàng hoàng thất sắc. Phe phẩy cuốn sách *Chạy đi, Melos* vừa bị cắt trên tay trái, ông ta nói.

“Truyện ngắn lừng danh này, nếu tóm tắt lại, thì chỉ câu ấy là đủ. Đó là câu cuối cùng còn lại sau bao lần trích xuất rồi lại trích xuất. Đương nhiên, nếu áp dụng phương pháp đọc thần tốc ở đây thì đọc cả cuốn *Chạy đi, Melos* này chỉ tốn có 0,5 giây. Truyện dài mới là vấn đề nan giải.”

Học Giả vươn cánh tay núng nính thịt tới cái đài, vặn lớn hơn nữa âm lượng vốn đã buốt cả tai. Âm thanh du dương của khúc “Khải hoàn ca” được diễn tấu bởi những nhạc cụ dây trầm tràn ra

khắp căn phòng.

“Hiện tôi đang bắt đầu nghiên cứu *Faust* của Goethe. Mục tiêu là có thể rút ngắn thời gian đọc tác phẩm này xuống còn hai phút. Nhưng khó ra phết.”

Bộp! Học Giả đập bàn tay tròn lẳn lên chồng sách đặt trên bàn. Những mảnh giấy quanh đó bay tung lên như bông tuyết. Chẳng rõ cuốn sách bị đập kia có phải là cuốn *Faust* không nữa vì nó đã bị biến dạng nham nhở bởi vô vàn vết kéo.

“Tôi đã thành công cắt bỏ 90% sách gốc rồi, nhưng dù chỉ còn lại 10% thì tác phẩm này hẳng còn đồ sộ lắm. Phải cố đúc rút, cô đọng hơn nữa. Biết bao nhiêu là công là sức. Nhưng số người muốn đọc *Faust* nhiều cực đấy nhé. Không thể phụ sự kỳ vọng của họ được.”

“Hình như bác đây có hơi lẩn thẩn.” Sayo huych toẹt ra những lời Rintaro ngại không dám nói. “Bác không thấy việc mình làm kỳ quá sao?”

Giọng Sayo trong vắt vang cao lanh lảnh, nhưng ở đây, có vẻ vẫn hơi yếu thế trước Beethoven.

“Kỳ? Sao mà kỳ?”

“Sao ấy à...”

Câu hỏi thành thực của Học Giả khiến bọn nó nhất thời không biết trả lời sao.

Học Giả quay lưng lại, chiếc ghế ông ta đang ngồi cũng xoay, và cuối cùng hai bên hoàn toàn đối mặt với nhau.

“Người ta hay bảo thời nay chẳng còn ai đọc sách. Nhưng có phải thế đâu. Ai cũng bận rộn, nên họ chỉ không có thời gian rảnh mà đọc từ từ chậm rãi. Ngày nào cũng bận thì quỹ thời gian dành cho việc đọc sẽ hạn chế nhiều. Nhưng sách muốn đọc lại nhiều vô kể. Ai cũng muốn được chạm đến thật nhiều câu chuyện. Faust thôi chưa đủ, còn muốn đọc cả *Anh em nhà Karamazov*, lại muốn đọc cả *Chùm nho phẫn nộ*. Những ước nguyện chân chính đó, làm sao để thành toàn?”

Học Giả vươn cái cổ nần nẫn ra.

“Chính là đọc nhanh kết hợp tóm tắt.”

Ông ta không hề chạm vào cái đài, nhưng không hiểu sao, âm

lượng của bản *Giao hưởng số 9* có vẻ lớn hơn.

"Ở đây có một cuốn sách."

Học Giả rút một cuốn sách cũ kỹ ra khỏi núi giấy bên tay phải.

Chính là cuốn *Lời khuyên về một cách đọc sách hoàn toàn mới* mà tụi nó đã thấy rõ nhiều từ lúc đến đây.

"Đây là tác phẩm tiêu biểu của tôi, tổng hợp tất cả kết quả nghiên cứu từ trước đến nay. Trong đây trình bày phương pháp đọc thần tốc tân tiến nhất, cùng toàn bộ 100 bản tóm tắt của những kiệt tác văn học Đông Tây kim cổ mà tôi đã dày công chắt lọc tinh hoa. Tóm lại, chỉ cần nắm cuốn sách này trong tay, bất kỳ độc giả nào cũng có thể đọc cả trăm cuốn sách chỉ trong một ngày. Chúng tôi còn dự định sau này sẽ phát hành tiếp tập 2, tập 3, để tất cả mọi người đều có thể tiếp xúc với văn chương khắp thế giới chỉ trong một thời gian ngắn. Quá tuyệt vời phải không nào?"

"Ra vậy," Rintaro lẩm bẩm, nhưng đương nhiên đó không phải là lời đồng tình, chỉ là câu cảm thán mà thôi. Nếu cứ nín thinh mà nghe, thà rằng lên tiếng cắt ngang dòng thuyết trình thao thao bất tận của đối phương.

"Làm vậy có lẽ sẽ tăng tốc độ đọc thật, nhưng không phải những gì ta đọc sẽ khác hoàn toàn nguyên bản sao?"

"Khác hoàn toàn? Vớ vẩn, hơi khác tí thôi."

"Không dám tí thôi đâu." Con mèo cất giọng trầm trầm. "Ông làm ăn cái kiểu này, gom sách lại, cắt nhỏ ra, biến cuốn sách đàng hoàng thành giấy vụn. Thế là đang đoạt mạng của sách đấy."

"Sai."

Giọng của Học Giả đột nhiên chất chứa áp lực nặng nề.

Từ nãy đến giờ ông ta vẫn nói năng nhẹ tênh, vui vẻ, bỗng bất thần gằn giọng như thế, khiến hội đồng chất vấn hai người một mèo đồng loạt im re.

"Tôi đây, là đang thổi sinh mệnh mới vào sách."

"Nghe này," thoáng chốc giọng ông ta đã lại ngọt ngào như giảng giải. "Những câu chuyện không được đọc rồi sẽ tan biến vào hư không. Điều ấy khiến tôi đây xót xa biết mấy, nên tôi chỉ góp chút

sức hèn, giúp câu chuyện được sống tiếp mà thôi. Tóm tắt lại. Đưa ra phương pháp đọc thần tốc. Làm vậy thì những câu chuyện đáng lẽ bị mất đi sẽ lưu lại được dấu ấn trong thời đại này, đồng thời, những người muốn dễ dàng tiếp cận các kiệt tác văn học trong thời gian ngắn sẽ được thỏa lòng mong ước. 'Melos nổi giận, chẳng phải là một tóm tắt quá tuyệt vời sao?"

Ông ta từ từ đứng dậy. Đúng lúc toàn bộ dàn nhạc giao hưởng hòa tấu vang dội, cánh tay cầm kéo của ông ta cũng vung lên như đang cầm gậy chỉ huy.

"Sách và âm nhạc giống nhau quá phải không nào? Đều là những sự tồn tại diệu kỳ, mang đến trí tuệ, lòng dũng cảm, sự chữa lành cho đời sống con người. Là những công cụ đặc biệt do chính con người tạo ra để an ủi, khích lệ chính họ. Nhưng giữa sách và nhạc có một khác biệt rất lớn."

Học Giả uốn mình theo giai điệu đa tầng, tà áo choàng trắng tung bay, vẽ một đường vòng cung lớn. Cơ thể tròn vo xoay rất dẻo. Cây kéo lướt qua không trung, lóe lên những ánh sắc bén.

"Người ta có thể thưởng thức âm nhạc hằng ngày, ở mọi nơi. Từ dàn âm thanh trên ô tô khi đang lái xe, từ máy nghe nhạc di động khi đang đi trên đường, từ chiếc đài cát xét trong phòng nghiên cứu. Dù ở bất kỳ đâu, âm nhạc vẫn có thể thực thi nhiệm vụ chữa lành cho con người. Nhưng sách thì không được như vậy. Người ta có thể vừa chạy bộ vừa nghe nhạc, nhưng không thể vừa chạy bộ vừa đọc sách. Có thể vừa nghe *Giao hưởng số 9* vừa nghiên cứu, nhưng không thể vừa đọc *Faust* vừa viết luận. Những nguyên tắc ngặt nghèo bi ai của việc đọc sách chính là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến sự suy tàn của chính việc đọc sách. Tôi đang tận hiến trọn sức mình cho công cuộc nghiên cứu hòng cứu sách khỏi số phận bi thương ấy. Không phải cắt vụn sách, mà là cứu sách!"

Lời nói của Học Giả vừa dứt, như canh chuẩn thời gian từng ly từng tí, một giọng nam trung mạnh mẽ vút lên.

Con mèo không trả lời.

Tâm trạng con mèo lúc này, Rintaro phần nào thấu hiểu.

Trong chuyến du hành đầu tiên của hai đứa nó, người đàn ông ở dinh thự lạ lùng kia cũng vậy. Lời nói của ông ấy cũng đầy điên rồ, nhưng lại chứa sự sắc sảo kỳ quái, khiến người ta khó mà cười giễu rằng đó hoàn toàn chỉ là thứ ảo tưởng rỗng tuếch.

Sắc sảo đến thế, có lẽ chính là bởi "thật lòng".

"Thời nay ấy mà," Học Giả nói nhẹ nhàng, như thể nhìn thấu những dao động trong tim Rintaro. "Những cuốn sách khó đọc, chỉ vì cái sự khó đọc ấy, mà đánh mất hết giá trị của sách. Ai ai cũng muốn đọc những kiệt tác văn chương một cách thật thoải mái, thật nhẹ đầu, giống như chỉ bằng một cú nhấp chuột là có thể tải hết tuyển tập nhạc Giáng sinh thịnh hành vậy. Muốn đọc vui, đọc nhanh, đọc thật nhiều. Kiệt tác văn chương chẳng thể tồn tại lâu, trừ phi đáp ứng đủ những nhu cầu thời đại ấy. Tôi vung chiếc kéo này, là để cứu mạng những cuốn sách như thế."

"Ê, Đời thứ hai!"

Con mèo gọi, Rintaro quay nhìn.

"Bị thu phục rồi hả?"

"Nói thật thì, cũng hơi hơi."

"Này này!" Con mèo dựng cả ria, trừng trừng nhìn Rintaro.

Thoáng nơi đáy mắt, nó thấy Học Giả đang nhẹ nhàng vẫy tay, chỉ đạo dàn nhạc trong tưởng tượng. Chiếc kéo trên tay phải của ông ta phản chiếu rực rỡ ánh đèn huỳnh quang, và khúc "Khải hoàn ca" mở màn bằng đơn ca đã bắt đầu bước vào đoạn đại hợp xướng đầu tiên.

"Nếu có thể đọc hết cuốn *Faust* chỉ trong hai phút thì cũng hay thật đó nhưng mà..."

"Ngụy biện."

"Dù là ngụy biện đi chăng nữa," lần này người lên tiếng là Sayo. "Tôi thấy mình cũng hơi hơi hiểu được. Tôi chính là một đứa đọc cực chậm, mấy cuốn sách khó tôi đọc khổ đọc sở mãi mới xong, nên cái tâm trạng muốn chọn một phương pháp đọc nhanh hay là tóm tắt gì đấy thì tôi cũng..."

"Cũng hiểu rõ phải không nào?"

Học Giả ngoái lại, mặt hài lòng.

"Tôi hiểu, hiểu mà. Tôi chính là muốn trao sức mạnh cho những người như cô bé đây."

Không biết từ lúc nào, gương mặt Sayo đã chìm trong cõi đê mê. Cô nữ sinh lý trí, hoạt bát giờ đang nhìn học giả áo trắng bằng ánh mắt mơ màng say đắm.

Con mèo la ó.

"Con bé bị bắt mất hồn rồi. Rintaro, làm gì đi chứ!"

"Làm gì là làm gì..."

Rintaro cố kiếm ra lời gì đó để đáp trả, nhưng khúc "Khải hoàn ca" oang oang bên tại khiến đầu óc nó cứ rối teng beng. Chính thứ âm thanh ồn ã này đang vây chặt quanh Học Giả như một hàng rào phòng thủ chặn đứng mọi dòng suy nghĩ của khách viếng thăm, không để ai tiếp cận ông ta.

Rintaro lau nhẹ mồ hôi lấm tấm trên trán tự bao giờ, rồi nhắm mắt, tay phải khẽ đẩy gọng kính.

Nếu là ông, những lúc thế này, ông sẽ nói gì nhỉ?

Nó miệt mài vẽ nên trong tâm trí hình ảnh ông ngồi đăm chiêu, tay nghiêng cốc trà. Đôi mắt yên ả của ông đuổi theo những con chữ in. Mặt kính lão sáng lên dìu dịu dưới ánh đèn trần. Ngón tay nhăn nheo nhẹ nhàng lật trang.

"Rintaro có thích núi không?"

Đột ngột, một giọng nói trầm ấm dội lên từ đáy sâu tâm khảm Rintaro.

Ông vừa pha hồng trà bằng động tác gọn gàng, vừa cất giọng hiền hậu.

"Núi ấy mà cháu."

"Cháu chẳng biết nữa, vì chưa leo bao giờ."

Rintaro đã trả lời ông với vẻ bị làm phiền, chắc vì lúc ấy nó mải cắm đầu vào cuốn sách cầm trên tay. Ông khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh thằng cháu đang đọc sách.

"Đọc sách cũng giống y như leo núi vậy."

"Sách với núi ấy ạ?"

Gì mà lạ thế, Rintaro nghĩ bụng, cuối cùng nó cũng chịu ngước nhìn lên.

Ông nâng cốc trà, nhẹ nhàng đưa lại trước mặt như để thưởng thức hương trà thơm ngát.

"Đọc sách đâu chỉ khiến chúng ta vui vẻ hay hồi hộp. Thỉnh thoảng, ta còn phải nghiền ngẫm từng dòng, đọc đi đọc lại một câu, rồi vừa ôm đầu vừa đọc tiếp thật chậm. Vượt qua được hành trình đọc sách khổ sở ấy, tầm nhìn của ta sẽ đột nhiên mở rộng. Giống như sau khi leo hết con đường núi dài dằng dặc, quang cảnh trước mắt bỗng mở ra bao la vậy."

Dưới ngọn đèn kiểu cổ, ông từ tốn đưa cốc trà lên miệng nhấp một ngụm. Dáng dấp ông chỗ nào cũng toát lên vẻ điềm đạm thư thái, cứ như mấy ông già thông thái hay xuất hiện trong các tiểu thuyết giả tưởng thời xưa.

"Trong các kiểu đọc sách, cũng có một kiểu gọi là 'đọc khó'."

Đôi mắt nhỏ sau cặp kính lão sáng bừng lên.

"Đọc sách cho vui thì cũng tốt. Nhưng, nếu chọn một con đường núi dễ đi thì phong cảnh mà ta có thể nhìn ngắm cũng rất giới hạn. Chớ thấy đường hiểm trở mà oán núi ngặt nghèo. Vừa thở hổn hển vừa leo từng bước cũng là một niềm vui của việc leo núi đấy."

Ông vươn cánh tay dài gầy guộc, chạm vào mái đầu Rintaro.

"Nếu nhất định phải leo, thì hãy leo lên một ngọn núi cao. Để có thể nhìn quang cảnh mỹ lệ nhất."

Giọng ông ấm áp.

Rintaro lại thấy ngạc nhiên, nó không ngờ mình và ông từng có một cuộc trò chuyện như vậy.

"Đời thứ hai!"

Con mèo lại gọi toáng lên, Rintaro mở bừng mắt. Nó ngoảnh nhìn, thấy bộ dạng cô bạn Sayo đứng bên cạnh đang thay đổi rõ rệt.

Hai gò má vốn hồng hào khỏe mạnh đã mất đi khí sắc, còn đôi mắt vẫn luôn lấp lánh tinh anh lúc này chỉ phản chiếu ánh sáng nhợt nhạt vô hồn. Sắc mặt u uẩn như tĩnh vật của cô bé giống hệt những người mặc trang phục trắng bận rộn mà nhóm Rintaro đã gặp rất nhiều trước khi tới phòng nghiên cứu này. Chương cuối của bản hòa

tấu đang vang dội ồn ã, Sayo dợm bước về phía trước như thể bị hút lấy. Gần như theo phản xạ, Rintaro túm tay cô bé, kéo lại. Cánh tay nó nắm lấy lạnh như băng, thân thể mảnh dẻ của Sayo ngả ngay về sau, vô lực đến rùng mình.

Cái lạnh truyền qua da thịt Rintaro khiến nó nhăn mặt, nhưng rồi nó lập tức kéo cánh tay xụi lơ của cô bạn cùng lớp, đỡ cô ngồi xuống chiếc ghế nhỏ gần bên.

"Làm thế cũng không kéo dài thời gian được đâu, Đời thứ hai!"

"Tôi biết."

Con mèo hơi rít lên cảnh báo, nhưng Rintaro không vội vàng. Nó không có vẻ uy quyền của con mèo, cũng chẳng có sự lanh lợi của Sayo, nhưng nó có kinh nghiệm sống đời tẻ nhạt theo cách riêng của mình, ngay trong những khủng hoảng và bế tắc tưởng như khó lòng chịu nổi.

Ở chính giữa phòng, học giả mặc đồ trắng cầm kéo trên tay phải, sách trên tay trái, hai tay múa may như vung gậy chỉ huy dàn nhạc. Sau mỗi cú vung, cây kéo lại lia vào cuốn sách, và một mẩu giấy bị cắt lìa khỏi sách, chao liệng trong không trung.

Rintaro chẳng hiểu rõ lắm về những điều cao xa như "hiệu quả của việc đọc sách". Nhưng nó hiểu phần nào rằng, những phương pháp như "đọc nhanh" hay "tóm tắt" sẽ khiến sách mất đi sức mạnh. Những mẩu giấy cắt ra từ sách, rốt cuộc, cũng chỉ là giấy vụn không hơn.

Nếu con người ta cứ sống điên cuồng hối hả, thì càng gấp gáp, họ càng bỏ lỡ nhiều điều. Đi bằng tàu hỏa thì có thể đi xa, nhưng không có nghĩa sẽ biết nhiều hơn, hiểu nhiều hơn. Đóa hoa thắm bên vệ đường, con chim nhỏ trên ngọn cây chỉ xôn xao gọi những kẻ khờ nhẩn nha bước chậm.

Nghĩ ngợi đăm chiêu một lúc, rồi Rintaro từ tốn bước về phía học giả kia.

Nó không cuống, không vội, không gấp gáp kết luận, cứ nghĩ theo tốc độ của riêng mình, bước theo tốc độ của bản thân mà tiến tới trước Học Giả. Sau đó nó vươn tay về phía chiếc đài đặt trên bàn

đang cất lên chói lói bản *Giao hưởng số 9*.

Đột ngột, bàn tay mập mạp của Học Giả trờ tới, tóm lấy cổ tay áo của Rintaro.

"Cậu đừng tắt mất bản nhạc quan trọng của tôi chớ!"

"Cháu không tắt đâu mà."

Giọng nói ôn hòa của cậu thiếu niên khiến người đàn ông bối rối. Trong khoảnh khắc đó, ngón tay của Rintaro ấn xuống nút "tua nhanh".

Cùng với một tiếng "kítttt" bất ngờ, bản *Giao hưởng số 9* bắt đầu lướt đi vội vàng nhanh gấp ba lần bình thường. Một "Khải hoàn ca" hấp tấp, hối hả, chát chúa, bồn chồn.

"Thôi đi! Cậu làm hỏng hết cả bản nhạc rồi!"

"Cháu cũng nghĩ thế."

Rintaro bình tĩnh đáp, nhưng giữa mớ tạp âm ầm ầm nhức óc ấy, nó vẫn quyết không bỏ tay ra.

"Cháu đồng ý. Nhưng nếu tua nhanh thế này, bác có thể nghe bản *Giao hưởng số 9* yêu thích này rất nhiều lần còn gì."

Học Giả có vẻ định phản bác gì đó, nhưng rồi ông ta bỗng nhíu mày, nuốt xuống những lời muốn nói.

Rintaro, tuy vậy, vẫn tiếp tục.

"Tua nhanh thế này sẽ phá hỏng bản nhạc. *Giao hưởng số 9* có tốc độ riêng của *Giao hưởng số 9*. Nếu thật sự muốn thưởng thức âm nhạc thì..."

Rintaro rời ngón tay khỏi cái đài. Bản hợp xướng trở lại với dòng chảy đúng mực của nó.

"... thì ta nên nghe bằng tốc độ chuẩn của bản nhạc chứ, phải không ạ? Tua nhanh như vậy thật chẳng ra làm sao."

Freude! Freude! Đoạn hợp xướng cao trào được nâng lên một quãng tám so với đoạn hợp xướng đầu tiên, bùng nổ khúc hoan ca tràn trề niềm vui sướng. Giai điệu lớn nghiêng ngả mê say, vang dội khắp phòng. Trong dòng chảy âm thanh, Học Giả khẽ lẩm bẩm.

"Sách cũng..."

Ông ta nhìn lại Rintaro.

"... giống vậy phải không?"

"Ít nhất thì, tóm tắt' với 'đọc nhanh' gì đó, cháu thấy cũng chẳng khác nào nghe mỗi chương cuối bằng cách tua nhanh."

"Nghe mỗi chương cuối bằng cách tua nhanh ư..."

"Nghe kiểu đó thì cũng có khi hay, nhưng với những bản giao hưởng của Beethoven thì không. Bác nói bác thích bản *Giao hưởng số 9*, vậy hẳn là bác còn hiểu rõ điều đó hơn nữa. Cũng như cháu hiểu, vì cháu thích sách vậy."

Cây kéo vẫn múa may vung vẩy nãy giờ, lúc này đang nằm im lìm trong bàn tay nắm chặt của Học Giả. Sau một lúc trầm ngâm, ông ta hướng đôi mắt dưới hàng lông mày rậm rì sang Rintaro.

"Nhưng, những cuốn sách không được đọc sẽ biến mất."

"Cháu cũng thấy tiếc."

"Cứ để vậy cũng không sao ư?"

"Có sao chứ ạ. Nhưng *Chạy đi, Melos* quý giá như vậy mà bị ép lại còn mỗi một câu thì cũng đáng tiếc chẳng kém. Giống như âm nhạc không chỉ hình thành từ vài nốt nhạc, sách cũng không chỉ hình thành từ vài từ ngữ."

"Thế nhưng!"

Học Giả, tay vẫn nắm chặt kéo, gằn giọng thốt lên.

"Thời nay người ta đã quên mất cách đọc sách từ tốn rồi. Đọc nhanh và tóm tắt đều là những điều xã hội mưu cầu đấy thôi?"

"Những chuyện ấy thì cháu chịu."

Câu phản kích bất ngờ của Rintaro làm đôi mắt bé hin sau cặp kính của Học Giả trố ra, trông đến tức cười.

"Cháu chỉ đơn thuần là thích sách thôi. Thế nên..."

Rintaro ngừng một lúc, quay nhìn đối phương.

"Thế giới muốn thế nào mặc kệ thế giới, cháu vẫn phản đối việc cắt sách."

Nhạc đã hết tự lúc nào.

Trong phòng chỉ còn tiếng cuộn băng quay lạch cà lạch cạch. Trong sự im lặng đến ngạt thở khi tiếng nhạc đè nén bầu không đã tắt, âm thanh cơ khí kỳ cục của chiếc đài vẫn miên man.

“.. Tôi cũng thích sách.”

Đôi vai tròn lẳn của Học Giả chùng xuống, ông ta khẽ lẩm bẩm.

Rintaro dè dặt gật đầu.

Ngay từ đầu, nó đã cảm thấy học giả kia không hề có ác ý.

Những người không thích sách thì sẽ không nghĩ ngợi cho sách như vậy. Lời lẽ của ông ấy, chắc chắn có chứa sự thật lòng. Thật lòng muốn lưu giữ, muốn truyền đạt, muốn gửi gắm sách tới càng nhiều người càng tốt.

Người nghĩ như thế, chắc chắn phải rất thích sách.

Nhưng mà, Rintaro thầm nhủ.

“Chắc chắn việc mà bác đang làm là cắt vụn sách.”

“Cậu đây cũng rất yêu sách đúng không?”

Học Giả khẽ hất cằm, rồi thở dài thườn thượt.

“Tôi không muốn bị cậu nói như vậy đâu.”

Ông ta khẽ nhấc cánh tay phải cầm kéo lên.

Mỉm một nụ cười buồn bã yếu ớt, ông ta xòe lòng bàn tay ra, cây kéo bỗng tỏa sáng rồi tan đi như một làn sương. Cùng lúc ấy, đột nhiên có tiếng giấy sột soạt. Không chỉ phát ra tiếng động, vô vàn mảnh giấy chất thành núi trong phòng bỗng bay lên dù không có gió. Cả căn phòng chấp chới giấy bay.

Hết hồn, Rintaro lùi ra sau vài bước.

Không biết cơ man nào là giấy lần lượt bay lên, trở thành cơn mưa hoa giấy nhuộm trắng không gian. Rintaro kinh ngạc đứng ngẩn ra nhìn, trước mắt nó, những mảnh giấy bay tìm thấy nhau, chắp lại, giấy nối giấy, dần dần trở lại hình dáng sách ban đầu.

Tại trung tâm căn phòng nơi giấy và sách đang bay múa, Học Giả bận trang phục trắng đứng lặng buồn rầu.

Nhìn đôi bờ vai tròn lẳn cô đơn ấy, Rintaro cầm lên cuốn sách đã hoàn hình trên chiếc bàn bên cạnh, đưa nó tới trước ông ta.

Học Giả nhìn bìa sách, lẩm bẩm.

"Chạy đi, Melos à..."

“Cháu cũng rất thích cuốn này. Thỉnh thoảng, bác thử đọc từ từ thành tiếng xem sao. Hơi mất thời gian, nhưng sẽ không hối hận tí

nào đâu ạ.”

Học Giả nhận lấy cuốn sách mỏng. Ông ta nhìn nó một lúc lâu, không động đậy.

Cơn bão giấy vẫn cuồn cuộn không ngớt. Nhưng một vài cuốn sách đã hoàn hình lành lặn như cũ liền rời khỏi biển giấy và thu mình gọn gàng vào giá sách trên tường. Từ những cuốn sách nhỏ giản đơn đến những cuốn sách khổ lớn đóng bìa da xa xỉ, lần lượt từng cuốn một về lại giá, cảnh tượng thật ngoạn mục.

Rintaro chợt nhận ra toàn bộ căn phòng đang bắt đầu sáng lên mờ ảo. Và cùng lúc ấy, giai điệu “Khải hoàn ca” bỗng vang bên tai.

Nó nhìn về phía chiếc đài đặt trên bàn, nhưng băng cát xét bên trong không hề quay.

Là Học Giả. Ông ta đang ngâm nga hát.

Trên tay cầm *Chạy đi, Melos*, Học Giả đang vừa khoái chí lắc lư đầu vừa ư ử hát bằng giọng mũi. Ông ta thư thả cởi chiếc áo choàng trắng ra, ném nó lên ghế phía sau. Chiếc áo trắng nằm trên ghế cũng bắt đầu tỏa sáng.

“Này cậu khách nhỏ.”

Học Giả tháo cà vạt trên ngực, mỉm cười với Rintaro.

“Cảm ơn đã mang tới chuyến thăm thú vị. Ta cầu chúc cho cháu một tương lai tốt đẹp.”

Ông ta nói nhã nhặn, khẽ cúi chào, rồi quay lưng bước đi.

Tấm lưng lùn xủn chìm dần vào ánh sáng trắng, chỉ còn tiếng ngâm nga vọng lại.

Rồi tiếng hát vui tươi đó cũng dần xa, cuối cùng, tất cả đều tan vào ánh sáng.

Sayo ơ hờ mở mắt ra, ngồi bần thần không động đậy một lúc lâu. Cô bé nhìn ngó xung quanh, cố nắm bắt tình hình.

Nơi Sayo ngủ nãy giờ là một góc tiệm sách Natsuki.

Cô bé ngồi trên chiếc ghế đẩu gỗ nho nhỏ, tựa đầu vào giá sách mà ngủ. Trên người cô bé phủ tấm chăn, ngay bên cạnh là chiếc lò sưởi dầu đang cháy - có lẽ là những sự quan tâm hết lòng của “ai

kia". Làn khói mềm mại bốc lên từ chiếc ấm trắng đặt trên lò sưởi.

Sayo nhìn ra cửa, thấy bên ngoài tràn ngập nắng mai. Cậu bạn cùng lớp đang đứng xây lưng về phía ánh sáng rực rỡ kia, tay đặt trên gọng kính, nghĩ ngợi gì đó rất lung. Cậu bạn mà cô bé đã rất quen mặt đó không mảy may nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm vào những giá sách, đầy nghiêm cẩn. Ánh nhìn nghiêm nghị của cậu đau đáu hướng về những cuốn sách trên giá, như muốn in hằn từng bìa sách vào đáy mắt, và lưu giữ những câu chuyện được kể vào sâu trong tim.

"Ông mê sách thật đấy nhỉ?"

Sayo rụt rè cất lời. Rintaro quay sang như vừa choàng tỉnh, rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"May quá. Tớ cứ nghĩ nếu cậu ngủ mãi không dậy thì phải làm sao. Cậu ngủ ngon lắm ấy."

"Chắc sáng nay tập mệt quá đấy mà. Nói cho ông biết, tôi không phải đứa hay ngủ ở nhà người khác như vầy đâu."

Sayo nói, có phần liến thoắng hơn bình thường, vì cô bé chợt nhận ra hai gò má mình không hiểu sao lại ửng đỏ lên.

Để giấu thẹn, cô bé vội vàng nói tiếp.

"Cảm ơn Natsuki nhé. Có vẻ tôi đã làm phiền ông nhiều."

"Phiền á?"

"Phiền ông bưng tôi về đây. Từ cái nơi kỳ quái đó."

Nghe vậy, Rintaro khẽ đưa mắt nhìn sang chỗ khác, rồi cố tình nghiêng đầu ra vẻ bối rối.

"Cậu mơ thấy gì hay lắm hả?"

Sayo vẫn ngồi yên trên ghế, ánh mắt hơi quắc lên.

"Bộ ông tưởng đem hết mọi chuyện bảo là mơ thì xong hả? Đừng hòng nhé. Tôi còn nhớ hết đấy. Mèo biết nói này, phòng nghiên cứu sách kỳ quái trong lối đi giữa mấy giá sách này... Cần nói thêm nữa không?"

"Không, đủ rồi."

Rintaro cuống quýt xua tay.

"Đừng có cãi vô ích nữa, nghe chưa!"

“Nghe.”

Sayo mỉm cười, gật gù.

Trong đầu cô bé, những khung cảnh kỳ lạ cứ trôi nổi rồi biến mất dần. Đám người mặc y phục trắng rảo bước vội vã, cầu thang đi xuống kéo dài liên tu bất tận, bản *Giao hưởng số 9* vang ầm ĩ, cuộc đối thoại lạ lùng.

Từ giữa cuộc đối thoại trở về sau, ký ức của Sayo dần mù mờ. Khi tâm trí chìm vào cõi mịt mùng bao la như đại dương sâu thẳm, điều duy nhất cô bé cảm nhận được rõ ràng, là bàn tay ấm áp của cậu bạn cùng lớp kéo mình lại. Bàn tay vững vàng đáng tin cậy đến nỗi khó mà tin nổi nó thuộc về cậu thiếu niên trầm lặng này.

“Ơ, bé mèo đâu rồi?”

Sayo đột nhiên hỏi, Rintaro lắc đầu.

“Trên đường đi về ông ta đã biến mất. Cứ thế đi thôi, chẳng chào một tiếng đàng hoàng, lần trước cũng thế đấy.”

“Vậy là còn gặp lại nữa đúng không?”

“Sao nghe giọng cậu vui thế?”

Mặt Rintaro lộ rõ vẻ khó xử.

“Tớ thì không muốn lôi lớp trưởng vào những việc khó hiểu như vậy nữa.”

“Tôi cũng đã dính líu kha khá rồi đấy thôi.”

Sayo vui vẻ nói. Cô bé đứng lên, vươn vai một cái rõ dài.

Ngoài cửa, nắng chói chang. Sayo nhìn đồng hồ treo trong tiệm, thấy thời gian không lệch đi là bao kể từ khi mình bước vào đây, cứ như thể cô bé chỉ mới tới tức thì. Khung cảnh thường nhật quen thuộc quá, lẽ nào tất cả quả thật chỉ là một giấc mơ ư?

Sayo nheo mắt nhìn ánh nắng mai vàng ươm, đột ngột đổi đề tài.

“Ông chuẩn bị chuyển nhà đâu vào đấy rồi chứ, Rintaro?”

“Tớ chưa chuẩn bị gì cả.”

“Chưa gì cả á... Có ổn không vậy?”

“Chắc không ổn lắm, nhưng mà...” Rintaro nghiêng đầu. “Tớ cứ thấy lấn cấn sao đó.”

“Lấn cấn?”

“Chẳng biết nên nói sao nữa. Kiểu như, tớ không nỡ rời khỏi đây. Tớ biết là không nên nói năng mơ hồ như vậy, nhưng bản thân tớ cũng rối lắm, không thể nào nghĩ cho thông được. Nên tạm thời bây giờ tớ chỉ im lặng suy nghĩ thôi.”

Nhưng chắc cứ nghĩ mãi cũng chẳng thông đâu, Sayo đã không nói ra câu ấy. Nhìn khuôn mặt nghiêng tĩnh lặng đang dõi mãi về phía xa xăm của cậu bạn, cô bé bỗng thấy trong lòng trào lên một nỗi bất ngờ be bé.

Lời lẽ của Rintaro, như mọi khi, vẫn mơ hồ chẳng rõ ràng. Thật khó để hiểu những gì cậu ta muốn nói, thỉnh thoảng đang nói cậu ta còn ậm à ậm ờ nữa chứ. Nhưng hình như có gì đó hơi khác chứ không chỉ đơn thuần là do cậu ta chần chừ hoặc thiếu quyết đoán. Nói đúng ra thì, đó là biểu hiện của thái độ cố gắng hết sức mình đối diện với vô vàn tâm tư đang cuộn xoáy trong lòng.

Một người như thế...

Mắt Sayo hơi mở lớn, như thể cô bé vừa khám phá ra một điều đặc biệt.

Cô bé vừa nhìn thấy, phía sau cái vẻ tiêu cực và không đáng tin cậy kia, là một tấm lòng chân thành, thật thà đến ngốc nghếch.

Đột nhiên, ngoài cửa vọng vào tiếng cười rôm rả của mấy nữ sinh đi ngang qua. Nhân cơ hội đó, Sayo cất giọng tươi rói.

“Nè, ông giới thiệu cho tôi cuốn sách nào hay hay với!”

“Cũng được, nhưng mấy cuốn tớ thích khá là khó đọc.” Rintaro bối rối trả lời.

“Không sao. Giờ tôi sẽ không dựa dẫm vào tóm tắt tóm tiếc nữa đâu.”

“Cậu quyết tâm quá nhỉ?” Rintaro cười, gật đầu. Nó nhìn giá sách, đưa tay lên khẽ đẩy gọng kính. Sayo hơi kinh ngạc nhận ra lúc Rintaro lặng yên chăm chú nhìn lên giá sách, trông cậu ta hệt như một học giả kỳ cựu với biết bao kinh nghiệm và hiểu biết.

“Chà... Cuốn nào đây nhỉ?” Rintaro lẩm bẩm. Trông cậu ta tràn đầy tự tin và sức sống, cái vẻ không đáng tin cậy mọi khi biến mất tăm như chưa từng tồn tại.

Sayo nheo mắt vì chói, lẳng lặng ngắm nhìn mãi cậu bạn cùng lớp đang xây lưng về phía ánh mặt trời đăm chiêu suy nghĩ.

CHƯƠNG 3

Mê cung thứ ba: "KẺ BUÔN XỔI SÁCH"

"Buổi học hôm nay đến đây là hết. Các em về cẩn thận nhé."

Giọng cô giáo chủ nhiệm từ bục giảng sang sảng vang xuống, gần như cùng lúc ấy, đám học sinh trong lớp bắt đầu lao xao đứng dậy.

"Cuối cùng cũng xong."

"Đói chết được."

"Hôm nay mày có phải tới câu lạc bộ không?"

Những giọng nói đua nhau cất lên, lớp học lập tức ồn ào như ong vỡ tổ.

Yuzuki Sayo cũng khéo léo cất sách vở vào cặp rồi đứng dậy. Khi ấy, cô bé đưa mắt liếc về phía gần cửa sổ. Giữa mấy đứa bạn đang nói chuyện rôm rả, có một chỗ ngồi trống không.

"Hôm nay vẫn nghỉ sao…"

Đó là chỗ của Natsuki Rintaro.

Cậu ta vốn không nổi bật, nên có nghỉ dài hơi thì không khí lớp học vẫn vậy, tụi bạn cũng chẳng để tâm mấy. Cho đến buổi sáng mấy hôm trước, Sayo cũng giống như các bạn.

Nhưng giờ thì hơi khác.

Sayo có thể đưa ra những lý do tủn mủn như vì là lớp trưởng nên phải đảm bảo quân số lớp, vì nhà gần nên phải đi giao sổ liên lạc..., nhưng cô bé hiểu rõ đó không phải là lý do cốt lõi. Trước kia, trong mắt Sayo, Rintaro chỉ là một thằng nhóc mọt sách nhạt nhòa, nhưng giờ đây, cùng chú mèo lạ lùng kia, Rintaro trong lòng cô bé đã mang ấn tượng hoàn toàn khác.

"Ủa, nhóc Natsuki hôm nay vẫn nghỉ học à?"

Đột ngột, một giọng nói vang đến. Sayo ngoảnh nhìn về phía hành lang.

Một học sinh lớp trên cao nhòng đang ngó qua cửa sổ.

Đó là Akiba Ryota, đội trưởng đội bóng rổ, đồng thời là một học sinh giỏi tốp đầu. Trong lớp học vừa tan, anh ta nở một nụ cười sáng lóa quá mức cần thiết, khiến bọn con gái đứa nào đứa nấy nhìn si mê, miệng thì rú rít.

“Anh Akiba có việc gì?”

Sayo nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng thấy rõ.

Hai người đều là thành viên của hội học sinh nên thường ngày vẫn trao đổi đôi ba câu, nhưng Sayo không sao mê nổi cái vẻ phù phiếm toát ra từ bậc đàn anh ưu tú này. Sayo không phải đứa bụng không ưa mà vẫn xã giao ngọt nhạt, nên cô bé luôn giữ khoảng cách với anh ta ra mặt, Akiba chắc chắn nhận ra điều đó, nhưng anh ta lại cứ bắt chuyện với cô bé với vẻ khoái chí lắm.

“Rốt cuộc Natsuki nhà ta vẫn không chịu đi học. Gay go quá nhỉ?”

“Cậu ấy nghỉ thì anh cũng bùng nên lời anh nói chẳng có sức thuyết phục gì đâu ạ.”

“Em nói thế anh tổn thương lắm! Anh nghỉ học là để đi an ủi cậu em đáng thương mất gia đình, suốt ngày vùi mình trong nhà đấy chứ.”

Thay vì nói chuyện bình thường, anh ta còn cố mà nói vung tàn tán, đã thế lại còn vừa nói vừa nháy mắt đưa tình với một nữ sinh đi ngang qua.

Sayo đảo mắt ngán ngẩm.

“Thế, đã mất công đi an ủi thì nhân tiện anh đưa sổ liên lạc luôn giúp em được không? Cả đống giấy phô tô nội dung học hôm qua nữa.”

“Cái gì? Đấy là việc của em chứ.”

“An ủi một cậu bạn u sầu vì mất ông là nhiệm vụ quá sức đối với em. Những chuyện như thế cánh con trai sẽ dễ tâm sự với nhau hơn.”

“Xin lỗi nha, nhưng mọi mặt đầu óc, thần kinh vận động, ngoại hình, tính cách của anh và thằng bé đều khác nhau xa quá, khó mà thấu hiểu nhau lắm.”

Gã trai khóa trên lại cười toe toét và nói những lời độc địa như

mọi khi.

“Với lại,” Akiba nở một nụ cười đầy ẩn ý. “Nếu em mua sách ở tiệm Natsuki, thì em đi là đúng rồi.”

Mắt anh ta đã chiếu tướng chính xác cuốn sách to mà Sayo đang ôm trong tay.

“Không ngờ phó chủ tịch câu lạc bộ nhạc khí lại có hứng thú với sách kinh điển nha.”

“Nhìn cậu bạn cùng lớp suốt ngày cắm rễ trong tiệm vùi đầu đọc sách, em cũng cảm thấy muốn đọc một chút xem sao. Nhưng giở miết giở miết vẫn thấy toàn chữ là chữ, tê cả vai, oải muốn chết.”

“Nhưng Austen là một lựa chọn tốt đấy.” Giọng Akiba có gì đó khang khác. “Với người mới nhập môn thì cuốn này khá dễ đọc, hợp với con gái nữa. Natsuki đúng là khéo ghê.”

Anh chàng khóa trên cười, trong mắt anh ta ánh lên tia sáng dịu dàng khác hẳn vẻ sắc bén mọi khi.

Không lẽ... Sayo thầm thở dài.

Đám người mê sách cứ nhắc đến sách là trông khác hẳn bình thường.

Để khỏa lấp cảm giác bối rối trước vẻ mới lạ của Akiba, Sayo khẽ chỉnh lại cuốn *Kiêu hãnh và định kiến*[*] đang ôm trên tay.

“Vậy những việc còn lại nhờ cả vào con nhé cu Rin.”

Hòa theo giọng nói sang sảng ấy, động cơ xe rền vang. Chiếc Fiat 500 nhẹ nhàng lăn bánh.

Lúc ấy là chạng vạng. Mặt trời bắt đầu lặn, bầu trời mùa đông trong vắt nhuộm màu đỏ rực. Rintaro nhìn theo chiếc xe con của dì dần đi xa, vẫy tay lia lịa để nén lại nỗi bất an trong lòng. Khi chiếc xe trắng đã khuất hẳn sau ngã rẽ, nó mới dám thở dài.

“Sẽ không có cu Rin đâu dì...”

Nó thật tâm nghĩ vậy.

Giọng nói sang sảng của dì như vẫn còn vang bên tai nó.

“Cu Rin nè, con đóng gói tư trang đâu vào đấy đi, chuẩn bị chuyển nhà nhé.”

Từ khi ông mất, hầu như ngày nào dì cũng ghé qua, và cuối cùng

hôm nay dì đã thông báo ngày giờ mà nó phải chuyển đi.

Người dì luôn vui tươi lạc quan này, cho đến giờ, chưa từng khiến nó e ngại nhiều như nó tưởng. Xét theo chiều cao khiêm tốn thì tạng người dì khá mũm mĩm đáng yêu, lúc dì ních người vào chiếc xe Fiat trắng, trông như một người rừng tí hon trong mấy cuốn sách tranh cổ. Bề ngoài là thế, nhưng dì làm việc gì cũng nhanh nhẹn hoạt bát không ngờ, phòng của ông được dì lau dọn sạch sẽ tinh tươm.

"Con cứ ru rú trong nhà mãi thế thì làm sao mà hết buồn được."

Rintaro hiểu dì quan tâm đến nó nên mới nói vậy. Nó cũng biết rõ mình không thể cứ đờ đẫn ở lì trong tiệm sách mãi. Nhưng trong lòng nó luôn có cảm giác mình đã và đang đứng sững lại ở đâu đó. Đang ngóng theo chiếc Fiat của dì, bỗng nó nhìn thấy ngay bên kia đường, cô bạn lớp trưởng đang đi học về, và không hiểu sao nó chợt thấy nhẹ nhõm như vừa được cứu.

"Lạ à nha. Cậu chàng lúc nào cũng cắm chốt trong nhà hôm nay lại ra ngoài chơi cơ đấy."

Sayo đi tới chỗ nó, bước chân vẫn vui vẻ hoạt bát như mọi ngày.

"Cậu đi học về à?"

"Đi học về′ á? Chứ đi đâu nữa? Tôi có bùng học không xin phép đâu. Ông làm gì ở đây thế?"

Cô nàng lớp trưởng liếc Rintaro một cái bén ngọt, nhưng ánh nhìn không chút khách khí đó lại làm nó thấy thoải mái trong lòng. Rintaro vội vàng quay nhìn sang bên kia đường, đổi chủ đề.

"Dì của tớ ấy mà. Dì giục tớ chuẩn bị đồ đạc để chuyển đi. Ngày kia mấy người bên dịch vụ chuyển đồ sẽ đến."

"Ngày kia?"

Lông mày Sayo giãn ra, trông cô bé như vừa bị chơi một vố.

"Ông tớ mất cũng được khoảng một tuần rồi. Dì cho rằng không thể để một thằng bé cấp ba chẳng biết gì về đời ở một mình được."

"Ông vẫn cứ bình tĩnh như kiểu chuyện của người khác ấy nhỉ."

"Cũng không hẳn là bình tĩnh đâu, nhưng…"

"Ông lúc nào cũng thui thủi nghĩ cái nọ cái kia một mình. Thỉnh

thoảng bớt nghĩ đi, không là não bốc khói đấy."

Sayo chặn lời, Rintaro chỉ còn biết cười buồn.

"Chắc sau hôm nay, Yuzuki không cần cất công mang sổ liên lạc qua cho tớ nữa."

"Không phải sổ liên lạc." Sayo rút cuốn sách kẹp trong nách ra đưa cho Rintaro. "Cuốn này hay ghê."

Lần này đến lượt Rintaro ngạc nhiên.

"Cậu đọc xong rồi á?"

"Xong rồi. Nhờ phước cuốn sách này mà hai hôm nay tôi thiếu ngủ dữ luôn."

Sayo cằn nhằn, nhưng khóe mắt cô bé lại ánh lên nét cười. Cô bé nhìn vào tiệm sách.

"Ông bảo xem giờ tôi nên đọc gì? Còn có hai ngày nữa là ông chuyển đi rồi, tôi sẽ mua hai, ba cuốn luôn một thể."

Sayo nói liến thoắng, rồi không chờ Rintaro đáp lại, bước thẳng vào tiệm sách. Rintaro vội vàng đuổi theo sau, nhưng mới bước qua cửa thì Sayo đứng khựng lại khiến nó đâm sầm vào lưng cô bé.

"Sao vậy Yuzuki?" Nó hỏi, vươn cổ dòm vào trong và ngay lập tức hiểu ra sự tình.

"Tuổi trẻ thích thật, Đời thứ hai nhỉ?"

Một con mèo mướp vằn vện ba màu có thân hình chắc nịch và đôi mắt màu phỉ thúy sáng ngời cười nhăn nhở, cất tiếng hỏi Rintaro.

Con mèo đứng xây lưng về phía một lối đi kéo dài giữa hai hàng giá sách đang tỏa ra ánh sáng trắng xanh, nom khá ung dung thư thái.

"Trông nhóc có vẻ vẫn rảnh như mọi khi nhỉ?"

"Xin lỗi nha, đây đang chuẩn bị chuyển nhà nên bận cực."

"Lý do lý trấu gì nhạt nhẽo thế. Có thấy nhóc chuẩn bị cái gì đâu."

Sự kháng cự yếu ớt của Rintaro bị con mèo dập cái rụp, nói rồi mèo ta nhẹ nhàng xoay cổ nhìn qua Sayo, với cô bé thì con mèo cúi đầu chào lịch thiệp.

"Rất vinh hạnh lại được diện kiến tiểu thư đây. Xin cảm tạ cô bé đã luôn quan tâm giúp đỡ Đời thứ hai."

“Đừng khách sáo.” Sayo đáp, cô nàng rõ ràng là đang khoái tít chứ chẳng bối rối gì sất trước tình huống quái đản này. Khả năng thích ứng cao thật, xứng danh lớp trưởng giỏi giang!

“Chị cứ tưởng không được gặp lại bé mèo nữa.”

“Thế chẳng tốt hơn sao?”

“Làm gì có. Gặp lại bé mèo chị vui lắm. Bữa hôm nọ cực kỳ cực kỳ vui.”

Những lời chân chất ấy khiến con mèo sướng mê, hai hàng ria mép cứ rung rinh. Nhưng rồi lập tức, đôi mắt màu phỉ thúy lại chiếu qua Rintaro.

“Tiểu thư đây mới hoạt bát, hấp dẫn làm sao chứ! Thật khác một trời một vực với cái thằng bé còn trẻ mà bảo thủ, gì cũng bi quan, nói lý thì như ông cụ non mà chẳng bao giờ chịu hành động này.”

“Chuyện đó thì tôi xin thừa nhận, nhưng đâu phải vì thế mà ông có quyền xâm nhập tư gia bất hợp pháp chứ. Mỗi lần ông đột ngột thò mặt ra từ phía bên kia bức tường, tôi lại thấy không được khỏe.”

“Khỏi lo.” Con mèo thản nhiên đáp. “Lần này là lần cuối.”

“Lần cuối?”

“Ừ,” con mèo thở một hơi dài rồi nói tiếp.

“Nhóc cho ta mượn sức nốt lần này, được chứ?”

Giọng nói trầm trầm của con mèo vang khắp tiệm sách.

“Đây là mê cung cuối cùng.”

Con mèo nói giọng vô cảm khi đi qua hành lang sách dài hun hút. Rintaro và Sayo im lặng bước theo mèo ta trên hành lang lạ lùng ấy, hai bên tường là những giá sách hoành tráng nối tiếp nhau, và trên đầu tụi nó là những chùm đèn chốc chốc lại hiện ra.

“Từ bấy đến nay, nhóc đã cứu được nhiều sách lắm. Lão rất biết ơn.”

“Trịnh trọng thế. Nghe như từ biệt vậy.”

Thấy con mèo miệng lưỡi phũ phàng bỗng dưng lịch sự, Rintaro bình tĩnh tránh xa ra một chút.

“Nghe như rào trước cho một cuộc chia ly ấy.”

“Cũng không phải là hoàn toàn không có ý đó.”

Con mèo ỡm ờ, Rintaro lên giọng một chút hòng phản đối.

“Đến thì bất ngờ không báo trước, đi cũng chẳng hỏi han được câu nào.”

“Nhóc phải chấp nhận thôi. Mèo vốn là loài sinh vật tự do hành tẩu không màng đến con người.”

“Ít ra những con mèo tôi biết không nói chuyện thấy ghét như ông.”

“Đúng là loài người dốt nát. Mèo như lão đây trên đời này nhiều lắm nhóc à.

Con mèo đáp mà chẳng thèm quay đầu lại. Rintaro cười méo xẹo.

“Nếu không còn được nghe những lời hung hăng của ông nữa chắc tôi nhớ lắm đấy.”

“Nói trước bước không qua. Vượt qua được cái mê cung này rồi hẵng tính.”

Con mèo bỗng dừng chân, nhìn lên Rintaro. Ánh mắt con mèo nghiêm túc lạ thường.

“Chủ nhân mê cung thứ ba có hơi phiền phức.”

Khi con mèo nói vậy, đôi mắt màu phỉ thúy của nó hướng từ Rintaro qua Sayo. Đang im lặng lắng nghe cặp đôi người-mèo đấu khẩu thì đột ngột bị chiếu tướng, Sayo cau mày.

“Gì thế?”

“Đối thủ cuối cùng hơi khác với hai kẻ lần trước.”

“Mấy người lại bảo nguy hiểm đấy tôi mau quay về đi chứ gì?”

Con mèo tránh không trả lời thẳng, nó làm bộ làm tịch đưa tay lau mặt.

“Đối thủ này rất cổ quái, khó đoán trước hắn sẽ làm gì. Đời thứ hai chắc sẽ lo cho cô bé nhiều.”

“Lần này bé mèo về phe Natsuki hả?”

“Khác chứ.”

“Khác gì?”

“Đối với lão, sự xuất hiện của cô bé là điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Nhưng lão không cho rằng đó chỉ là một sự ngẫu nhiên.”

Con mèo giở giọng thần bí khiến Rintaro và Sayo bất giác quay nhìn nhau.

“Việc cô bé có mặt ở đây có lẽ mang theo ý nghĩa nào đó. Bắt cô bé quay về là điều lão hoàn toàn không mong muốn.”

“Ê ê...” Rintaro vội vàng xen ngang.

Nhưng con mèo chẳng màng đến nó, vẫn ngước nhìn Sayo.

“Nếu có chuyện bất trắc xảy ra, nhờ cô bé để mắt trông chừng Đời thứ hai.”

Giọng con mèo trầm và uy lực. Sayo lặng đi một chốc, rồi mỉm cười đáp lại. Nụ cười đặc biệt xinh đẹp.

“Coi bộ chị được bé mèo tin cậy ghê ha?”

“Đời thứ hai không ngốc nghếch đâu. Nhưng thằng bé có lá gan thỏ đế nên vào những thời khắc quan trọng nó lại co vòi rụt cổ. Hoàn toàn không trông cậy được.”

“Đúng chóc.”

“Ngay trước mặt đương sự mà mấy người nói xấu thoải mái quá ha.” Cuối cùng Rintaro cũng xen vào được. “Yuzuki này, cậu không cần phải cố chấp đi cùng bọn tớ dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.”

“Nếu là trước kia, bị ông lảm nhảm đuổi về nhiều thế, có khi tôi sẽ về thật đấy. Nhưng bây giờ, nếu Natsuki có mệnh hệ gì thì tôi cũng sẽ lo lắm.”

Lời đáp bất ngờ của cô bé khiến Rintaro á khẩu. Thấy thế, Sayo tinh nghịch nháy mắt với nó.

“Vì nếu thế, sẽ không ai giới thiệu sách cho tôi đọc nữa.”

Con mèo khẽ cười trước giọng nói tươi vui của cô bé.

“Tốt lắm.”

Mèo ta nói ngắn gọn, rồi quay người, tiếp tục cất bước. Sayo bước theo chẳng do dự.

Bị bỏ lại phía sau, Rintaro chẳng còn lựa chọn nào khác. Nó đành co giò đuổi theo, và ngay lúc đó, ánh sáng trắng tràn tới.

Sau khi ánh sáng lịm đi, cảnh sắc kỳ lạ hiện lên rõ nét.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Rintaro là một lối đi dài, hẹp, quanh co khúc khuỷu. Nó rộng ngang cái hành lang sách dẫn tới đây, nhưng ngoài kích thước ra thì chẳng còn điểm gì giống nữa cả.

Khác biệt đầu tiên là, trên đầu họ mênh mông một bầu trời xanh trong vắt. Vậy nên đây là một lối đi ngoài trời, khác với cái hành lang âm u có gắn đèn treo. Hai bên có tường vây, những bức tường cao vót vượt quá đầu Rintaro nên nó không thể nhìn được ra ngoài, nhưng nhờ ánh nắng rực rỡ rọi xuống nên vẫn có vẻ khá sáng sủa, thoáng đãng.

Nhưng trông thoáng mấy đi nữa thì cái khung cảnh không có vẻ gì là bình an này vẫn ngăn bọn nó cất bước.

“Ối giời?” Sayo là người đầu tiên kêu lên một tiếng. “Cái gì thế này!”

Giọng cô bé cao với, nghe như tiếng la. Rintaro không nói gì, nhưng trong lòng nó cũng đang muốn la ó lắm.

Hai bức tường sừng sững hai bên lối đi được tạo thành từ tầng tầng lớp lớp những cuốn sách xếp không theo quy luật nào.

Mà nói là xếp chứ nào có xếp đàng hoàng gì cho cam. Cuốn thì rách, cuốn thì nát, cuốn bên dưới bị cuốn bên trên đè dẹp lép, nhiều cuốn chẳng còn giữ nổi hình dạng ban đầu. Kiểu xếp sách lộn xà lộn xộn không cân nhắc mảy may ấy khiến chồng sách thành ra cao ngất ngưởng.

Người bình thường nhìn cảnh ấy cũng đã xốn con mắt rồi, nói gì đến đứa mê sách như Rintaro.

“Đi nào!”

Tiếng gọi trầm trầm của con mèo cất lên, tụi Rintaro choàng tỉnh.

Rintaro không đáp lại. Nó chỉ có thể dùng sự im lặng bàng hoàng mà tỏ bày tâm trạng không lời nào tả nổi.

Rintaro và Sayo cùng quay sang nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi cất bước theo con mèo.

Con đường tĩnh lặng như tờ cứ uốn lượn ngoằn ngoèo một cách vô phép tắc, tầm nhìn quá đỗi hạn chế làm tụi Rintaro mất hết cảm giác phương hướng. Cảnh quan thì bơ phờ ảm đạm mà ánh nắng mặt

trời lại rực rỡ đến trái khoáy, càng khiến người ta thấy ngột ngạt và trống rỗng, cảm tưởng như bị ép đi giữa một tác phẩm nghệ thuật hiện đại kém cỏi nào đó.

Trong khi tụi Rintaro, đã mất hết nhận thức về khoảng cách, còn đang thắc mắc mình đã đi được bao nhiêu rồi, đã xa lắm chưa, thì đột ngột một bức tường xám khổng lồ hiện ra chắn lối. Sayo reo lên nhẹ nhõm.

“Hết đường rồi à?”

“Tới đích rồi hay sao ta?”

Rintaro dừng chân, ngẩng lên nhìn.

Trên bức tường xám vô cảm sừng sững phía trước mặt, có vô vàn ô cửa sổ hình vuông. Bức tường khổng lồ lắm cửa sổ đó cứ thế kéo dài mãi lên cao tít, chìm vào màn sương mây trắng xóa phía trên đầu. Vì bị hai bức tường sách hai bên cản trở nên khó lòng nhìn hết được toàn thể, nhưng tóm lại, đó là một khối kiến trúc nhìn có vẻ là một tòa nhà chọc trời khổng lồ đứng hiên ngang ở cuối đường.

Đi thêm một đoạn nữa, tụi nó thấy dưới chân tòa nhà màu xám ấy có một cửa kính lớn nom vô cùng thiếu tự nhiên. Trên cửa treo chữ “Entrance” trông rất lịch sự.

“Bảo mình ‘vào đi đó.”

Con mèo nói với vẻ hờ hững như không thấy có gì ấn tượng, rồi bước một mạch tới.

Khi nhóm Rintaro tới gần, hai cánh cửa mở sang hai bên êm ru không một tiếng động, nghênh đón tụi nó. Cùng lúc đó, một người phụ nữ mặc bộ com lê màu tím nhạt thẳng thớm tinh tươm từ đâu bất thần xuất hiện, cúi chào.

“Chào mừng đến Tiệm sách đệ nhất nhân gian - nhà xuất bản hàng đầu thế giới.”

Người phụ nữ có giọng nói và nụ cười chuẩn mực đến hoàn hảo, như một cái máy vậy. Đã thế, tự giới thiệu là “hàng đầu thế giới” thì quả là tự tin thái quá.

“Xin hỏi các vị tên gì? Có việc gì ạ?”

Bằng giọng véo von không cảm xúc, người phụ nữ ra đòn phủ

đầu, song Rintaro chưa vội đầu hàng, nó quyết nghĩ ra chuyện để nói.

"Bên ngoài tòa nhà này, sách chất đống như núi vậy. Để làm gì thế ạ?"

"Bên ngoài tòa nhà?" - Nụ cười vẫn nở trên môi, người phụ nữ nghiêng đầu sang phải khoảng ba mươi độ tỏ vẻ thắc mắc. *Đây là cái kiểu mà người ta hay gọi là "lịch sự giả tạo" đúng không nhỉ,* Rintaro cảm thấy thấu hiểu một cách kỳ lạ, nhưng nó không thể cứ cảm thán mãi được.

"Bên ngoài tòa nhà ấy ạ.Sách xếp bừa kinh khủng…"

"Ôi, vậy là các vị đã đi bộ bên ngoài ạ? Nguy hiểm lắm đấy. Không bị thương tích gì thì thật là may quá."

Người phụ nữ áp tay lên ngực, nhíu mày, bày ra một vẻ mặt lo âu.

Cảm giác mệt mỏi chán chường không sao tả xiết dần dần lan khắp người Rintaro. Nó thở dài thườn thượt. Con mèo cất giọng điềm đạm nhắc nhở.

"Thôi bỏ đi, Đời thứ hai ạ. Xem chừng không nói chuyện được với đứa con gái này đâu."

"Chắc vậy nhưng..."

Rintaro nhún vai. Người phụ nữ lại cất giọng.

"Xin hỏi các vị tên gì? Có việc gì ạ?"

Giọng cô ta vẫn đều đều vô cảm. Rintaro nghĩ một chút.

"Tên Natsuki Rintaro ạ. Việc thì... chắc là đến gặp giám đốc..." Nó đáp bừa phứa.

Nghe vậy, người phụ nữ cúi đầu lịch thiệp, đi đến bàn tiếp tân gần đó, nhấc ống nghe điện thoại lên nói chuyện đôi câu. Sau đó cô ta quay về chỗ tụi nó, và lại cúi đầu.

"Xin lỗi đã để các vị chờ. Giám đốc sẽ gặp các vị ngay."

"Bây giờ luôn?"

"Đương nhiên rồi ạ. Khách quý từ xa cất công đến mà."

Nói đằng mình xong, chẳng thèm nghe đối phương đáp lại, cô ta cất bước đi trước một lèo.

Rintaro không hiểu đây gọi là linh động hay lỗ mãng nữa. Nó

chẳng có động lực để thăm dò xem ý đồ của người ta là gì hay họ vốn chẳng có ý đồ ý tưởng gì sất, nhưng xem ra quả thật nó đã được giải thoát khỏi cuộc trò chuyện khô khan chán phèo.

“Khách đột ngột kéo đến mà vẫn chịu khó tiếp, giám đốc nhà người ta thân thiện quá nhỉ?”

“Ông nói nghe lạc quan tếu quá.” Sayo đến gần, thì thầm. “Không phải giám đốc giám điếc toàn mấy lão bụng phệ đầu hói tính tình hống hách sao? Cẩn thận đề phòng kẻo bị ám hại không chừng”

Rintaro cất bước đi theo người phụ nữ, những lời lẽ đầy thành kiến không chút xót thương của Sayo khiến nó chìm trong áp lực.

Tụi nó được dẫn qua một lối đi thẳng tắp, đơn giản không trang hoàng gì. Dưới chân là lớp đá granit đen, sáng bóng đến nỗi hình dáng cả bọn phản chiếu dưới ấy như soi gương. Chính giữa sàn nhà đen óng không một hạt bụi trải tấm thảm mang sắc đỏ tươi đối ngược, trông như đường một chiều. Người phụ nữ bước nhanh lên đó.

Đi được một lúc thì cô ta đứng khựng lại không báo trước, rồi ngoảnh về sau.

“Từ đây sẽ có người khác thay tôi dẫn các vị đi tiếp.”

Một người đàn ông mặc com lê đen xuất hiện ở phía đầu kia của tấm thảm đỏ. Anh ta cúi đầu thật thấp trước Rintaro, kiểu cách lịch sự đến lố bịch.

“Từ đây trở đi, vui lòng bỏ lại hành trang, túi xách.”

Anh ta nói bằng một giọng vô cảm không ngữ điệu.

Nhưng khỏi cần nhắc, tụi Rintaro cũng nào có hành lý túi tiếc gì đâu. Anh kia có vẻ cũng chỉ nói cho có lệ, chứ chẳng kiểm tra gì mà quay lưng bước đi ngay. Rintaro và Sayo nhìn nhau, rồi đi theo người đàn ông.

Cả bọn đi được một lúc, đằng trước lại xuất hiện một anh mặc com lê xanh. Quần áo thì khác màu, nhưng hành động của anh này cũng y chang anh đồ đen. Anh ta cúi chào thấp ơi là thấp.

“Từ đây trở đi, vui lòng bỏ lại chức tước, quyền hành.”

Anh ta nói mà chẳng nhíu mày. Nói xong, cũng y như anh mặc đồ

đen, anh này quay lưng đi luôn.

“Nói đùa phải không ta?”

“Đối phương mà biết đùa thì lại tốt quá.” Con mèo đáp, nghe không được ôn tồn cho lắm.

Đi theo anh mặc com lê xanh một lúc, tụi nó lại thấy một anh mặc com lê vàng đang đứng chờ.

“Từ đây trở đi, vui lòng bỏ lại thù hằn, ác ý.” Anh ta nói.

Tầm này thì tụi Rintaro cũng chẳng buồn thắc mắc thêm.

Tụi nó đi theo anh đồ vàng một lúc thì đột nhiên lối đi kết thúc, cả đám tiến vào một sảnh đường rộng mở. Rintaro và Sayo không hẹn mà cùng bật ra những tiếng trầm trồ.

Đó là một căn phòng hình trụ cực rộng, trần nhà cao tít tắp đến chẳng thấy tăm hơi. Tụi nó nhìn quanh quất, thấy đây đó có những cầu thang mọc lên vô tổ chức, hướng thẳng lên cao. Chúng đan xen rối rắm phía trên đầu, tạo thành tầng tầng lớp lớp những hành lang giữa không trung, trông như mạng nhện. Rintaro có cảm giác nó đang ngắm nhìn kết cấu khung siêu chi tiết bên trong một con tàu vũ trụ.

“Nãy giờ các vị đã vất vả rồi ạ.”

Anh mặc đồ vàng nói vậy rồi chỉ về phía trước.

Tấm thảm đỏ trải dài đến trung tâm sảnh đường, tại đó có một thang máy rất lớn nối thẳng lên cao. Bên cạnh thang máy có một anh mặc com lê đỏ đứng chờ sẵn, tụi Rintaro bèn bước tới, anh ta lại gập người chào lễ độ như các anh kia. Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra, bên trong là một không gian vuông vức, bốn bề lắp kính.

“Giám đốc đang chờ ạ. Mời các vị!”

Anh đồ đỏ nói giọng đều đều. Tụi Rintaro đang dợm bước vào thì anh ta đột nhiên đứng chắn trước mặt con mèo rồi diễn lại màn cúi đầu đầy lễ nghi.

“Xin thứ lỗi cho, từ đây trở đi, vui lòng bỏ lại chó mèo.”

Giọng nói vô cảm như máy vang lên lạnh lẽo.

Rintaro và Sayo kinh ngạc, nhưng con mèo có vẻ không chút cuống cà kê. Mèo ta thậm chí còn đưa mắt liếc Rintaro một cú sắc lẻm lúc Rintaro định lên tiếng phản đối.

“Lão đã báo trước rồi đấy thôi. Đối phương lần này rất khó chơi.”

Rintaro định cãi nhưng con mèo lờ tịt, quay nhìn Sayo.

“Có cô bé ở đây thật không gì bằng. Để cậu chàng Đời thứ hai tẩm ngẩm tầm ngầm này đi một mình, lão không thể an tâm nổi.”

“ … . Vậy đây chắc là lý do cho sự có mặt của chị rồi.” Sayo cười thiểu não, đáp lại cô bé, đôi mắt màu phỉ thúy của con mèo cũng hấp háy cười. Như muốn gạt phăng cuộc tâm sự nho nhỏ ấy, anh mặc com lê đỏ cất lời.

“Xin hãy nhấn nút lên tầng trên cùng!”

Giọng nói đầy áp lực, không cho đối phương một cơ hội ý kiến ý cò.

Anh ta nói vậy, nhưng bên trong thang máy cũng chỉ có vỏn vẹn một nút. Chính giữa tấm kim loại lớn gắn độc cái nút được cẩn thận đề thêm chữ “tầng trên cùng”.

Tức là...

“Không có nút đi xuống.”

“Nghĩa là hãy giải quyết ổn thỏa rồi tự tìm cách mà quay về chứ chi...”

Rintaro khẽ thở dài, rồi quay nhìn con mèo mướp đang đứng bên ngoài thang máy. Sau một khắc im lặng, nó nhỏ nhẹ nói.

“Chúng tôi đi nhé, đồng chí.”

“Lão nhờ cả vào nhóc đấy, Đời thứ hai.”

Giọng nói không mảy may run rẩy của con mèo như tiếp thêm cho Rintaro can đảm, nó liền ấn nút “tầng trên cùng”. Cửa đóng lại rất nhanh, thang máy rung nhẹ và bắt đầu trượt lên.

Bỏ lại bên dưới anh chàng mặc com lê đỏ và con mèo mướp, chiếc thang máy bay vút lên giữa những hành lang vắt qua không trung. Nó tăng tốc, lao lên qua cấu trúc hình học ba chiều nơi vô số đường thẳng bao vây tứ bề giao nhau chằng chịt.

Theo như tụi nó thấy được trong khoảnh khắc, những hành lang vắt ngang dọc trên không ấy chẳng có bóng người nào qua lại, tổng thể trông như bức tranh 3D ảo giác khổng lồ.

“May phước không bị bắt leo cầu thang. Leo bộ hết đống thang đó chắc tớ sụm bà chè.” Rintaro thầm thì.

Nhận ra Rintaro đang cố vận hết chút năng lực tấu hài khiêm tốn để xua đi sự im lặng nặng nề, Sayo toét miệng cười.

“Thiếu hơi mèo không ngờ lại cô đơn quá nhỉ?”

“Con mèo mướp đó vừa xấu bụng vừa tinh vi tinh tướng, nhưng có nó bên cạnh lại thấy an lòng hơn. Người ta chẳng bảo ‘đến cái cây héo khô cũng điểm tô cho rừng’ đấy thôi.”

“Cái cây héo khố mà nghe thấy sẽ giận đấy.”

Hai đứa nhìn nhau cười khúc khích.

Không gian bên ngoài thang máy mỗi lúc một tối. Dù bọn nó ở trong một tòa nhà, nhưng vẫn có thể nhận thấy hoàng hôn đang dần buông. Khi kết cấu kiến trúc phức tạp bên ngoài cửa kính chìm hẳn vào bóng tối mịt mù, không còn trông thấy gì, liệu chiếc thang máy vẫn tiếp tục đi lên hay sẽ dừng lại, Rintaro cũng không biết nữa.

“Hồi đầu tớ đã nghĩ nếu không về được thì cũng chẳng sao.”

Rintaro lẩm bẩm, gần như vô thức.

Sayo im lặng, quay sang nhìn khuôn mặt nghiêng của Rintaro.

“Lần đầu được con mèo kỳ lạ đó đưa đi, tớ đã nghĩ nếu đây là giấc mơ thì cứ mơ mãi không cần tỉnh dậy nữa, còn nếu không phải là giấc mơ, thì dù bị kẹt lại không quay về nhà được nữa cũng chẳng vấn đề gì.”

Rintaro khẽ đưa tay lên chỉnh lại kính.

“Nhưng cũng từ khi con mèo đó xuất hiện, tớ đã nghĩ ngợi nhiều lắm. Tớ cảm thấy cảnh quan thường ngày mình nhìn thấy đã phần nào đổi khác.”

“Nếu cái tính được chăng hay chớ của ông mà thay đổi tích cực hơn tí nào thì cũng hay tí ấy.” Sayo nói chẳng nể nang, Rintaro chỉ biết cười méo xẹo.

“Tớ đồng ý là tính tớ tiêu cực thật, nhưng tớ sợ lớp trưởng gặp nguy hiểm là thật lòng chứ bộ.”

“Natsuki thỉnh thoảng nói ra mấy câu nghe cứ như thả thính người ta ấy. Hay do đọc nhiều sách quá nó thế””

“Vậy tớ xin nói lại. Tớ thấy có lỗi vì đã khiến cậu dính líu vào mấy chuyện quái dị.”

“Nói thế thì lại kiểu để tâm thái quá. Tham gia mấy vụ này tôi cũng khá vui chứ có sao đâu. Với lại, được thấy một khía cạnh lạ lẫm của Natsuki, tôi cũng có chút hào hứng.”

“Một khía cạnh lạ lẫm?”

“Hổng có gì hết.”

Sayo đáp cái rẹt, rồi cười to hơn.

Trong tâm trí Sayo, chợt hiện về hình ảnh Rintaro dõng dạc đối đáp với vị học giả mặc y phục trắng trong căn phòng nghiên cứu dưới lòng đất lạ lùng đó. Khung cảnh ấy đã gây ấn tượng rất mạnh cho Sayo, song đương nhiên còn lâu Rintaro mới tự nhận ra được.

Rintaro vừa tính hỏi lại thì chợt thấy hình như thang máy đang di chuyển chậm hơn thì phải, mới nghĩ thế xong thì cái thang đã dừng khựng lại luôn.

Cửa thang máy mở ra êm ru không tiếng động, trước mặt tụi nó mênh mông một không gian tranh tối tranh sáng. Vì tối nên không nhìn rõ không gian ấy rộng đến cỡ nào, nhưng ngay chính giữa có tấm thảm đỏ trải dài thẳng về phía trước như dẫn đường. Phía đầu thảm bên kia là cánh cửa gỗ nom nặng nề chạm khắc hoa văn hình học.

Cánh cửa trông đầy ẩn ý và toát ra vẻ hăm dọa sao đó.

“Nhờ cả vào ông nha, Natsuki.”

“Có nhờ thì tớ cũng...”

“Ổn cả thôi.”

Thấy Natsuki tinh thần xụi lơ xụi lắc, Sayo bình tĩnh nói.

“Tôi thấy Natsuki can đảm hơn bản thân ông tưởng nhiều. Nhất là nếu liên quan đến sách thì ông hoàn toàn không cần sợ gì hết. Đến anh Akiba đó cũng phải ngả nón trước ông.”

Rintaro bối rối trước nhân vật đột ngột xuất hiện.

“Anh Akiba á?”

“Ở trường anh ta cứ mở mồm là ca tụng Natsuki. Tôi hơi ghét cái tính phù phiếm của anh ta, nhưng có vẻ anh ta không phải kiểu

người phét lác.”

Tựa như bầu trời mùa đông trong vắt, lời nói của Sayo thật dễ chịu làm sao.

Rintaro cảm thấy trong bụng có gì đó rất ấm áp đang nhẹ nhàng lan tỏa. Gọi là “dũng khí” thì hơi to tát, nhưng chắc chắn thứ cảm xúc ấy giống như nguồn phát sinh dũng khí vậy. Sayo bỗng vỗ vỗ bàn tay trắng trẻo lên lưng Rintaro.

“Nhất định Natsuki sẽ đưa tôi về bình an mà.”

Với bàn tay Sayo vẫn vỗ động viên, Rintaro bắt đầu cất bước, khẽ giẫm lên tấm thảm.

Nếu nói lòng dạ nó không chút bất an, thì là nói dối.

Nhưng, nó vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Không hiểu sao giờ đây, nó đã âm thầm tin rằng, mình nên tiến về phía trước.

Rintaro hít một hơi dài, rồi nhằm cánh cửa bước thẳng đến.

“Em đúng là đứa cuồng sách!”

Giọng nói vô tư lự của Akiba Ryota vang lên bên tai Rintaro.

Hồi đó, Rintaro mới vào cấp ba, chưa gặp gỡ bậc đàn anh ưu tú ấy đủ nhiều để gọi là “thân quen”. Nó vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với cậu trai học trên mình một lớp thỉnh thoảng ghé qua tiệm Natsuki. Dù gì thì, đó cũng là một người có tài năng phi phàm, át chủ bài của đội bóng rổ, thành tích học tập chẳng bao giờ rớt khỏi tốp đầu, lại còn là thành viên của hội học sinh. So với đứa ngày qua ngày rúc đầu trong tiệm sách cũ của ông như Rintaro, cậu ta cứ như cư dân của thế giới khác vậy.

Thế rồi một lần nọ, nó đã thật thà hỏi, sao bậc đàn anh chói sáng nhường ấy lại cứ cất công tới tiệm sách nhỏ này làm gì.

“Thì tại vì tiệm nhà em có nhiều sách hay chứ sao.”

Akiba đáp với cái vẻ “thế mà cũng hỏi”. Thấy Rintaro vẫn ngơ ngác không hiểu, cậu chán nản bảo.

“Cái đứa sống ngay trong tiệm như em mà lại không hiểu được sự tuyệt vời của tiệm sách này thì ngay cả ông em cũng bó tay thôi.”

Nói rồi, cậu bắt đầu thao thao bất tuyệt thuyết trình về sức hấp dẫn của tiệm sách Natsuki.

Rằng, ở đây có những kiệt tác văn học đến từ khắp nơi trên thế giới. Tất cả đều là những tác phẩm kinh điển lẫy lừng đã trường tồn qua bao nhiêu năm tháng, nhưng lại dần mất dạng khỏi những hiệu sách bình thường trên phố, thật sự có những quyển tìm khó hơn lên trời.

"Nhưng đến đây thì hầu như cuốn nào cũng có."

Rồi cậu gõ cộp cộp vào kệ sách trước mặt.

"Anderson và Johnson thì chịu rồi chẳng nói làm gì, nhưng mấy cuốn tuyệt bản của Kafka và Camus[*] cũng hiếm nơi có, ngay cả Shakespeare cũng ít tiệm có đủ cả bộ lắm."

Lý do cho điều đó thực ra cực kỳ đơn giản thôi.

"Vì mấy cuốn đấy ế ơi là ế."

Một đáp án ngắn ngủn đến oải.

"Tiệm sách có phải tổ chức từ thiện đâu. Ế ẩm thì làm sao mà hoạt động được. Thế nên mấy cuốn ế sẽ từ từ mà biến mất. Vậy mà giữa thời cuộc ấy, tiệm sách cũ nhỏ bé này lại sở hữu một kho sách ế phong phú đồ sộ. Hùm, mà cũng có thể đó là đặc sản riêng của một tiệm sách cũ chăng, nhưng dù sao tiệm này quả thật xịn đến nỗi cứ đến đây là đại kiệt tác nào cũng kiếm được hết, trừ mấy cuốn siêu hiếm ra thôi." Vẫn gõ lộp cộp lên kệ sách gỗ, Akiba nói tiếp.

"Chưa kể," cậu đột nhiên cười toét, quay nhìn Rintaro. "Tiệm lại có sẵn một chàng quản sách nắm rõ từng ly từng tí kho sách khổng lồ khó nhằn này nữa chứ."

"Chàng quản sách?"

"Có cuốn *Adolphe* của Constant ở đây không nhỉ? Hôm nọ anh đọc được bài giới thiệu trên mạng khen cuốn ấy hay lắm. Mà tìm ở mấy hiệu sách khác chẳng có."

"Có ạ", Rintaro gật đầu, lấy từ kệ sách nằm hơi sâu bên trong ra một cuốn tiểu thuyết dạng vừa.

"Của Benjamin Constant. Một tác phẩm nổi tiếng có cách miêu tả tâm lý nhân vật khá độc đáo. Em nghĩ nó ra đời tại Pháp vào đầu thế

kỷ 19.”

Rintaro đưa sách nhưng Akiba không cầm ngay, cậu hết nhìn cuốn sách lại nhìn Rintaro với một vẻ tức cười. Cuối cùng cậu không kiềm được mà bật cười ha hả khoái trá.

“Em đúng là đứa cuồng sách!”

Tiếng cười hồ hỏi phóng khoáng chẳng hợp tí nào với tiệm sách Natsuki u tịch.

“Chào mừng đến Tiệm sách đệ nhất nhân gian.”

Ngay khi bọn nó vừa đẩy cánh cửa khổng lồ ra, một giọng nói dõng dạc cất lên, vang dội khắp phòng.

Gọi là phòng nhưng chỗ này cũng phải rộng cỡ lớp học. Trên trần treo một chiếc đèn chùm to đùng, dưới sàn trải tấm thảm dày đến mức chân đi không phát ra tiếng động, bốn bức tường phủ kín những tấm rèm đỏ.

Căn phòng lộng lẫy bàng bạc vẻ xa hoa phù phiếm, cuối phòng đặt chiếc bàn to sáng bóng. Phía sau bàn có người đàn ông đứng tuổi gầy gò, ấn tượng nhất trong diện mạo là mái tóc trắng phau phau.

Người đàn ông khoác bộ com lê ba mảnh kín bưng, ngồi ung dung trên chiếc ghế văn phòng màu đen, khoanh tay trên bàn, nhìn những vị khách bằng ánh mắt ôn hòa.

“Không giống tôi tưởng tượng tí nào.” Sayo thì thà thì thầm. “Giám đốc gì mà chả béo cũng chả hói, kỳ ghê. Hay là một ông trưởng phòng tánh lo xa đóng giả chủ tịch nhể?”

Rintaro cười khổ trước bình luận đậm mùi thiên kiến của Sayo. Cô bé thật sự thẳng ruột ngựa đến chói lói, trái ngược với nó hoàn toàn.

Người đàn ông ngồi trên ghế giơ tay phải lên chào.

“Mời vào! Tôi là giám đốc công ty này.”

Cánh tay đang giơ cao của Giám Đốc cong xuống, chỉ vào bộ xô pha đằng trước. Được ngồi thì tốt quá rồi, song cả hai đứa nhìn cái ghế xô pha sang trọng bọc lông rậm rạp mà bỗng ớn xương không dám ngồi. Giám Đốc thấy thế thì cũng không lấy làm quan tâm lắm.

“Các vị cất công đến tận đây thật quý hóa quá! Đến được đây chắc đã muôn phần vất vả. Cách xa cổng vào, lại trùng điệp bao nhiêu lớp an ninh.”

“Mấy anh an ninh còn cấm cửa một người bạn đồng hành quan trọng của tụi cháu.”

“Ôi chao,” Giám Đốc nheo cặp mắt phía dưới đôi lông mày bạc trắng. “Xin thứ lỗi cho. Tôi đây khắc mèo.”

“Ngài không hợp với mèo ạ?”

“Không hợp gì kia chứ! Là căm ghét. Mèo càng khôn tôi càng ghét tợn.”

Những lời nói sắc như dao tuôn ra từ khóe miệng đang mỉm cười hiền từ.

Rintaro bất giác cứng đờ cả người, không biết Giám Đốc có nhận ra hay không, vẻ mặt ông ta hoàn toàn không biểu lộ sự thay đổi nào.

“Kể ra làm thế cũng thật không phải với khách quý tới từ tiệm sách Natsuki, nhưng đành xin các vị thứ lỗi vậy.”

“Ngài biết tiệm sách Natsuki à?”

“Dĩ nhiên là tôi biết.”

Chiếc cằm mảnh của Giám Đốc gật gù.

“Có phải là cái tiệm sách cũ nhếch nhác, chồng chất những núi sách khó đọc ế ẩm, cái tiệm sách đi sau thời đại mà vẫn dương dương tự đắc ấy không nhỉ? Ôi những kẻ tầm thường sống đời an vui, chẳng phải gánh vác đạo lý, nghĩa vụ hay áp lực gì, thật khiến tôi đây ganh tị.”

Giám Đốc nhoẻn cười.

Đó là một đòn đánh bất ngờ, nhưng rõ ràng là một lời tuyên chiến mạnh mẽ.

Cú phủ đầu đột ngột của đối phương khiến Sayo rụt người về sau, nhưng Rintaro chẳng mảy may chấn động. Không rõ tại sao, ngay từ đầu nó đã cảm nhận được sau nụ cười của người đàn ông kia tỏa ra một luồng khí kỳ quái không lành. Lúc đồng chí mèo mướp của nó bị chặn lại, nó đã đoán kẻ này thuộc dạng đáng gờm rồi.

Rintaro vào tư thế chiến đấu, Giám Đốc tiếp tục nói với giọng

điệu và nét mặt ôn hòa không đổi.

“Khách từ cái tiệm sách cũ lập dị ấy ghé chơi, tôi đây cực kỳ hào hứng tiếp đón. Không biết đám này sẽ bốc phét những gì nhỉ, tôi đây rất...”

“Ngài nên xem xét lại một chút về nội thất phòng này.”

Rintaro bất thần phản pháo, Giám Đốc thoáng bối rối không biết đáp lại sao.

“Nội thất?”

“Cái kiểu lắp đèn chùm nhấp nha nhấp nháy nhức cả đầu rồi trải thảm thừa thãi trông phát ngốt để khoe mẽ với khách thế này chỉ phô ra một cái gu tệ hại thôi ạ. Nếu không phải ngài nổi hứng giỡn chơi, thì sớm thay đổi đi là hơn.”

Đôi lông mày bạc trắng của Giám Đốc hơi cau lại dù ông ta vẫn mỉm cười.

Nhưng Rintaro vẫn chưa thôi.

“Xin lỗi vì nói hơi gắt nha, nhưng ông cháu dặn thế này: với những kẻ làm sai làm quấy thì dù họ có ghét mình mình cũng phải dạy cho họ cái hay cái tốt, sống thế mới là có tâm. Trông cái phòng khiếp quá cháu nhìn mà chịu không thấu.”

"Ê ê, Natsuki...”

Sayo hốt hoảng can, cuối cùng Rintaro cũng ngừng lời. Nó cảm thấy cái thằng đang cãi nhau xoen xoét này chẳng giống cái thằng nó bình thường tí nào. Nó cũng tự nhận thức được thói hung hăng không phải bản tính của mình, dù hơi nhạt nhẽo và dở ăn nói nhưng điểm mạnh của nó là từng chút từng chút một trình bày cho người ta hiểu cái lý của mình. Biết là thế, vậy mà lúc này nó cứ muốn cãi cho bằng được. Lý do thì rõ rồi. Vì không phải người kia đang chế nhạo nó, mà ông ta đang chế nhạo tiệm sách Natsuki.

Ông giám đốc đứng tuổi đơ ra một lúc, nhưng rồi ông ta khẽ thở ra.

“Xem ra tôi đã nhầm. Tôi không hề biết tiệm sách Natsuki lại có cậu bé khí thế bừng bừng như vậy.”

“Khí thế gì cháu không biết. Cháu chỉ là người yêu sách thôi.”

“Ra vậy.” Giám Đốc bình thản gật đầu. Sau đó, ông ta ngẫm nghĩ một lát, rồi lại khẽ lắc đầu. “Yêu sách à? Chà, vậy cũng khó xử đây.”

Giám Đốc nói như độc thoại, rồi vươn cánh tay mảnh khảnh tới trước, nhấn vào một cái nút lớn trên bàn. Lập tức, có tiếng động cơ khe khẽ vang lên, sau đó những tấm rèm đỏ giăng kín tường từ từ mở ra.

Rèm cửa khắp ba mặt tường, trừ bức tường sau lưng mà từ đó tụi Rintaro bước vào, đồng loạt chuyển động, ánh sáng bên ngoài đột ngột rọi vào phòng.

Rintaro vội nheo mắt lại vì chói, nên thoạt đầu nó chưa nắm bắt được chính xác tình hình.

Có vẻ tụi nó đang ở trong căn phòng của một tòa nhà chọc trời, với ba mặt tường đều lắp cửa sổ. Nhìn ra thì thấy xung quanh cũng có những tòa cao ốc tương tự. Từ những khung cửa sổ của chúng, có thứ gì màu trắng ào ào phun ra, rơi xuống đất như tuyết.

Lúc Rintaro bắt đầu thấy mắt quen với ánh sáng thì nghe Sayo la “Á” một tiếng. Và khi ấy, nó cũng nhận ra bên ngoài cửa sổ đang diễn ra chuyện gì. Nó như ngừng thở.

Những thứ giống như tuyết ấy lả tả khắp không trung. Chúng tràn ra từ vô số ô cửa sổ, quay cuồng, rồi không ngừng trút xuống mặt đất xa xa bên dưới. Từng cơn từng cơn mưa tuyết đó, tất cả, đều là sách.

Không biết cơ man nào là sách đang bị ném khỏi những cửa sổ cao ốc, bị gió quật, chao qua đảo lại trước khi đáp xuống đất. Đây đó, có những tòa nhà trông như đang chìm trong bão tuyết mịt mù, nếu tất cả đó đều là sách, thì đúng là một số lượng sách quá khủng khiếp.

Không chỉ trong không trung, cảnh quan khi nhìn xuống cũng khiến bọn nó không thể tin nổi vào mắt mình. Dưới kia là một bãi hoang mênh mông vô tận, được phủ kín bởi hàng nghìn, hàng vạn cuốn sách. Rintaro và Sayo đứng ngây người choáng váng, trước mắt tụi nó, sách đang rơi gần cửa sổ tới mức dường như có thể vươn tay ra là chạm tới. Tức là, sách cũng đang bị ném ra ngay từ chính cái tòa

nhà mà tụi nó đang đứng đây.

“Đã hiểu ra đây là gì chưa?”

Giám Đốc xổ ra một câu hỏi, kèm theo nụ cười hòa ái.

“Cháu không hiểu. Khung cảnh này thật sự kinh khủng quá.

“Đây chính là thế giới hiện tại.”

Rintaro không biết phải nói gì.

“Tòa nhà này là một trong những nhà xuất bản lớn nhất đương thời. Mỗi ngày xuất bản hằng hà sa số sách. Tới mặt đất kia.”

“Cháu chỉ thấy trông như đang phun ra một núi giấy vô nghĩa, chỉ tổ xả rác thôi ạ.”

“Hiện thực là thế đấy.”

Giám Đốc đáp nhẹ tênh.

“Chúng tôi là nhà xuất bản lớn tầm cỡ thế giới. Ngày nào cũng tạo ra cả núi sách, bán ra xã hội. Nhờ thế mà thu được lợi nhuận để làm ra nhiều sách hơn nữa, rồi lại bán. Sách bán tằng tằng, tiền tăng tới tấp.”

Bàn tay đeo nhẫn vàng chóe của Giám Đốc chao qua chao lại trong không khí, mô phỏng những cuốn sách đang rơi ngoài cửa sổ. Rintaro cố hết sức để hiểu tình hình, nhưng nó thấy khó quá. Bỗng nó nhớ đến những chồng sách lộn xộn đã bắt gặp trên đường tới tòa nhà này. Khung cảnh quái dị ấy, vô vàn sách đang rơi trước mắt kia, giọng nói điềm nhiên của người đàn ông, tất cả quấn lấy tâm trí Rintaro, dần dần nhấn nó chìm vào một vũng lầy của hoang mang, bối rối. Cả vụ người phụ nữ tiếp tân nói rằng đi lại bên ngoài rất nguy hiểm giờ đây cũng có thêm cái ý hài hước kỳ cục.

“Đây có là chuyện đùa thì cũng không thể nào cười nổi. Sách là để đọc, không phải để ném bừa ném bãi.”

“Cậu chàng đây mới ngây thơ làm sao!”

Giám Đốc cầm hú họa một cuốn sách trên bàn lên.

“Sách là một loại hàng tiêu thụ. Công việc của chúng tôi là nghĩ cách để khiến xã hội này tiêu thụ thứ hàng tiêu thụ đó sao cho hiệu quả. Miệng lúc nào cũng nói yêu sách thích sách thì không thể nào làm công việc này được. Dù sao thì...”

Giám Đốc đột ngột xoay chiếc ghế đen, đẩy mở cánh cửa sổ ngay bên cạnh, ném vèo cuốn sách đang cầm ra ngoài. Cuốn sách bay khỏi cửa sổ, trong khoảnh khắc những trang sách mở toang trong không trung như nhớ nhung điều gì, nhưng chỉ tích tắc sau, cuốn sách đã biến mất khỏi tầm nhìn.

“Đây là công việc của chúng tôi mà.”

Rintaro chợt hiểu.

Nó đã hiểu vì sao con mèo mướp nói “Đối thủ cuối cùng hơi khác với hai kẻ lần trước”.

Hai nhân vật mà nó gặp gỡ tại những mê cung trước đây, dù kỳ quặc đến đâu, vẫn là người thích sách. Họ là những người yêu sách. Nhưng người đàn ông trước mặt nó bây giờ dường như đến một chút tình cảm với sách cũng không có. Có lẽ bởi vậy nên ông ta có thể vứt sách đi như rác mà vẫn rất đỗi thản nhiên.

Con mèo nói “khó đoán trước hắn sẽ làm gì” chính là nói đến điều này đây.

“Không sao chứ, Natsuki?”

Một giọng nói bất chợt vang lên. Là Sayo.

Rintaro nhìn sang, thấy cô bạn đang nhìn lại nó bằng ánh mắt mạnh mẽ.

Rintaro gật đầu với Sayo, một lần nữa, nó quay qua đối mặt với người đàn ông ngồi trên chiếc ghế đen.

“Cháu đến đây vì được một người bạn cậy nhờ cứu sách.”

“Cứu?”

“Đúng. Có lẽ cháu phải ngăn ngài lại.”

“Phát ngôn ngu ngốc. Tôi nói rồi, đây là công việc. Cứu hay không cứu chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Nhưng ngài đang đối xử với sách như với một đống giấy lộn. Nếu người làm sách có thái độ như thế, thì sẽ chẳng truyền được thông điệp gì tới người đọc sách cả. Thời buổi này vốn đã chẳng còn nhiều người đọc sách nữa rồi. Ngài ở vị trí người làm sách mà còn mang tư tưởng đó, thì trái tim loài người chúng ta sẽ ngày càng rời xa sách thôi, và số người đọc sách sẽ giảm dần thêm nữa, chẳng phải

thế sao ạ?”

Rintaro dốc hết ruột gan ra nói dồn dập mà ngài giám đốc tóc trắng vẫn chẳng nhúc nhích mảy may. Đôi mắt dưới hàng lông mày bạc không để lộ một chút dao động cảm xúc. Ông ta nở nụ cười ôn tồn, càng gây một bầu không khí khó nắm bắt. Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, bất chợt bờ vai gầy của ông ta rung nhẹ, sau đó dữ dội hơn, rồi như bùng nổ, Giám Đốc phá ra cười lớn. Giọng cười ha hả cao vút khô khốc vang vọng khắp phòng.

Rintaro và Sayo thất thần đứng nhìn Giám Đốc cười suốt một lúc. Ông ta đặt tay trái lên đầu như cố nén cười, tay phải vỗ vào bàn vài cái, rồi cuối cùng ông ta cũng cất lời.

“Cậu đây thật dốt nát.”

Dù Giám Đốc đang cười sặc sụa, nhưng sự lạnh lùng của ông ta vẫn ở đó, như được cắt bỏ riêng ra.

“À không, nếu chỉ mắng mỗi mình cậu đây dốt nát thì bất công cho cậu quá. Sự hiểu lầm như của cậu đây rất phổ biến trên thế gian này.”

“Hiểu lầm?”

“Hiểu lầm chứ sao. Hiểu lầm gì ấy à? Hiểu lầm rằng sách là loại hàng bán không chạy.”

Ông ta lại cất giọng cười ha hả rồi nói tiếp.

“Thời đại này mà còn nghĩ sách bán không chạy thì đúng là viển vông vớ vẩn. Sách bán rất chạy là đằng khác. Thực tế cho thấy Tiệm sách đệ nhất nhân gian hiện tại vẫn rất thịnh vượng.”

“Ngài đang mỉa mai gì vậy ạ?”

“Tôi chẳng mỉa mai gì cả. Đó là sự thật. Bán sách là việc cực kỳ dễ. Nếu không bỏ qua nguyên tắc vô cùng đơn giản này.”

Áp lực từ Giám Đốc khiến Rintaro lặng thinh không thốt nên lời, Giám Đốc nhìn nó, rồi nhẹ nhàng nói bằng một giọng thì thào, như thể đang tiết lộ mánh khóe trò ảo thuật đinh của mình.

“Hãy bán những sách có thể bán. Nguyên tắc là vậy đó.”

Đó là những từ ngữ kỳ lạ.

Những từ ngữ kỳ lạ, nhưng chứa đựng bên trong âm sắc kỳ quái.

“Đúng thế.” Giám Đốc mỉm cười. “Ở đây chúng tôi không xuất bản sách để truyền đạt điều gì. Chúng tôi xuất bản sách mà thị trường mưu cầu. Thông điệp cần gửi gắm, triết lý truyền lại cho hậu thế, hiện thực xã hội tàn khốc hay những chân lý phức tạp gì đó, với tôi có hay không cũng chẳng sao. Thị trường không mưu cầu những thứ ấy. Điều quan trọng đối với một nhà xuất bản không phải là ‘nên truyền đạt điều gì tới xã hội’ mà là hiểu rõ ‘xã hội muốn được truyền đạt điều gì.”

“Cháu thấy... ngài đang nói một điều nguy hiểm.”

“Nhận ra chuyện đó nguy hiểm thì cậu cũng khá đấy.”

Giám Đốc cười, nhặt từ trên bàn lên một điếu thuốc, châm lửa.

“Nhưng đó chính là sự thật. Trên thực tế, bằng cách làm ấy, công ty này đã liên tục sinh lời.”

Phía bên kia làn khói thuốc nghi ngút, vô số cuốn sách vẫn đang lặng lẽ rơi.

“Cậu lớn lên ở hiệu sách Natsuki thì hẳn phải biết rõ. Con người sống trong xã hội này phải lao tâm khổ tứ đủ bề, họ nào có nhiều thời gian và tiền bạc để theo đuổi những kiệt tác văn học dày cộp. Nhưng đọc sách vẫn là một cách thức hấp dẫn để khẳng định địa vị xã hội, nên ai ai cũng điên cuồng dùng những cuốn sách hơi khó đọc mà trang hoàng thêm cho bản sơ yếu lý lịch nghèo nàn của mình chút sắc màu sặc sỡ. Phần chúng tôi, chúng tôi sẽ nghĩ xem những người ấy cần loại sách gì thì làm sách đó.”

“Tóm lại là,” Giám Đốc đột nhiên vươn cổ ra phía trước. “Những cuốn giản lược rẻ tiền hay sách rút gọn thì bán cho mấy kẻ nông cạn.”

Ông ta cười ha hả vui vẻ, đôi bờ vai rung rinh.

“Với những độc giả muốn kích thích thì hợp nhất là sách mô tả trần trụi cảnh bạo lực hoặc làm tình. Với những người có trí tưởng tượng nghèo nàn thì chỉ cần cho thêm dòng Đây là một câu chuyện có thực, số bản in sẽ tăng vùn vụt, doanh thu cũng vun vút leo cao.”

Rintaro thấy lồng ngực cứ nhói lên từng chút.

“Với những kẻ một mực thấy chữ là buông, thì chỉ cần gạch đầu

dòng những thông tin thật đơn giản. Năm điều kiện để thành công, tám hành động giúp bạn thăng tiến..., đại loại thế. Đám người này đến cuối cùng cũng chẳng thể nhận ra bọn họ không thăng tiến nổi chính là vì đâm đầu đọc mấy cuốn sách đó, nhưng miễn sao ta đạt được mục đích bản sách tối cao của ta là đủ."

"Xin ngài hãy dừng lại!"

"Tôi sẽ không dừng lại."

Giám Đốc đáp vô cảm, Rintaro có cảm giác nhiệt độ phòng như đột ngột giảm đi hai độ. Một con ớn lạnh lan khắp toàn thân nó, nhưng trán nó lại vã mồ hôi. Giám Đốc hơi xoay ghế, nhìn Rintaro từ phía chênh chếch.

"Có sự khác biệt rất lớn giữa cuốn sách cậu thấy có giá trị và cuốn sách người đời muốn đọc."

Trong mắt ông ta chợt ánh lên một tia xót thương.

"Cậu nhớ lại mà xem. Những vị khách đến tiệm sách Natsuki ấy? Dạo này còn ai tìm đọc Proust hay Romain Rolland không? Ai sẽ dốc cả túi tiền mua những cuốn sách ấy? Đa phần người ta muốn đọc loại sách nào, hẳn cậu hiểu rất rõ. Sách chẳng còn lựa chọn nào ngoài chuyển mình theo nhu cầu của những người đọc ấy, trở nên đơn giản, rẻ tiền, kích thích hơn."

"Vậy thì thực sự là..."

Rintaro cố gắng tìm từ ngữ.

"Sách sẽ hao mòn."

"Sách hao mòn? Dùng từ thú vị đấy. Nhưng những từ ngữ bay bướm cũng chẳng giúp sách bán chạy đâu."

"Bán chạy đâu quyết định toàn bộ giá trị của sách chứ. Ít nhất thì ông của cháu, cho đến cùng, vẫn quyết không bẻ cong lý tưởng mà ông vẫn hằng tin."

"Vậy tôi sẽ phải xếp lên kệ những cuốn sách ế ẩm, tuẫn tiết cùng những kiệt tác thế giới ư? Giống như tiệm sách Natsuki ấy?"

Rintaro cau mày, trừng mắt nhìn lại. Nhưng nó cũng chỉ làm được có thế.

"Chân lý, luân lý, triết lý, những thứ ấy chẳng còn ai quan tâm

nữa. Nhân loại đã rã rời vì sinh nhai, họ chỉ muốn được kích thích, muốn được chữa lành. Để tiếp tục sinh tồn trong cái xã hội như vậy, sách buộc phải đổi thay. Chúng tôi dám khẳng định. Bán chạy chính là tất cả. Tuyệt tác gì đi nữa mà không bán được cho ai thì cũng tiêu biến mà thôi."

Thấy đầu hơi váng vất, Rintaro áp tay lên trán. Nó khẽ đẩy gọng kính, nhưng không tài nào nảy ra nổi một suy nghĩ rành rọt như bình thường. Bởi lời lẽ của đối phương, đối với nó, thật quá sức tưởng tượng.

Nếu nói về giá trị và mê lực của sách, Rintaro có thể thao thao bất tuyệt không thôi. Nhưng thứ "giá trị" của sách mà người đàn ông này nêu ra lại là thứ bản thân nó chưa một lần nghĩ tới. Thế giới quan của nó và đối phương, từ đầu, đã khác nhau hoàn toàn.

"Không sao đâu, Natsuki."

Đột ngột giọng Sayo vang lên.

Rintaro chợt thấy nơi cánh tay trái của mình một xung động mạnh mẽ. Nó nhìn sang, không biết từ lúc nào Sayo đã bước đến bên nó, cô bé nắm chặt lấy tay nó.

"Sẽ ổn cả mà."

"Tớ thấy không ổn lắm đâu."

"Nhưng sẽ ổn thôi."

Sayo đứng im, nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngồi phía bên kia bàn.

"Những điều ông kia nói thật kỳ cục. Chắc chắn luôn."

"Tớ cũng thấy kỳ cục. Nhưng ông ấy có cái lý của mình."

"Vấn đề không phải là có lý." Sayo nói rành mạch. "Lý lẽ với cả logic thì tôi không hiểu lắm, nhưng tôi thấy ông ấy nói chuyện rất không tự nhiên."

Rintaro ngạc nhiên nhìn khuôn mặt nghiêng của Sayo.

Bỗng, chính lúc ấy, giọng nói của con mèo mướp dội vào tâm trí nó.

"Trong mê cung này, sự chân thật có sức mạnh lớn nhất. Nhưng không phải tất cả đều là sự thật. Chắc chắn ở đâu đó có một lời nói dối."

“Đúng là như thế,” Rintaro gật đầu.

Những lời lẽ cực đoan của người đàn ông này đã nuốt chửng Rintaro. Ông ta nói năng quả thật rất cay nghiệt, nhưng đâu đó trong lời lẽ lại vấn vương cảm giác bất nhẫn lạ lùng.

Rintaro lại đưa tay đẩy gọng kính.

“Nghĩ mãi nghĩ hoài cũng vô ích thôi, cậu Natsuki Rintaro a.”

Giọng nói của Giám Đốc vang lên thư thái. Một làn khói thuốc dày đặc theo giọng ấy bay lên.

“Cậu còn trẻ quá. Có lẽ có những hiện thực cậu không muốn chấp nhận. Nhưng tôi, tôi hiểu rất rõ cách thế giới này vận hành. Thứ quyết định giá trị một cuốn sách không phải độ sâu rung cảm của cậu. Là số lượng phát hành. Ở thời đại này, tiền là thứ phán quyết mọi giá trị. Những người quên đi quy tắc này, chạy theo lý tưởng cá nhân, rồi sẽ bị xã hội đào thải. Thật đáng buồn, nhưng là vậy đó.”

Giọng nói của Giám Đốc thăm thẳm lạ lùng, như kiên trì giảng giải. Rõ ràng ông ta đang cố chặn dòng suy nghĩ của Rintaro. Nhưng bàn tay Sayo nắm chặt cánh tay nó lại như đang tiếp sức mạnh cho dòng suy nghĩ hỗn độn ấy.

Giám Đốc khẽ cười.

Rintaro vắt óc suy nghĩ.

Nó nghĩ rồi lại nghĩ, khi ngỡ rằng mình đã tiến được lên một bước, thì tiếng cười và mùi khói thuốc khó chịu từ Giám Đốc lại bất chợt trùm quanh nó như sương mù. Tuy nhiên, Rintaro vẫn nỗ lực đi xuyên qua màn sương ấy. Nó quyết không dừng lại.

“Quả thật tiệm Natsuki là một tiệm sách cũ hơi lạ đời.”

Rintaro nhìn lại đối thủ ưu việt phía bên kia chiếc bàn lớn.

“Không có nhiều khách hàng, sách bán không chạy, nhưng đó là một nơi rất đặc biệt.”

“Có một từ: ‘thất vọng.”

Giám Đốc lắc đầu qua lại một cách khoa trương.

“Đó là từ mô tả chính xác cảm giác của tôi lúc này. Nỗi niềm bi lụy của riêng cậu, tôi không quan tâm lắm.”

“Không phải của riêng cháu. Tất cả những người đến đó đều cảm

thấy như thế.”

“Tiệm sách nhỏ đó thấm đẫm những tâm tư đặc biệt của ông cháu, mà bất kỳ ai bước qua cửa đều có thể cảm nhận thấy. Bởi vậy đó là một nơi đặc biệt.”

“Một ý niệm quá đỗi mông lung. Nói kiểu đó thì làm sao thuyết phục được ai. Nếu cậu không phiền thì hãy giải thích cụ thể hơn cho tôi về những ‘tâm tư đặc biệt’ của ông cậu, được chứ?”

“Không cần giải thích gì đâu ạ. Vì cũng giống với ngài thôi mà.”

Giám Đốc khựng lại trước lời đáp trả nhẹ nhàng của Rintaro. Thế rồi ông ta cứ lặng im như vậy không động cựa.

Làn khói thuốc bay lên từ những đầu ngón tay ông ta mỏng dần rồi ngừng lại. Giám Đốc hơi nheo mắt, mấp máy môi.

“Tôi không hiểu ý cậu lắm.”

“Đó cũng là nói dối.”

Hàng lông mày bạc trắng của người đàn ông khẽ chuyển động.

“Ban nãy ngài nói sách chỉ là hàng tiêu thụ. Ngài còn nói nếu thích sách thì không thể làm công việc này được.”

“Đúng là tôi đã nói thế.”

“Ngài nói dối.”

Giọng Rintaro vang dội mạnh mẽ.

Tàn thuốc rơi lả tả xuống gạt tàn.

“Ban nãy ngài đã nói mà. Để sinh tồn, sách buộc phải đổi thay. Ngài nói vậy không phải chính vì ngài muốn sách được tiếp tục tồn tại hay sao? Nếu ngài chỉ coi sách là một thứ hàng tiêu thụ thì đã không nói những lời như vậy.”

“Cậu lại nói những điều mơ hồ rồi.”

“Vì những điều mơ hồ ấy rất quan trọng. Nếu ngài coi sách chỉ là giấy lộn, ngài sẽ chẳng thiết làm loại công việc này. Vậy mà ngài lại đang dốc sức biến đổi sách thành hình dạng có thể sinh tồn được. Ngài thích sách. Vì thích sách mà cố sống cố chết ngồi ở đó. Giống hệt ông cháu vậy.”

Khi Rintaro ngừng lời, một sự im lặng nặng nề rơi xuống.

Căn phòng trở về tĩnh mịch, chỉ đôi lúc có cuốn sách, như thể

chợt nhớ ra, bèn rơi qua khung cửa sổ. Lượng sách rơi rõ ràng đang giảm đi dần. Giám Đốc nhìn chằm chằm Rintaro một lúc, nhưng sau đó từ từ xoay ghế, ngắm cảnh sắc ảm đạm bên ngoài.

"Sao cũng được." Cuối cùng, ông ta thốt lên. "Tôi sẽ không thay đổi quan điểm. Dù tình cảm để ở đâu, tôi cũng phải nhìn thẳng vào thực tế. Sách ngày càng mỏng đi, hao mòn đi. Người ta đổ xô vào những cuốn sách hao mòn. Sách cũng phải đáp lại đám đông người ấy. Chẳng ai có thể cản được vòng quay. Dẫu tâm tư của ông cậu đặc biệt đến đâu, lượng khách ghé tiệm Natsuki vẫn ngày càng giảm. Đó chẳng phải là minh chứng rõ nhất sao?"

"Ê ê ông chú, đừng nói bừa à nha."

Một giọng nói hào sảng bạt gió vang dội khắp phòng.

Giám Đốc và Rintaro cùng lúc quay nhìn chủ nhân giọng nói.

Sayo, đứng bên Rintaro, hùng hồn phát biểu bằng chất giọng to vang, tràn trề sức sống quen thuộc.

"Gì mà lượng khách ghé tiệm Natsuki ngày càng giảm chớ, chú đừng có tự ý đưa ra mấy cái kết luận phiến diện kiểu đó nha. Tiệm sách Natsuki có khách quen là anh Akiba tuy tính tình cà chớn nhưng đầu óc được lắm nhé, và tôi dạo này cũng thành khách mới của tiệm rồi nhé."

Khách với khứa tầm ấy thì cũng không đến mức đáng vỗ ngực tự hào gì. Nhưng không gì có thể làm suy suyển vẻ tươi tắn sáng bừng, sự kiên định không chút băn khoăn trong giọng nói của Sayo.

"Kể cả vậy," Giám Đốc không dao động. "Bán cho một nhúm khách hàng thế thì làm sao có lãi. Bán hàng mà không ra tiền thì còn ý nghĩa gì. Hiệu sách đâu phải tổ chức từ thiện."

"Thế phải kiếm được bao nhiêu tiền thì ngài mới thỏa mãn?"

"Bao nhiêu ư?"

Đôi mắt Giám Đốc hơi mở lớn trước câu hỏi bất ngờ của Rintaro.

"Ông cháu vẫn thường bảo thế này. Hễ bắt đầu nhắc đến tiền, sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Kiếm một triệu thì lại muốn hai triệu. Kiếm một trăm triệu thì lại muốn hai trăm triệu. Vậy nên hãy ngừng nói chuyện tiền bạc mà hãy nói về những quyển sách ta đọc được hôm

nay. Ý của cháu không phải là các hiệu sách không cần kiếm lời cũng được, nhưng cháu biết rằng ngoài kiếm lời ra thì cũng có những điều khác quan trọng chẳng kém."

Từng từ, từng chữ đang dập dềnh trong tim, Rintaro vớt lên, đưa chúng thoát thành lời lẽ. Nó không phải là muốn cãi, cũng không lên giọng bắt người ta nghe. Nó chỉ muốn nói ra hết những tâm tư trong lòng.

"Đã là người làm sách thì dù mọi chuyện có không được xuôi chèo mát mái như ý muốn cũng đừng bao giờ thốt ra mấy câu kiểu như sách chỉ là thứ hàng tiêu thụ. Người làm sách thì hãy cứ dõng dạc mà nói 'Tôi yêu sách!

"Cháu nói sai sao ạ?" Rintaro hỏi. Giám Đốc lặng thinh nhìn nó. Hai tay ông ta khoanh trên bàn, đôi mắt nhíu lại như đang nhìn thứ gì chói lóa.

"Cứ cho là tôi nói vậy, thì liệu có thay đổi được gì?"

"Thay đổi chứ." Rintaro đáp liền. "Nếu ngài đã thừa nhận mình yêu sách, thì ngài sẽ không thể làm những cuốn sách mà ngài không yêu."

Đôi mắt Giám Đốc hơi mở lớn, khóe miệng khẽ nhếch lên. Một lúc sau Rintaro mới nhận ra đó là một nụ cười chua chát.

Từ bao giờ, sách đã không còn rơi ngoài cửa sổ. Không gian tĩnh mịch, như thể thời gian đã ngừng trôi.

"Khó khăn lắm. Cái kiểu sống đó."

Cuối cùng Giám Đốc cũng trả lời. Đôi mắt ông ta, từ phía đối diện, nhìn dán vào Rintaro.

Rintaro không né tránh ánh mắt ấy.

"Cháu thì nghĩ, phải ngồi ở đó rồi nói mấy câu như sách là thứ hàng tiêu thụ thì cũng khó khăn lắm."

"Tôi hiểu rồi..."

Giám Đốc lẩm bẩm. Thế rồi đột nhiên cửa phòng mở ra, người phụ nữ ở quầy lễ tân bước vào.

"Đã đến lúc rồi ạ," người phụ nữ nói. Giám Đốc chỉ khẽ đưa tay phải lên, người phụ nữ biết ý lùi lại. Không nói một câu, cũng không

nhúc nhích thân người, ông ta từ tốn chỉ tay về phía cửa. Cánh cửa nặng nề mà người phụ nữ vừa bước vào lặng lẽ mở sang hai bên, phía ngoài là tấm thảm màu đỏ trải dài tới thang máy.

Đến cuối cùng, Giám Đốc vẫn chẳng chịu đáp lời.

Rintaro và Sayo nhìn nhau, rồi nhẹ nhàng quay lưng lại, đi ra cửa. Đúng lúc ấy, sau lưng tụi nó chợt vang lên tiếng nói.

“Chúc cậu may mắn.”

Rintaro ngoảnh lại, nhìn người đàn ông đang ngồi sau chiếc bàn. Dưới hai hàng lông mày trắng xóa, cặp mắt tinh anh hướng về nó vẫn phát ra ánh sáng điềm tĩnh, chẳng lộ mảy may xúc cảm.

Lặng đi một khắc, Rintaro nói.

“Cháu cũng chúc ngài như vậy.”

Có lẽ Giám Đốc không lường trước câu trả lời đó. Ông ta hơi mở to mắt ngạc nhiên, khóe miệng chợt giãn ra.

Rintaro thoáng thấy một nụ cười buồn dịu dàng đến bất ngờ.

“Hai đứa vất vả rồi.”

Giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên giữa hành lang sách chìm trong ánh sáng nhàn nhạt. Con mèo mướp đi phía trước quay đầu lại nhìn tụi Rintaro.

“Xem ra hai đứa đã làm rất tốt.”

“Tôi cũng không biết nữa. Nhưng ngài giám đốc đã mỉm cười tiễn chúng tôi đấy.”

“Thế là đủ rồi.” Con mèo mướp gật đầu, bước những bước êm ru về phía trước.

Ánh sáng nhàn nhạt, vô số sách xếp kín hai bên tường, những ngọn đèn thi thoảng hiện ra, khung cảnh huyền bí này giờ đây đã trở nên quen thuộc với Rintaro. Với mèo mướp dẫn đường, tụi nó đi dọc hành lang thân quen ấy, trở về nhà.

Sau khi nói câu cảm ơn ngắn ngủi, mướp ta lại im re, lặng thinh bước đi. Sự im lặng của con mèo còn chứa đựng nhiều điều hơn lời lẽ.

“Ông nói đây là mê cung cuối cùng nhỉ?” Rintaro ngại ngần lên

tiếng.

“Ừ,” con mèo đáp, rồi dừng chân. Tụi nó đã về đến tiệm sách Natsuki từ bao giờ không biết. Chuyến phiêu lưu dài cứ như một giấc mơ, thoáng chốc đã về tới nhà rồi.

Con mèo mướp dẫn hai đứa vào hẳn giữa cửa tiệm, rồi cứ thế xoay người, đi qua chân Rintaro và Sayo, trở lại hành lang sách.

Chẳng thèm chào chia tay chia chân gì cả. Rintaro bất giác buột miệng:

“Đi à?”

“Phải đi rồi.”

Mèo mướp ngoảnh lại, cúi đầu thật thấp.

“Nhờ có nhóc mà bao nhiêu sách đã được giải thoát. Cảm ơn nhé.”

Con mèo, tấm lưng phủ ánh sáng nhạt, đầu cúi gằm, không cử động. Cảnh ấy trông thật phi thực tế, nhưng cảm giác truyền đến lại chân thật vô cùng, Rintaro không tìm được lời nào đáp lại.

“Nhóc đã tự mình vượt qua cả ba mê cung. Vai trò của lão tới đây là kết thúc rồi.”

“Kết thúc... là sẽ không gặp lại nữa sao?” Sayo vội vã chen ngang.

“Sẽ không gặp nữa. Cũng không cần gặp nữa.”

“Nhưng mà,” Sayo lắp bắp, rồi bối rối quay nhìn Rintaro. Nãy giờ đứng im chẳng biết nói gì, Rintaro buông tiếng thở dài thườn thượt, mở miệng.

“Nếu thật sự phải chia tay, tôi muốn nói một lời này.”

“Nhóc cứ nói, đừng ngại. Dù là lời oán ghét hay xua đuổi, lão cũng sẽ nghe.”

“Không phải cái gì ghê gớm đâu. Chỉ là, cảm ơn ông... Vậy thôi.”

Rintaro cúi đầu.

Sayo thì hẳn rồi, nhưng cả mèo mướp cũng có vẻ rất đỗi ngạc nhiên.

“Có phải nhóc đang đá đểu rất chi là sâu cay không…”

“Chả lẽ tôi lại thế.” Rintaro ngẩng lên, cười khổ. “Tôi ấy mà, cũng đã hiểu ra một chút rồi.”

“Hiểu ra?”

Rintaro chầm chậm gật đầu với con mèo đang nghệt mặt.

“Ông xuất hiện, nói rằng mình muốn giải cứu sách, nên nhờ tôi giúp sức. Nhưng tôi nghĩ sự thật có hơi khác chút.”

Con mèo không nhúc nhích trước lời nói của Rintaro. Đôi mắt màu phỉ thúy đăm đăm nhìn nó.

“Ngày ông tôi qua đời, tôi đã nghĩ, thôi, giờ muốn ra sao thì ra. Ba mẹ mất rồi, đến ông tôi cũng bỏ tôi mà đi, thật không công bằng gì cả. Tôi chán ghét mọi thứ, chẳng thiết tha gì nữa. Thế rồi, trước mặt thằng bé chán đời ấy, bỗng đâu xuất hiện một con mèo.”

Nói xong Rintaro thấy hơi ngượng, bèn gãi gãi đầu giấu thẹn.

“Nếu ông không xuất hiện, chắc tôi chẳng đứng cười được thế này đâu. Ông nhờ tôi giúp, nhưng chính ra, người được giúp là tôi mới phải.”

Rintaro nhìn lại con mèo, hít một hơi rồi nói tiếp.

“Ông đã thúc ép thằng bé suốt ngày ru rú trong tiệm phải bước chân ra ngoài trải nghiệm. Cảm ơn ông rất nhiều.”

“Ru rú trong tiệm cũng có hề gì đâu.” Con mèo cất giọng trầm trầm, đáp. “Tụi lão lo, là lo nhóc cứ nhốt mình trong vỏ ốc của bản thân thôi.”

“Vỏ ốc của bản thân ư...”

“Nhóc hãy phá vỏ mà chui ra nhé.”

Con mèo nói. Thanh âm trầm thấp, nhưng đủ sâu chạm tới tận đáy lòng.

“Đừng đầu hàng nỗi cô đơn. Nhóc không chỉ có một mình. Nhóc có biết bao bạn bè quan tâm cơ mà.”

Những từ ngữ con mèo phát ra thật lạ lùng.

Giọng điệu cứng rắn, lại hàm chứa lời chia ly ấm áp.

Rintaro nuốt xuống biết bao câu hỏi, chỉ lặng lẽ nhìn con mèo.

Từ khi ông nó qua đời đến nay, tính ra chỉ mới vài ngày thôi. Nhưng khoảng thời gian đau buồn ấy đã ngời sáng lung linh nhờ những chuyến phiêu lưu cùng con mèo kỳ lạ. Đó chẳng phải là món quà lớn nhất con mèo bí ẩn này mang đến cho nó hay sao?

Thật vô lý quá đi. Chẳng có thắc mắc nào của nó được giải đáp. Mà dù ruột gan nó cồn cào muốn hỏi, nó cũng không biết nên hỏi từ đâu.

“Nói cho ông biết, tôi thật lòng cảm ơn đó.”

“Mùi mẫn quá.” Con mèo nhoẻn cười.

Và chú mèo mướp cười tươi rói đó duyên dáng cúi đầu, xoay người, nhảy phóc về hành lang sách chìm trong ánh sáng mờ mờ, rồi bạt gió lao vút đi. Rintaro cùng Sayo im lặng nhìn theo bóng lưng ấy. Còn mèo ta, chẳng ngoái lại một lần.

Khi bóng hình con mèo đã tan biến trong ánh sáng xanh dịu, bức tường gỗ cũ kỹ của tiệm sách lại sừng sững hiện ra trước mắt tụi nó như một lẽ đương nhiên.

Chiếc chuông treo cửa chợt ngân lên một tiếng trong trẻo, dù không có khách nào ghé tiệm.

CHƯƠNG 4

Mê cung cuối cùng

Khi chiếc ấm tròn tròn, trăng trắng nghiêng bên trên cái tách hiệu Wedgwood đã dùng nhiều năm, hương trà Assam dìu dịu dậy lên.

Thêm vào một cục đường, và nhiều nhiều sữa.

Dùng chiếc thìa bạc khuấy nhè nhẹ, những xoáy tròn màu trắng lan tỏa theo hình vòng cung mềm mại, rồi thoắt tan đi. Lúc ấy, cầm cốc lên, nghiêng cốc bên khóe miệng, thật hạnh phúc biết bao.

Rintaro gật gù mãn nguyện.

“Cũng vừa miệng lắm.”

Nó đang pha trà.

Ngày nào cũng vậy, buổi sáng, dọn dẹp tiệm sách xong, ông sẽ pha một ấm trà. Suốt một tuần bắt chước thói quen sinh hoạt của ông, Rintaro cảm thấy bộ dạng nó bây giờ trông cũng rất chi là ra gì.

"Cu Rin ơi!”

Đột ngột nghe thấy giọng ai cao vút, Rintaro quay đầu nhìn ra cửa. Một phụ nữ có gương mặt bầu bĩnh dễ mến đang ló đầu dòm vào tiệm.

“Hôm nay là ngày chuyển nhà đó. Con đã sắp đồ xong hết chưa?”

Dì lại gọi “cu Rin” rồi, Rintaro cười méo xẹo. Nó đặt cốc trà xuống rồi đi ra cửa.

Dì nó mặc tạp dề trắng tinh. Tuổi tác dì ắt phải ngoài năm mươi rồi, nhưng dì có cái vẻ mập mập dễ thương hết biết, mà điệu bộ, cử chỉ cũng rất trẻ trung nữa.

Hôm nay trời có vẻ nhiều mây nhưng bên ngoài cửa trông cứ sáng sủa lạ kỳ, chắc không chỉ do trong tiệm tối quá nên mới thế. Vẻ rạng rỡ của dì như mang nắng tới cho ngày đông rét mướt.

“Dạ dì ơi cho con hỏi, có phải chiều nay bên dịch vụ chuyển nhà sẽ đưa xe tải đến không ạ?”

“Nào cái thằng Rin này,” dì bày ra bộ mặt chán chương. “Con bỏ ngay cái giọng khách sáo đó với dì đi nha. Dì mày nổi da gà hết lên đây nè.”

Dì mắng nó mà giọng rất vui, không có tí khó chịu nào cả.

Rintaro ngó ra ngoài, thấy con xe cưng Fiat 500 của dì đang đậu trước tiệm. Không hiểu sao mà, nhìn dì cố ních người vô con xe ngoại bảnh tỏn ấy, nó thấy trong lòng lạ ghê, như có hơi ấm lan từ trong ruột gan lan ra.

“Dì đi mua đồ xíu nha. Cu Rin cần gì không?” Dì hỏi, trong khi hùng hục đẩy thân hình mập ù vô con xe nhỏ. “Dì sẽ về trước bữa trưa, đồ ăn dì mua nên con khỏi lo nấu cơm nha. Cu Rin cứ dọn đồ cho xong đi.”

Dì hồ hởi nói một tràng, Rintaro chỉ biết cười, gật gật đầu. Lúc vừa nắm lấy vô lăng, bỗng đâu dì dừng phắt, ngước lên nhìn mặt thằng cháu.

“Có chuyện gì ạ?” Rintaro hỏi.

“Cũng không có chi, tại dì thấy con hơi khang khác thôi à.” Dì đáp. “Hôm đám tang, sắc mặt cu Rin tệ dễ sợ, trông như kiểu sẽ không nói không rằng rồi biến mất luôn, nên dì lo cho mày lắm, nhưng bữa nay dì lại thấy cu Rin có vẻ không yếu đuối như dì tưởng. A, con đừng để bụng nha, cái này là dì đang khen đó.”

“Không sao đâu dì.” Rintaro cố tỏ vẻ tươi tắn hết mức có thể. “Không phải mọi chuyện đều tốt cả, nhưng mà con thấy cũng phần nào ổn ạ.”

Nghe mấy lời chẳng vững vàng tí nào của nó, dì cười toe. Rồi bỗng dì nhìn lên trời và kêu váng “Ố là la”.

Rintaro nhìn theo dì, mắt nó mở to kinh ngạc.

“Tuyết kìa!”

Dì thốt lên, giọng tràn trề xúc động.

Từ bầu trời tầng tầng mây xám, tuyết, như những hạt bồ công anh, lất phất rơi không thanh âm. Dù không có nắng, bầu trời như đang sáng lên bởi muôn vàn bông tuyết lấp lánh. Vài khách bộ hành cũng hiếu kỳ dừng chân, ngẩng nhìn lên.

“Tuyết rơi thế này thích ghê. Tự nhiên lòng dì lâng lâng quá.”

Dì hay thật, có thể thốt ra mấy câu thoại như của thiếu nữ ấy mà chẳng lạc quẻ tí nào.

“Tối nay dì sẽ mua bánh kem, dì cháu mình cùng ăn nhé cu Rin.”

“Bánh kem ấy ạ?”

“Ơ kìa, đêm Giáng sinh mà lại.”

Dì nói rộn ràng. Rintaro nghe mà thực lòng ngạc nhiên.

Từ ngày ông mất, nó đã hoàn toàn quên bẵng xem lịch. Đưa mắt ngó phố xá, nó thấy trên những hàng cây và mái nhà hai bên đường, đèn trang trí giăng giăng, lấp lánh ánh sáng tươi vui lạ mắt. Như thể người người nhà nhà đều đã ăn vận bảnh bao, sẵn sàng đón Giáng sinh rồi, chỉ mỗi Rintaro và tiệm sách Natsuki là chẳng biết gì, vẫn một mực khoác cái vẻ u ám héo hon.

“Hay là con đã có kế hoạch đón Giáng sinh cùng cô bạn gái dễ thương nào rồi?”

“Làm gì có ạ.”

“Dì chọc con thôi.”

Dì cười ha ha, cho xe nổ máy om sòm, rồi vui vẻ nói “Thôi dì đi đã nha.” Chiếc Fiat chạy xa dần.

Trên đường bắt đầu xuất hiện mấy anh chạy xe máy giao hàng, đó đây lác đác vài cô cậu học sinh cấp ba đi sinh hoạt câu lạc bộ. Nhắc đến lễ Giáng sinh thì Rintaro không có kỷ niệm hay ký ức đặc biệt nào để mà xốn xang trong dạ cả, nhưng nếu hôm nay là ngày cuối được ngắm nhìn khung cảnh phố xá thân thương này, thì lòng nó cũng không thể thờ ơ. Ngay cả những bông tuyết rơi dường như cũng có ý nghĩa, khiến Rintaro cứ đứng chôn chân mãi. Từ khi thế giới này mất đi ông, mới chỉ mười ngày trôi qua thôi, mà Rintaro ngỡ như đã qua năm dài tháng rộng, có lẽ bởi trong mười ngày ngắn ngủi ấy nó đã trải quá đỗi chuyện ly kỳ. Biết bao nhiêu là kỷ niệm, vậy mà, nó chỉ nhớ hoài nụ cười con mèo mướp đã dành cho nó phút chia tay.

Ba ngày trước, Rintaro đã tiễn cái nùi lông bù xù đó đi, sau đó nó cặm cụi xếp đồ xếp đạc để chuyển nhà, thành ra thời gian cứ trôi qua

vèo vèo theo đúng nghĩa đen. Trong quãng thời gian đó, con mèo mướp không xuất hiện lại lần nào. Bức tường gỗ bên trong tiệm sách, mỗi lần nó liếc qua, vẫn là bức tường thân thuộc. Sayo chắc cũng bận tâm nhiều, nên mỗi lần tới câu lạc bộ và trường hoặc về nhà, cô bé lại ghé qua tiệm uống trà. Tụi nó thường bình luận về Stendhal - tác giả Sayo đang đọc, nhưng có lẽ mối quan tâm thật sự của cô bé là con mèo mướp kỳ lạ kia.

Còn Rintaro, nếu bảo nó không nghĩ gì đến con mèo thì rõ là nói dối.

Chỉ là, thời gian của nó cứ lạnh lùng trôi đi thật nhanh.

Rintaro biết rõ, từ trong tâm khảm, rằng đời là thế đó. Dù xảy ra bao nhiêu chuyện buồn, chuyện đau khổ, chuyện bất công đi chăng nữa, thì thời gian vẫn chẳng ngừng trôi, thời gian chẳng chịu dừng một nhịp để đợi chờ Natsuki Rintaro. Nó đã trôi tuột theo dòng thời gian chảy xiết, dẫu vậy, bằng cách nào đó, vẫn chống chọi được đến bây giờ.

Ngắm nhìn bầu trời tuyết một lúc, Rintaro thấy phấn chấn hơn hẳn, bèn quay trở vào tiệm. Đang lúi húi tính cất bộ ấm chén trà, nó bỗng dừng sững lại.

Bên trong cửa hàng, chỗ mới lúc nãy thôi vẫn còn bức tường gỗ chặn chình ình, lúc này chìm trong ánh sáng dìu dịu. Rintaro còn chưa kịp kêu “A!” trong đầu, một con mèo mướp đã hiện ra chễm chệ, ngồi im lìm trước quầng sáng.

Nó nín thở, nhìn chòng chọc con mèo. Đáp lại ánh mắt nó, con mèo rung rung mấy sợi ria dài trắng cước.

“Lâu quá mới gặp nhỉ, Đời thứ hai!”

Rintaro cười thiểu não trước giọng nói trầm trầm quen thuộc.

“Mới có ba ngày.”

“Cũng phải.”

“Tôi nên nói ‘mừng ông trở lại’ hay gì không?”

“Thôi, dẹp mấy câu xã giao đi.”

Con mèo xây lưng về phía quảng sáng dịu, hướng đôi mắt màu phỉ thúy vào Rintaro.

“Nhóc cho lão mượn sức nhé?”

Phía sau con mèo, hành lang sách dường như mỗi lúc một sáng hơn.

“Lão cần nhóc giúp một lần nữa.”

Con mèo nói năng hành động lúc nào cũng đường đột, không chào hỏi câu nào, cũng chẳng giải thích gì cả. Và tất nhiên càng không có màn tay bắt mặt mừng vui vầy hội ngộ nào hết.

“Tôi tưởng mình chia tay nhau rồi...”

“Tình hình thay đổi. Chúng ta phải đến mê cung một lần nữa.”

Giọng điệu mèo ta vẫn thản nhiên như mọi khi, nhưng Rintaro cảm thấy sau lời nói đó phảng phất sự căng thẳng bất thường.

“Có chuyện gì à?”

“Xuất hiện mê cung thứ tư.”

“Thứ tư?”

“Đây là tình huống ngoài dự kiến. Thành thử, lão cần nhóc giúp thêm một lần. Nhưng...” Nói tới đây, con mèo chợt hạ giọng, đã trầm còn trầm hơn. “Đối thủ lần này rất đáng gờm. Khác hoàn toàn những kẻ trước đó.”

Dù vẫn giữ thái độ hống hách, dồn ép người ta như mọi khi, nhưng giọng điệu của mèo ta hôm nay lại thiếu vẻ sắc lạnh kiểu loài mèo. Điều đó cho thấy chuyện lần này quả không đơn giản.

“Đối thủ đáng gờm như thế mà giao cho tôi thì liệu có ổn không?”

“Bắt buộc phải là nhóc. Chính đối phương yêu cầu thế.”

“Đối phương?”

“Kẻ đó thực sự là mối phiền phức lớn đấy. Riêng lần này, có khả năng chúng ta sẽ không quay về được. Nhưng lão tin nhóc mà đã ra tay thì gạo xay ra cám.”

Giọng con mèo khẩn khoản gần như cầu khẩn. Lòng thầm ngạc nhiên, Rintaro đáp.

“Tôi hiểu rồi. Vậy mình đi thôi!”

Lời đáp không chút nao núng.

Rintaro đồng ý nhanh quá nên con mèo không kịp phản ứng. Đôi mắt màu phỉ thúy sáng trưng, nhìn xoáy vào nó không chớp.

“Lão đã nói với nhóc rằng chuyến này nguy hiểm chưa nhỉ?”

“Tôi nghe nói đối thủ lần này khác hoàn toàn những người trước kia rồi. Ông còn bảo có thể sẽ không quay về được.”

“Nghe vậy rồi mà nhóc vẫn đi ư?”

“Thì ông đang gặp khó khăn mà, đúng không? Vậy là đủ lý do để tôi lên đường rồi.”

Câu trả lời quả quyết của Rintaro khiến con mèo mướp bần thần như thấy ma giữa ban ngày.

“Bệnh hả nhóc?”

“Ê tôi giận đó nha. Nói năng gì kỳ vậy.”

“Nhưng…”

“Tôi muốn làm gì đó để đền đáp ông. Dù đã nói cảm ơn rồi, nhưng tôi vẫn chưa làm gì để trả cái ơn ấy cả. Vừa hay lại có cơ hội này!”

Con mèo nhìn chằm chằm Rintaro trong một thoáng, rồi sau đó, với một vẻ cảm động dạt dào chưa từng thấy bao giờ, mèo ta nói.

“Cảm ơn nhóc nhé.”

“Nhưng” Rintaro nói thêm. “Điều kiện là phải đi ngay.”

Nói rồi nó rảo bước về phía cửa, nhanh nhanh chóng chóng khóa cửa lại.

“Tầm này là Yuzuki sắp qua chơi đấy. Nghe chuyện, kiểu gì cậu ấy cũng đòi đi theo. Ông đã nói rõ là chuyến này nguy hiểm, nên tôi không muốn Yuzuki dính vào.”

Lúc Rintaro cười khổ bảo thế, con mèo chỉ nghe chứ chẳng nói chẳng rằng. “Ủa?” Rintaro quay lại, con mèo đang nhìn nó với ánh mắt nghiêm trang rất lạ.

“Đáng tiếc, nhưng chuyện ấy thì chúng ta không có sự lựa chọn.” Con mèo đáp một câu khó đoán ý bằng cái giọng khó đọc ra cảm xúc. Một khoảng lặng ngột ngạt bất thường. Rintaro ngừng tay, cau mày.

Ngoài cửa có tiếng chuông xe đạp vang lên lanh lảnh, rồi thoắt xa dần. Khi căn phòng trở về với sự yên tĩnh tuyệt đối, con mèo mướp

cất lời.

“Yuzuki Sayo đã bị đưa đi. Cô bé đang bị nhốt ở nơi sâu nhất trong mê cung, chờ nhóc đến.”

Rintaro sửng sốt đến không nói nên lời.

“Nhóc nghe thấy rồi chứ, Đời thứ hai?”

“Thế là sao tôi không hiểu...”

“Đơn giản thôi. Yuzuki Sayo đã bị bắt đi. Chuyến đi cuối cùng này không phải là để cứu sách.”

Ánh mắt sắc như dao của con mèo chiếu thẳng vào Rintaro.

“Chuyến này, chúng ta đi để cứu bạn của nhóc.”

Rintaro nhìn quanh, rồi nhìn tới hành lang sách nối dài từ phía sâu bên trong tiệm sách.

Một lối đi thẳng tắp. Những cuốn sách lấp kín hai bức tường. Ánh sáng dìu dịu phủ lên tất cả.

Sao lại thế được chứ?

Rintaro chợt thấy ớn lạnh, người nó như run lên.

“Rốt cuộc, ông tính sẽ không đến trường nữa hả?”

Mới sáng sớm hai hôm trước, Sayo còn nói với nó câu đó.

Hôm ấy, như mọi khi, cô bé ghé qua tiệm sách khi đang trên đường tới câu lạc bộ nhạc khí tập luyện. Sayo bày ra một vẻ mặt ngán ngẩm, nói thế với Rintaro lúc ấy đang lúi húi pha trà bên bàn thu ngân.

Chắc hẳn tụi nó còn nói qua nói lại nhiều điều nữa, nhưng Rintaro không còn nhớ rõ. Có lẽ chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường, vô thưởng vô phạt thôi.

Chuyện về sách, chuyện về trà, và một chút chuyện về mèo.

Ngồi chơi một lúc rồi Sayo sửa soạn lên đường tới câu lạc bộ. Trước khi đi, cô bé còn ngoảnh lại bảo Rintaro.

“Ông đừng có chán đời rồi ru rú ở nhà mãi đấy nhé. Có lẽ nhiều khi mình cố mãi cũng không được gì thật, nhưng dù sao cuộc đời của mình thì...”

Nói đến đó, Sayo chợt ngừng, nhưng rồi cô bé lại lập tức cất

giọng vui vẻ.

“Hãy cứ mạnh dạn tiến về phía trước nhé.”

Một lời khuyên sâu sắc, rất ra dáng phát ngôn của lớp trưởng giỏi giang. Đồng thời, đó cũng là lời động viên đúng kiểu Sayo dành cho người bạn sắp chuyển đến nơi ở mới. Được nghe những lời quan tâm như thế, Rintaro thấy trong lòng trào dâng cảm giác mới mẻ. Nó chỉ biết đờ ra, dõi nhìn theo bóng lưng cô bé chưa đợi câu trả lời đã quay gót, bước ra ngoài mái hiên ngập nắng.

Bàn tay trắng muốt của Sayo vẫy chào trong ánh nắng mai, in vào đáy mắt Rintaro, sáng đến chói lòa.

“Cũng có những lúc lạ lùng thật đấy.”

Rintaro cất lời trong khi bước đi giữa hành lang chứa những giá sách dài miên man.

“Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thật lòng lo lắng cho ai đó.”

Đang đi phía trước, con mèo chỉ khẽ quay đầu lại nhìn chứ không nói gì.

Cái hành lang sách nó đi đã quen này, hôm nay bỗng dưng dài lạ dài lùng. Chẳng biết hành lang dài ra thật, hay là Rintaro tưởng tượng thế, nhưng giá sách hai bên và dãy đèn treo trên trần thiệt tình cứ kéo tít tắp miết về phía trước.

“Tại sao họ lại bắt Yuzuki đi? Nếu có chuyện cần giải quyết với tôi thì từ đầu cứ bắt tôi đi có phải hơn không?”

“Lão không biết. Chỉ còn cách đến đó rồi hỏi thẳng thôi.” Con mèo trả lời đầy chua chát. “Nhưng lão đoán kẻ đó cho rằng cô bé chính là chìa khóa buộc nhóc phải hành động.”

“... Ông nói khó hiểu thế.”

“Có gì khó hiểu đâu. Cô bé đó lúc nào cũng lo lắng cho nhóc.” Con mèo đi đằng trước, nói mà không quay đầu lại. “Cô bé luôn thật lòng lo nghĩ cho cậu bạn cùng lớp tính tình rầu rĩ, vừa mất ông, ngày qua ngày cứ ở l trong nhà.”

“Vì Yuzuki là một lớp trưởng rất có trách nhiệm mà, chưa kể, bạn ấy với tôi còn là hàng xóm láng giềng.”

“Để lão nói cho nhóc một điều này, không biết có hữu ích với

nhóc hay không.” Con mèo cất giọng trầm trầm, thô lỗ ngắt lời Rintaro.

“Vào cái ngày đầu tiên lão bắt gặp cô bé đó đến tiệm sách Natsuki, lão đã nói: chỉ người nào đáp ứng được điều kiện đặc biệt mới có thể nhìn thấy những kẻ như lão. ‘Điều kiện đó không phải là có năng lực siêu phàm gì cả.”

Con mèo dừng bước, quay người nhìn Rintaro.

“Điều kiện đó là: có tấm lòng nhân ái.”

Con mèo nói những lời thật lạ lùng.

“Người có tấm lòng nhân ái sẽ không cất giọng ngọt ngào tụng lên những lời cảm thương sáo rỗng. Người có tấm lòng nhân ái sẽ buồn cùng người đang buồn, đau cùng người đang đau, và đôi lúc, đồng hành bên họ.”

Con mèo mướp tiếp tục bước đi, Rintaro vội vã theo sau.

“Đó không phải năng lực đặc biệt. Đó là căn cốt của linh hồn mà mỗi con người khi chào đời đều mang trong mình, nhưng nhiều kẻ đã làm rơi rớt mất khi ngày ngày tháng tháng hối hả bon chen trong cõi sinh nhai. Giống như nhóc vậy.”

Con mèo nói nhẹ nhàng, mà lòng Rintaro chấn động.

“Con người, sống những ngày mà chỉ thở thôi cũng nhọc, thế giới của họ co rút lại chỉ còn chứa bản thân, họ làm lạc mất trái tim nhân ái. Trái tim ấy không còn, người ta sẽ không thể cảm nhận được nỗi đau của kẻ khác. Thế rồi, dẫu họ nói dối, làm tổn thương kẻ khác, giẫm đạp lên người yếu, họ cũng chẳng cảm thấy gì. Thế giới này đầy rẫy những con người như thế.”

Lời nói nặng nề của con mèo vang vọng khắp hành lang đang dần dần biến đổi.

Dãy kệ gỗ mộc mạc vây kín hai bức tường chẳng rõ tự bao giờ đã nhường chỗ cho những giá sách tuyệt mỹ làm bằng gỗ sồi cổ thụ, nạm vàng cẩn ngọc. Lối đi mỗi lúc một mở rộng, trở thành một hành lang lớn đủ chỗ cho năm, sáu người dàn hàng ngang bước đi.

Đèn gắn trần cũng biến mất, trần nhà cao vút lên trên, lửa bập bùng trên những đế nến gắn rải rác trước các giá sách, chiếu sáng

toàn bộ không gian. Chính giữa hành lang thênh thang ấy, một người, một mèo vẫn lặng lẽ bước.

“Thế nhưng, ngay trong thế giới khó mà cứu vãn ấy, đôi khi lão lại gặp những người giống như cô bé đó, vẫn giữ bên trong mình cái căn cốt linh hồn quý giá. Đôi mắt của họ, những người giữ trọn linh hồn, có thể nhìn thấu thuật ẩn thân của những kẻ như lão.”

“Nói cách khác,” con mèo ngoái nhìn Rintaro qua vai. “Cô bé đó thật lòng lo nghĩ cho nhóc, không phải vì tinh thần trách nhiệm hay nghĩa vụ đâu.”

Giọng con mèo vang vang, cùng lúc ấy những ngọn nến chập chờn rung rinh, dẫu không có gió.

Nghe những lời ấy, Rintaro lại chợt nhận ra.

Bóng dáng Sayo cần mẫn ghé qua tiệm sách Natsuki đột ngột hiện về sống động trong tâm trí. Từng quang cảnh trong ký ức chợt mang đầy ý nghĩa, đè lên lồng ngực nó.

“Nếu lúc này nhóc thực lòng lo lắng cho cô bé, nghĩa là nhóc đang dần tìm lại trái tim đã đánh mất. Nhóc không còn chỉ nghĩ đến bản thân, nhóc đã biết ‘nghĩ cho người rồi.”

“Nghĩ cho người…”

“Với cái đứa yếu đuối như nhóc, có được người bạn như thế là quá hời rồi đấy.”

Giọng con mèo vẫn thế, tỉnh queo, nhưng nơi khóe miệng hình như thấp thoáng nụ cười. Rintaro ngước nhìn trần nhà cao vợi. Xa xa trên ấy là mái vòm cong cong, tràn trề cái vẻ xinh đẹp, trầm mặc, giống như một giáo đường cổ đã trường tồn theo năm tháng.

“Có rất nhiều điều, tôi tưởng mình hiểu rõ, vậy mà thực chất lại chẳng hề nhìn ra.”

“Chỉ riêng việc nhận ra bản thân mình từng không nhìn ra những điều ấy, là dấu hiệu nhóc đã trưởng thành rồi đấy.”

“Tôi bỗng thấy mình dũng cảm hơn một xíu.”

“Chỉ một xíu′ thì vẫn đáng lo ra phết.” Con mèo hạ giọng. “Đối thủ cuối cùng khó chơi lắm đấy nhé.”

Con mèo chưa dứt lời, trước mặt tụi nó đã xuất hiện một cánh

cửa gỗ khổng lồ.

Cánh cửa to lớn sừng sững chắn lối, uy nghi ngời ngời, ngó là biết cẳng tay cò hương yếu xìu của Rintaro đẩy không nổi. Nhưng khi tụi nó đến gần, cửa bỗng từ từ mở sang hai bên cùng tiếng ken két khe khẽ. Phía sau là một khu vườn xanh mát, rộng mênh mông. Cây cối sum suê, tươi tốt dưới nắng vàng như mật. Đây đó có mấy đài phun nước trắng tinh, những cột nước rào rào bắn lên không trung, cạnh đó đặt những bức tượng thiên thần. Hàng giậu được tỉa tót cẩn thận và những phiến đá lát lối đi xếp thành hình khối tạo ra một vẻ tương phản đẹp mắt.

Rintaro và mèo mướp đang đứng ở một chỗ giống như cổng cho xe khách ra vào trên gò đất trông xuống khu vườn kia. Phía trên đầu có mái che màu trắng, hai bên trái phải là đường lát đá dành cho xe chạy kéo dài xuống dưới thành con dốc thoai thoải. Cảm giác như tụi nó vừa bước ra từ một lâu đài phương Tây thời Trung cổ.

“Công phu ra phết.”

Con mèo lẩm bẩm, đúng lúc ấy, bỗng có tiếng lọc cọc khẽ vẳng lại. Rintaro nhìn sang phải, thấy một cỗ xe song mã đang chạy trên con đường lát đá, tiến đến gần tụi nó. Khi đến trước hai đứa, cỗ xe dừng lại, một quý ông đứng tuổi bước xuống từ chỗ ngồi dành cho xà ích, không nói không rằng, cúi đầu thật thấp rồi mở cửa buồng xe.

“Đang mời lên xe đấy.”

Con mèo nói, rồi mèo ta đi đến bên cỗ xe ngựa, nhảy phốc lên xe tự nhiên như ruồi. Quý ông kia vẫn cúi đầu, không động đậy. Thế là Rintaro cũng rón ra rón rén đi tới rồi trèo lên xe.

Buồng xe rộng hơn Rintaro tưởng, có lót thảm nhung đỏ. Nó và con mèo ngồi đối diện nhau. Cửa đóng “cạch”, và sau một thoáng im lìm, xe bắt đầu chuyển động.

“Họ đang diễn màn gì thế nhỉ?”

“Đang nhiệt liệt đón chào nhóc đó.”

“Thôi xin, tôi làm gì có người bạn gu lạ như vậy.”

“Nhóc không biết người ta nhưng người ta biết nhóc. Ở thế giới

này, danh tiếng của nhóc lẫy lừng lắm.”

“Thế giới này?”

“Hơn nữa, chủ nhân mê cung này không phải kẻ tầm thường. Nhìn thì tưởng gia thế mạnh lắm, mà hóa ra là mạnh thật.”

“Vậy chắc đầu tiên tôi nên nước mắt ngắn nước mắt dài bày tỏ lòng cảm kích nhỉ. ‘Xin đa tạ ngài đã bắt cóc người bạn quý của tôi hòng rước tôi đến diện kiến ngài.”

Con mèo khẽ cười.

“Ý hay đấy. Vũ khí tốt nhất giúp ta sinh tồn trong cái thế giới hỗn loạn này chẳng phải lý lẽ hay sức mạnh...”

“Mà là khiếu hài hước chứ gì?”

Rintaro tiếp lời. Đúng lúc ấy, cỗ xe lắc nhẹ rồi bắt đầu tăng tốc. Họ đã tiến ra đường lớn. Rintaro ngó ra ngoài cửa sổ, thấy khu vườn rộng kia đang lùi lại phía sau.

Nắng, gió, đài phun nước, cây cối xanh tươi. Tất cả tạo nên một quang cảnh nịnh mắt, nhưng phảng phất đâu đó cứ có cái vẻ gì không ổn.

Rintaro không cảm nhận được một chút dấu hiệu nào của động vật sống.

Ngoại trừ con người, dường như không hề tồn tại những sự sống duy trì thế giới, dù chỉ là một chú bướm hay chú chim nhỏ. Dẫu khoác một vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, đây vẫn là một thế giới trái khoáy.

“Đây là dịp cuối cùng lão được trò chuyện cùng nhóc.”

Con mèo đột nhiên cất giọng trầm trầm. Rintaro thôi không nhìn cảnh ngoài cửa sổ, hướng mắt lại vào trong xe.

“Hình như mấy bữa trước ông cũng nói y chang.”

“Đừng lo.” Trên ghế ngồi được thiết kế theo kiểu cổ điển, con mèo hướng đôi mắt màu phỉ thúy thẳng vào Rintaro. “Đây thực sự là lần cuối rồi.”

“Nếu vậy, tôi có rất nhiều điều muốn hỏi ông.”

Rintaro nói, nhưng con mèo không đáp gì, chỉ ngồi im như phỗng nhìn nó. Rintaro cũng lặng im một chốc, rồi cười thiểu não.

“Nhưng tôi cũng không biết nên hỏi gì cả.”

Con mèo vẫn làm thinh.

Ánh nắng chói chang rọi vào, dần dần nhuộm bán diện con mèo một màu đỏ rực. Thế rồi từ lúc nào chẳng hay, bên ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông khắp cõi chiều, buồng xe nhỏ chìm vào nhập nhoạng. Rintaro ngước nhìn trời, trên cao, những vì sao lần lượt nhấp nháy.

“Sách có tâm hồn.” Con mèo chợt nói. Đôi mắt mèo lấp lánh thật đẹp dưới ánh sao chiếu rọi. “Sách, nếu cứ để yên đó, thì cũng chỉ là xấp giấy thôi. Ngay cả những áng văn tuyệt mỹ ẩn chứa sức mạnh lớn lao, hay những kiệt tác mang trong mình câu chuyện vĩ đại, nếu không được mở ra, thì rốt cuộc vẫn đơn thuần là giấy. Thế nhưng, khi người ta không ngừng đặt tâm tư vào sách, trân quý sách, thì trong cuốn sách ấy, sẽ sinh ra một tâm hồn.”

“Tâm hồn?”

“Đúng thế!” - con mèo đáp bằng giọng mạnh mẽ. “Giờ đây, con người ít có dịp chạm vào sách, và cũng hiếm khi họ để tâm vào sách, thế nên sách dần dần mất đi tâm hồn. Nhưng trên đời vẫn còn không ít người, như nhóc, như ông của nhóc, đã thật lòng yêu sách, lắng nghe lời của sách.”

Con mèo từ tốn xoay đầu, ngước mắt nhìn bầu trời sao.

“Đối với chúng ta, nhóc là người bạn quan trọng không gì thay thế được.”

Con mèo nói biết bao nhiêu từ ngữ lạ lùng. Vậy mà, từng từ, từng từ, đều đang thấm sâu thật sâu vào lòng Rintaro. Đôi mắt màu phỉ thúy đang dõi nhìn sao trời sáng lên lung linh.

Cao quý, đầy tự tin, một chút kiêu ngạo, nhưng xinh đẹp. Con mèo như thế đó.

“Tôi có cảm giác mình đã biết ông từ cách đây rất lâu.”

Rintaro đột ngột nói. Con mèo chẳng buồn quay lại nhìn nó, nhưng đôi tai hình tam giác đang dỏng lên, chờ đợi những lời tiếp theo.

“Lâu lắm lắm rồi thì phải. Hồi tôi còn bé xíu...”

Rintaro nhìn lên trần như đang kiếm tìm những ký ức.

“Tôi đã gặp ông trong một câu chuyện nhỏ. Hình như đó là cuốn sách mẹ đọc cho tôi nghe.”

“Sách có tâm hồn.”

Con mèo nhẹ nhàng lặp lại những lời đã nói.

“Tâm hồn tồn tại trong những cuốn sách được yêu thương, và những cuốn sách mang tâm hồn nhất định sẽ lao nhanh đến giúp đỡ chủ nhân của mình khi người ấy gặp khủng hoảng trong đời.”

Giọng nói trầm trầm điềm đạm bao bọc, ủ ấm lồng ngực Rintaro. Con mèo đột ngột quay đầu, dưới ánh sao, trên gương mặt mèo thấp thoáng một nụ cười.

“Lão đã nói rồi. Nhóc không đơn độc.”

Dưới bầu trời ngàn sao, cỗ xe song mã chở Rintaro và mèo rung nhẹ rồi lao vút đi. Ánh sao, bị khung cửa sổ cắt thành từng vệt, nhảy nhót lặng thầm trong buồng xe lót nhung theo nhịp xe chạy. Một đốm sáng nhợt nhạt chiếu vào con mèo, nụ cười của mèo ta chợt tắt ngấm và đôi mắt phỉ thúy nhá lên một ánh sắc bén.

“Nhưng, những cuốn sách mang tâm hồn đó, không phải lúc nào cũng là đồng minh của con người.”

Rintaro cau mày, hỏi lại ngay.

“Chuyện Yuzuki ấy à?”

“Phải. Mê cung cuối cùng này.”

Con mèo lại nhìn ra cửa sổ. Rintaro cũng nhìn theo. Sao trên trời vẫn ngời sáng, tuyệt đẹp. Nhưng những ngôi sao đậu rất ngẫu nhiên, hoàn toàn không tựu hình thành chòm sao nào.

“Giống như tâm hồn con người trở nên méo mó khi ở tận cùng thống khổ, tâm hồn của sách cũng có khi méo mó. Sách qua tay những người mang tâm hồn méo mó thì tâm hồn của sách cũng bị bóp méo theo. Và rồi chúng sẽ phát điên.”

“Tâm hồn của sách bị bóp méo...”

Con mèo gật mạnh đầu.

“Đặc biệt, những cuốn sách cũ đã trải nhiều năm tháng, chịu ảnh hưởng từ tâm hồn nhiều người, sẽ sở hữu sức mạnh rất lớn có thể

tốt mà cũng có thể xấu. Khi tâm hồn của những cuốn sách như vậy trở nên méo mó...”

Con mèo thở dài não nề, rồi nói tiếp.

“Chúng sẽ trở nên cực kỳ hùng mạnh, ngay cả lão cũng không dám so.”

“Tôi đã hơi hiểu vì sao ông nói đối thủ cuối cùng khác với những kẻ trước đây rồi.”

Rintaro đáp, giọng nó nhẹ tênh, bình thản đến không ngờ. Thật ra, bản thân Rintaro lúc này cũng điểm tĩnh lạ lùng.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ thay đổi tự bao giờ. Ngõ xe vẫn đang chạy qua khu vườn rộng mênh mông, mà giờ đã thấy thênh thang phố đêm cổ kính. Căn chung cư hai tầng, chiếc xe đạp dựa vào tường, ngọn đèn đường vàng chóe nhấp nháy chẳng chút thân thiện, máy bán hàng tự động cũ kỹ trắng rực lên trong bóng tối. Quang cảnh giống như đã từng bắt gặp ở nơi đâu.

“Xin lỗi, Đời thứ hai.” Con mèo chọt cúi đầu thật thấp. “Kẻ địch sắp tới là kẻ mà lão không thể chế ngự được.”

“Không cần phải xin lỗi đâu.” Rintaro cười. “Cảm ơn vì mọi điều ông đã làm.”

“Rốt cuộc lão có làm được gì đâu. Nhóc đã đi đến tận đây bằng chính đôi chân mình đó chứ.”

“Dù vậy….” Rintaro nói, đúng lúc ấy nó có cảm giác xe bớt rung lắc hơn, hình như xe đang giảm tốc thì phải. “Dù vậy, tôi đã có thể nhận ra rất nhiều điều quan trọng.”

Cỗ xe lắc mạnh, rồi dừng hẳn.

Sau một lúc, cửa xe mở ra. Đồng thời, gió lạnh tái tê ùa vào.

Rintaro quay ra cửa, thấy người xà ích đang cúi đầu lịch thiệp, phía sau ông ta trải rộng một khung cảnh rất thân quen. Nó không vội, cứ đủng đỉnh bước xuống xe. Xuống rồi, quay nhìn lại, nó thấy con mèo mướp vẫn ngồi yên trong buồng xe tối om, đôi mắt màu phỉ thúy lặng lẽ phát sáng.

“Ông không đi cùng tôi ư?”

“Không cần nữa. Nhóc đã có thể tự đi một mình rồi.”

Mèo ta cười rất đáng yêu.

"Đi đi, Natsuki Rintaro!"

“Đây là lần đầu tiên ông gọi tôi bằng tên, đúng không nhỉ?”

“Lão thừa nhận. Tâm hồn méo mó rất mạnh. Nhưng…”

Con mèo im bặt một thoáng, rồi thốt lên.

“Nhưng nhóc còn mạnh hơn.”

Lời nói của con mèo đầy sức mạnh. Đó là lời động viên lớn lao từ chính miệng người bạn biết rõ về đối thủ. Rintaro gật đầu, một luồng giá lạnh chạy dọc lưng nó. Không khí buốt giá cùng cảm giác khó chịu đang tràn ra từ lưng. Nhưng Rintaro không muốn chạy trốn. Nó biết nó không thể chạy.

“Mình còn gặp lại nhau không nhỉ?”

“Thôi làm ơn! Câu chia tay gì xưa như trái đất.” Con mèo đáp gắt gỏng đúng kiểu mèo. “Tạm biệt, cậu bé can đảm.”

Câu nói giản dị mà mang bao lưu luyến. Con mèo im lặng, cúi thấp đầu, Rintaro cũng gom hết tâm tư tình cảm gửi theo cái cúi chào.

Ngừng một lúc, rồi Rintaro quay người bước đi, bỏ lại cỗ xe song mã phía sau.

Trước mắt nó là con ngõ hẹp, xa hơn một chút phía đằng kia, có ngọn đèn đường cũ kỹ vàng vọt, dưới ngọn đèn là căn nhà nhỏ nom như đang cố nép mình. Nhìn kỹ hơn, thấy trên khung cửa lưới của căn nhà có treo ngay ngắn một tấm bảng gỗ đề dòng chữ “Tiệm sách Natsuki".

Một quang cảnh được kiến tạo chỉn chu từng chi tiết.

Nhưng Rintaro vẫn không giảm tốc.

Cảnh dù có giống đến đâu, thì giả vẫn là giả.

Bầu trời không có trăng, mặt đất không có cỏ, cửa sổ nhà hàng xóm không hắt ra ánh đèn đầm ấm. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới nay, hiếm khi Rintaro bắt gặp một khung cảnh khiến lòng dạ nôn nao như vậy.

Nó vẫn tiếp tục đi thẳng, xuyên qua không khí lạnh lẽo và căng thẳng, cuối cùng đến trước bậc thềm đá của tiệm sách Natsuki.

Sau khung cửa lưới quen thuộc là ánh đèn sáng trưng chỉ căn nhà này mới có.

"Mời vào!"

Một giọng nói bất thần vang ra.

Đó là một giọng nữ điềm đạm.

Đồng thời, cánh cửa mở ra, không một tiếng động.

"Chào mừng cậu Natsuki Rintaro ghé thăm bổn tiệm."

Giọng nói đều đều không ngữ điệu vang khắp phòng.

Gọi là "phòng", chứ đó chính là gian trong tiệm Natsuki nơi Rintaro mài mông mỗi ngày.

Nhưng tình trạng thì khác nhiều. Trên những giá sách cồng kềnh choán hai bên tường, không có lấy một cuốn sách. Căn phòng trống rỗng khủng khiếp, và do đó, bỗng rộng đến kỳ dị. Chính giữa phòng là cặp ghế xô pha xịn xò đặt đối diện nhau. Vụ này cũng mới. Trên chiếc ghế phía trong đối diện cửa vào, có một bóng người nhỏ thó.

Rintaro hơi bối rối, vì người ngồi đó là một phụ nữ đứng tuổi gầy gò.

Cơ thể nhỏ nhắn của bà ta lọt thỏm trong chiếc ghế xô pha lớn. Bà mặc lễ phục màu đen đơn giản, chân bắt tréo hờ hững. Hai bàn tay với những ngón dài trắng muốt đan vào nhau, đặt trên đầu gối. Bà chăm chú ngước nhìn Rintaro với vẻ ngoài yếu ớt, không phòng bị, nhưng quanh bà như phủ một quầng khí xám, khiến bà trở nên khó nắm bắt và không dễ tiếp cận.

Người phụ nữ gần như không cử động, chỉ khẽ mấp máy đôi môi mỏng.

"Trợ thủ mèo của cậu đâu rồi?"

"Đoạn cuối ông ấy bảo tôi đi một mình đi."

"Bạn bè gì mà lạnh lùng ghê. Hay là..." Người phụ nữ chạm ngón tay vào gò má nõn nà. "Chàng mèo ấy chẳng thèm coi tôi ra gì?"

Rintaro bỗng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đôi mắt u tối khó đọc ra cảm xúc đang lặng lẽ quan sát nó. Rintaro bất giác lùi lại, nó thấy nghẹt thở như thể có ngàn vạn sợi tơ

nhện vô hình đang giăng khắp chốn, từ từ quấn lấy mình. Người này chắc chắn khác với những người nó đã gặp trước đây. Ba người kia, dù mỗi người mỗi khác, đều khiến nó cảm thấy "có linh hồn hiện hữu", hoặc nên nói là, mỗi người họ lại mang tâm tư riêng đối với sách. "Tâm tư" đó trở thành mấu chốt quan trọng và phương hướng giúp Rintaro cởi bỏ những nút thắt khi tranh luận với họ.

Nhưng người phụ nữ trước mặt nó bây giờ chỉ phát ra một thứ ánh sáng vô cơ cứng nhắc, hệt như bức tường bằng đồng. Nếu không có manh mối nào thì cũng sẽ chẳng có lối thoát nào cả. Nơi bà ta, chỉ có cái lạnh không đáy đông đặc.

Nếu là thằng Rintaro của những ngày tháng cũ, chắc tầm này đã vẫy cờ trắng rồi ba chân bốn cẳng rút lui. Nó cảm nhận nỗi chênh vênh và cơn tuyệt vọng như đang dần rút hết khí huyết trong thân, và trong vô thức, đưa mắt nhìn xuống chân mình chỉ để nhận ra con mèo không ở đó. Trong đầu nó chắc đã liệt kê được độ mười, hai mươi lý do để bỏ chạy. Nhưng rồi Rintaro dồn hết sức lực vào hai cái đầu gối đang khẽ run, gắng đứng lại đó. Nó đến đây là có mục đích. Giống như những lần trước đây, nó không đi xa đến thế này chỉ bằng cách để mặc mọi chuyện đến đâu thì đến.

"Chào mừng đến với tiệm sách Natsuki." Người phụ nữ nhẹ nhàng xòe hai bàn tay trên đầu gối. "Chẳng hay cậu có vừa lòng với màn trình diễn của tôi? Một chuyến du ngoạn tuyệt vời phải không nào?"

"Cháu đến để đưa Yuzuki về."

Người phụ nữ nheo nheo mắt.

Vì bà ta không trả lời, nên Rintaro lặp lại lần nữa. Với biểu cảm gần như không đổi, người phụ nữ trút tiếng thở dài nho nhỏ.

"Một đứa bé đần độn hơn ta tưởng. Cứ bộ bộ nói mấy điều hiển nhiên bằng thứ từ vựng đơn điệu sáo mòn."

"Trong đám đầu óc tinh ranh, nào được mấy gã tử tế."

"Steinbeck? Chẳng phải cái gì đáng để trích dẫn đâu."

"Không, đó là một câu rất đắt. Vì cháu thấy cô có vẻ là một người đầu óc tinh ranh."

Người phụ nữ lặng đi một khắc, đôi mắt lãnh đạm hướng về Rintaro.

“Ta rút lại câu vừa rồi. Khiếu hài hước của cậu cũng khá đấy. Cho đến lúc này xem ra ta chưa hối hận vì đã mời cậu.”

“Cháu không rõ cô có ý đồ hay mục đích gì, nhưng cô đã có lòng thì trước tiên cháu cứ nên nói cảm ơn đã, phải không ạ?”

“So với lời đồn thì cậu đây khá nóng tính đấy. Ta nghe nói cậu là một đứa bé có phần điềm tĩnh hơn cơ.”

Bà ta phê bình vậy cũng không sai, Rintaro nghĩ. Dù trong lòng sợ hãi, nhưng đầu óc nó lại tỉnh táo đến lạ lùng.

Tóm lại, nó đang giận.

“Cháu nói lại lần nữa. Cô trả Yuzuki cho cháu đi. Cháu không biết cô có việc gì cần giải quyết với cháu, nhưng bạn ấy chẳng liên quan gì cả.”

“Việc của tôi đơn giản lắm. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi.”

Câu trả lời ngoài dự kiến khiến Rintaro ngơ ra trong chốc lát.

“Nếu cô muốn nói chuyện với cháu thì cứ gọi mình cháu đến là được mà. Bắt cóc Yuzuki như vậy thì kỳ quá. Nếu cô có thời gian ngả người trên ghế xô pha sang trọng, đưa xe ngựa đến chở khách đi lòng vòng công viên với đài phun nước, chi bằng quá bộ đến thăm tiệm sách Natsuki của cháu. Cháu sẽ mời cô uống trà Assam mà cháu học cách pha từ ông.

“Cách đó, không phải ta chưa từng nghĩ tới. Nhưng nếu ta đột ngột ghé thăm cậu, liệu có thể chắc chắn rằng cậu sẽ nghiêm túc với ta?”

“Nghiêm túc ấy ạ?”

“Ta muốn có một cuộc chuyện trò nghiêm túc. Ta không cần những câu trả lời xoa dịu qua loa, không cần những kiểu cách khách khí hay xoắn xuýt thái quá, thứ mà ta coi là lối cư xử lười nhác. Ta muốn ngắm nhìn dáng vẻ khi nói về sách của một cậu bé thật lòng yêu sách.”

Hai khóe môi của người phụ nữ hơi nhếch lên. Một nụ cười đẹp.

Một nụ cười đẹp nhưng băng giá, thiếu đi hơi ấm.

Hai vai Rintaro run lên, cảm giác như có một bàn tay lạnh cóng vừa chạm vào cổ nó. Một phần nhát nhúa trong nó đã manh nha nghĩ đến chuyện quay đầu ù té chạy, và để ép cái phần đó nằm im không được trồi lên nữa, nó vội vàng nói tiếp.

“Cháu xin hỏi cô lần nữa. Cô bắt Yuzuki chỉ để nói chuyện với cháu sao?”

“Phải. Nhìn phản ứng của cậu bây giờ, xem ra tôi làm thế là đúng rồi.”

Rintaro hít một hơi thật sâu. Đối thủ của nó đang hoàn toàn kiểm soát nhịp độ. Không rõ điều đó có gì xấu với nó không, nhưng nếu nó để cảm xúc cuốn đi, không suy nghĩ bình tĩnh được thì không ổn chút nào. Và nếu bà ấy muốn một cuộc nói chuyện nghiêm túc, thì nó như thế lại càng không ổn.

Rintaro đột ngột im re, nhưng người phụ nữ cũng không tỏ ra hài lòng gì lắm, chỉ lặng lẽ chỉ tay vào chiếc ghế xô pha trước mặt. Thấy Rintaro vẫn im lìm không nhúc nhích, bà nghiêng nghiêng đầu.

“Đối với cậu thì... có lẽ thế này sẽ khiến cậu thư thái hơn chăng…”

Người phụ nữ búng tay, chiếc ghế xô pha tan dần rồi biến mất tăm, một chiếc ghế đẩu gỗ nho nhỏ hiện ra. Chính là chiếc ghế đẩu cũ, đầy vết xước mà nó vẫn mài mông hằng ngày ở tiệm sách Natsuki. Mọi màn biến hóa của bà ta quả thật đều công phu đến từng chi tiết, nhưng lại không khiến đối phương cảm nhận được, dù chỉ một chút, sự ấm áp ân cần. Bà ấy nào đâu lo lắng cho đứa trẻ đang gom can đảm đứng yên không bỏ chạy. Hành động của bà chỉ khiến Rintaro cảm thấy bà làm thế dựa trên phán đoán hợp lý rằng đó là cách thức ngắn nhất để tiến tới mục tiêu. Nó nhận ra kháng cự là vô nghĩa nên lẳng lặng ngồi xuống ghế.

“Cháu nên nói chuyện gì ạ?”

“Cậu thật thiếu kiên nhẫn. Nhưng một cậu trai lo lắng cho cô bạn gái, nếu có tỏ chút thái độ không đúng mực, thì ta cũng không lấy làm ghét bỏ.”

Bà ta nói ơ hờ, rồi lại búng ngón tay.

“Trước hết, không rõ cậu đây có chịu cùng ta xem một màn trình chiếu?”

Đột ngột, một màn hình lớn màu trắng xuất hiện phía trước kệ sách bên phải. Cùng lúc đó, ánh đèn trong cửa tiệm lịm đi, màn hình sáng lên rực rỡ.

“Đầu tiên là...”

Người phụ nữ cất giọng, và trên màn hình hiện lên cánh cổng nguy nga cùng dãy tường đất lợp mái. Cảnh này quen quen sao đó, hình như đã thấy ở đâu, Rintaro còn chưa kịp vận não nhớ lại thì góc quay trên màn hình đã vượt qua cổng, tiến vào một dinh thự rộng lớn. Khung cảnh chuyển dần từ cánh cổng kiểu truyền thống vào bên trong dinh thự, xuyên qua một hành lang đặt những món đồ trưng bày chẳng rõ của quốc gia nào, như tranh thủy mặc, tiêu bản hươu, tượng thần Vệ Nữ..., rồi cuối cùng, hiện lên hình ảnh một người đàn ông đang ngồi bên hiên nhà nhỏ.

Người đàn ông cao nghều đóng bộ com lê trắng tinh mà Rintaro từng gặp, lúc này đang vận trên người chiếc áo sơ mi trắng cũ sòn, lơ đãng nhìn ra vườn. Nơi ông không còn vương lại chút gì vẻ ngạo mạn tràn trề tự tin ngày đó. Ông không cử động, chẳng nói năng, lặng ngắm đàn cá chép bơi lội trong cái ao trong vườn. Ông chỉ cầm theo vài quyển sách. Bìa sách hơi cong queo, có lẽ do được đọc đi đọc lại nhiều lần.

“Cậu đây đã hiểu ra chưa nhỉ?”

“Là mê cung thứ nhất.”

“Phải. Khung cảnh này là kết quả sau khi cậu giải cứu sách đấy.”

Nghe bà ta nói vậy, Rintaro cau mày.

“Sau khi những cuốn sách bị nhốt kín trong tủ được cậu giải phóng, anh ta không còn đọc sách điên cuồng như trước nữa. Rất nhiều người ngạc nhiên, thất vọng và nhanh chóng mất hứng thú với sự thay đổi chóng mặt của nhà phê bình từng hoạt động năng nổ, chiếm vị trí hàng đầu thế giới với danh xưng người đã đọc 50.000 cuốn sách. Sau đó, một người đàn ông đọc 60.000 cuốn sách xuất

hiện, cướp mất vị trí của anh ta, và giờ đây anh ta chỉ còn là một kẻ bên lề xã hội. Mất đi cả địa vị và danh tiếng, suốt ngày ngồi thẫn thờ nhìn ra vườn như thế đó."

Rintaro á khẩu không thốt nên lời, người phụ nữ vô cảm nhìn nó.

Thế rồi, bà ta đưa tay trái lên chỉ, một màn hình mới hiện ra trước kệ sách đối diện với màn hình kia.

"Tiếp tục nào!" Bà ta nói.

Và màn hình này sáng lên, hiển thị một không gian rộng lớn với những cây cột trắng xếp thành hàng. Trần nhà hình vòm uy nghi, sàn lát đá sáng bóng. Trên những bức tường làm thành giá sách có vô số sách, đó đây mở ra những lối đi và cầu thang hẹp.

Là mê cung thứ hai, hẳn rồi.

Nhưng, hồi đó, trên hành lang rộng thênh thang kia, có rất nhiều người mặc y phục trắng hối hả đi qua đi lại, tay ôm chồng sách lớn, vậy mà giờ yên lặng như tờ, chẳng có bóng ai. Không chỉ vậy, sách vở và tài liệu nằm ngổn ngang khắp nơi, mang dấu hiệu bị phá hủy nặng nề. Trên hành lang vắng tanh vắng ngắt chỉ có duy nhất một bóng người nho nhỏ. Góc quay lập tức áp sát. Một học giả mập mạp mặc áo khoác trắng đang ngồi trước chiếc bàn kê cạnh giá sách khổng lồ.

Hồi tụi Rintaro ghé thăm, ông bác này đang hăng say vùi đầu vào công trình nghiên cứu tại căn phòng Viện trưởng dưới lòng đất, vậy mà giờ ông ngồi ở góc hành lang như người mất hồn, râu ria xồm xoàm chẳng buồn cạo. Ông đang chăm chú đọc cuốn sách nhỏ duy nhất cầm trên tay.

"Vị học giả thiên tài đã sáng tạo ra phương pháp đọc nhanh thỏa mãn nhu cầu thời đại, nay bỏ bê hết việc nghiên cứu, ngồi hàng giờ đọc một cuốn sách như vậy đó. Thiên tài ngày đọc mười cuốn sách giờ chỉ còn là phàm nhân đọc cả tháng mới xong một cuốn. Những cuốn sách từng bán rất chạy trên thế giới sớm rơi vào cảnh ế ẩm, và những lời đề nghị diễn thuyết từng tới tấp gửi đến ông ta thì đều biến mất chẳng thấy tăm hơi."

"Rốt cuộc cô muốn nói với cháu điều gì?"

“Ta muốn nói về khác biệt giữa lý tưởng và thực tế. Nhưng vẫn chưa hết đâu.”

Người phụ nữ trỏ lên trần nhà, ở đó, một màn hình nữa đã xuất hiện từ bao giờ, đang hiển thị một tòa nhà chọc trời khổng lồ. Đương nhiên rồi, mê cung thứ ba.

Góc quay tiến vào bên trong tòa cao ốc màu xám, rồi lại tiếp tục tiến vào sâu hơn, cuối cùng căn phòng giám đốc rộng thênh thang với ba mặt tường gắn cửa sổ mà Rintaro vẫn còn nhớ hiện lên màn hình. Vẫn căn phòng đó, nhưng lại có vẻ gì đó rất khác so với hồi tụi Rintaro đến. Không còn đèn chùm sáng choang, thảm trải sàn đỏ tươi, bộ xô pha xa xỉ, căn phòng lúc này được bài trí rất đơn giản. Một đám đông toàn những người đàn ông mặc com lê đỏ, xanh, đen đứng chật kín cả không gian rộng, nhao nhao như vỡ chợ.

“*Cứ thế này thì công ty phá sản mất thôi.*” Một người mặc com lê đỏ hét lên.

“Sách không bán chạy thì nên ngừng xuất bản ngay.”

“Không phải chính giám đốc là người đã nói rằng độc giả yêu cầu những cuốn sách dễ hiểu, kịch tính sao?”

Hai người đàn ông mặc com lê đen và xanh lần lượt la hét với vị giám đốc đứng tuổi gầy gò. Người ấy, lúc gặp tụi Rintaro luôn đeo bộ mặt điềm tĩnh, vậy mà bây giờ đang áp tay lên mái đầu trắng, một mực cúi gằm.

“Giám đốc đã thay đổi phương châm của công ty. Ngay cả những cuốn sách ế ẩm vẫn được trao cơ hội tiếp tục sinh tồn, thậm chí ông ấy còn tái bản những cuốn sách quý đã tuyệt bản từ lâu. Kết quả thì sao? Việc quản lý công ty từng rất suôn sẻ nay phát sinh trục trặc lớn, và ông ấy đang bị ép từ chức.”

Người phụ nữ dời ánh mắt từ trần nhà xuống Rintaro, nói bằng giọng lạnh như băng.

“Đây là kết quả những chuyến phiêu lưu kỳ thú của cậu đấy. Cậu có cảm tưởng thế nào?”

“Rất tệ ạ.”

Nó gắng lắm mới trả lời được câu đó.

Căn phòng tràn ngập khí lạnh buốt da, vậy mà lưng Rintaro vẫn đầm đìa mồ hôi, và cảm giác nghèn nghẹn khó chịu như cơn buồn nôn dần dần dâng từ ngực lên tới đỉnh đầu.

"Lời nói của cậu đã làm đổi thay cuộc sống của họ rất nhiều. Nhưng, đó có phải là kết quả hạnh phúc chăng?"

"Trông không được hạnh phúc lắm ạ."

"Vậy là, cậu đã làm những điều tồi tệ?"

"Cô muốn nói gì ạ?"

"Ta không muốn nói. Ta muốn nghe."

Giọng người phụ nữ, từ đầu đến cuối, vẫn một mực bình thản. Ngả người trên ghế xô pha, bà ta găm vào Rintaro một ánh nhìn vô cảm.

"Thế nào là đúng, thế nào là sai, ta không có câu trả lời. Vì không biết, nên ta gọi cậu tới đây, mong sao cậu có thể cho ta đáp án chăng? Cậu đã đương đầu với ba người đó để cứu những cuốn sách. Cậu đã dũng cảm đối chất với họ, và gây ảnh hưởng lớn đến triết lý sống của họ. Cậu làm giá trị quan của họ đổi thay mạnh mẽ, nhưng kết quả là, rõ ràng cậu đã đẩy họ vào nghịch cảnh. Nếu họ phải chịu khổ chịu sở như thế, ta tự hỏi, những điều cậu đã làm có ý nghĩa gì?"

Đó là câu hỏi mà Rintaro chưa từng nghĩ đến.

Hay nên nói là một tình huống mà nó thậm chí chưa bao giờ tính tới?

Điều nó đã làm chỉ là nói ra hết những suy nghĩ của bản thân. Nó đâu có kỳ vọng mình sẽ tạo ra sự thay đổi lớn lao gì. Nó chưa bao giờ ngờ rằng mình sẽ được chứng kiến cảnh mọi thứ thay đổi chóng mặt như thế, và, chưa một phút nào nó mảy may nghĩ rằng sẽ có ai đó phải chịu khổ vì chuyện nó làm.

Rintaro ngước mắt nhìn màn hình thứ ba, lòng rối như tơ vò.

"Thế giới này thật buồn, cậu không nghĩ vậy sao?"

Ánh mắt người phụ nữ trôi dạt vô định trong không trung trống rỗng, như thể bà đang nhìn về chốn nào đó xa xăm.

"Người ta dùng sách làm món trang sức cho bản thân, dùng sách để nhồi nhét kiến thức thật dễ dàng, rồi đọc xong thì bỏ xó. Cứ nghĩ,

chỉ cần đống sách cao như núi trong nhà thì tầm nhìn sẽ xa hơn thiên hạ. Nhưng…”

Người phụ nữ hướng đôi mắt đẹp, khô khan như hai quả cầu thủy tinh về phía Rintaro.

“Điều đó có thật sự tốt không?”

Bà chăm chú nhìn Rintaro vẫn đang bối rối.

Nó chẳng thể đọc được một cảm xúc nào trong đôi mắt nhoang nhoáng những vệt sáng mờ ấy. Người phụ nữ cứ giữ một thái độ hững hờ, như thể, việc được nghe một câu trả lời nào đó là cái quyền đương nhiên của bà ta vậy?

“Tại sao...” Cuối cùng, Rintaro cũng bật ra lời. “Tại sao cô lại hỏi cháu như thế?”

“Ừ, tại sao nhỉ? Vì ta nghĩ cậu sẽ có một câu trả lời hay ho nào đó chăng?”

“Kỳ vọng của cô thật vô lý, cháu chỉ là một đứa ưa rúc đầu trong nhà thôi.”

“Nhưng cậu đã dốc sức giải cứu sách khắp mọi nơi, và trên thực tế, đã thành công giải cứu rất nhiều sách.” Người phụ nữ vuốt nhẹ những lọn tóc rủ xuống trán. “Thời nay, thật hiếm thấy người kết nối với sách như thế.”

“Người kết nối với sách...”

“Phải. Chỉ còn lại rất ít người như cậu hay ông của cậu. Xưa kia, người như vậy rất nhiều, nhưng trong vòng 2000 năm nay, mọi thứ đều đổi thay.”

Người phụ nữ thốt lên một câu kỳ quặc khiến Rintaro nhất thời nghi ngờ lỗ tai, khi nhận ra mình không hề nghe nhầm, nó nghẹn cả lời.

“2000 năm...”

“Chính xác là khoảng 1800 năm thì phải? Cái thời ta mới ra đời. Thấm thoát, tháng năm đã vùn vụt trôi qua mà ta nào có hay.”

Rintaro không biết phải đáp sao. Con mèo từng báo trước với nó về “cuốn sách sở hữu sức mạnh rất lớn”, nhưng Rintaro có mơ cũng không ngờ được độ khủng này. Đời nào nó nghĩ tới một cụ sách tồn

tại tận 1800 năm đằng đẵng cơ chứ? Chưa kể, sách lâu đời cỡ đó và còn mang "sức mạnh lớn" thì ngay cả đứa mê sách vô đối như Rintaro cũng chẳng nhớ ra nổi mấy tên.

Không màng tới Rintaro đang sửng sốt, người phụ nữ tiếp tục nói với vẻ bàng quan.

"Xưa kia, chuyện 'sách có linh hồn' là điều rất đỗi hiển nhiên. Người đọc sách nào cũng biết điều ấy. Họ biết, và cùng sách bầu bạn, chia sẻ tâm tư. Thời ấy, số người sở hữu sách không nhiều, nhưng những người ta đã gặp gỡ đều một lòng một dạ nâng đỡ ta, và ta cũng đối xử với họ như thế. Một thời đại khiến ta nhớ nhung nhiều. Một thời đại xiết bao rực rỡ."

"Chuyện đó..." Rintaro yếu ớt lên tiếng.

"Chuyện như thế, đối với cậu, có lẽ quá khó tin chăng?" Người phụ nữ nhẹ nhàng nói, cắt ngang lời nó.

"Giờ đây, rất hiếm khi thấy được một cuốn sách có linh hồn. Mà nói gì đến điều đó, thậm chí chẳng một mống người nào biết rằng sách cũng có linh hồn. Nhắc đến sách, con người chỉ nghĩ tới một tập giấy in chữ, không hơn. Bất hạnh ấy không chỉ xảy đến với cơ man những cuốn sách bị vứt bỏ ngoài đường phố sau khi người ta đọc xong. Ngay cả ta, kẻ đã tồn tại qua bao thăng trầm lịch sử, được truyền đọc khắp nơi trên thế giới này, hầu như cũng chẳng thể gặp được một tri kỷ thật lòng đối đãi. Ngày nay, dẫu một cuốn sách có được gắn cho những câu ngợi ca mỹ miều như tác phẩm được đọc nhiều nhất thế giới, thì cũng không kẻ nào buồn liếc mắt. Bị nhốt kín, bị cắt vụn, bị bán như thứ hàng rẻ mạt. Tất cả những điều cậu chứng kiến đó đều đã từng xảy đến với ta. Phải, ngay cả với ta, kẻ đã vượt qua trường thành thời gian gần 2000 năm, vượt qua trường thành ngôn ngữ hơn 2000 thứ tiếng."

Người phụ nữ nhắm hai mắt, như đang nén đau.

"Nói thật lòng với cậu," đôi môi mỏng nhợt nhạt lại mấp máy. "Ta cũng cạn sức rồi. Xưa kia, hẳn ta đã từng kể rất nhiều điều quan trọng với rất nhiều người, nhưng giờ đây ta thậm chí lãng quên hết những điều mình từng kể. Nếu đã quên rồi, thì cũng giống như đám

sách nhỏ bé kia, ta chỉ còn là một tập giấy cung cấp kiến thức và mua vui cho người mà thôi."

Người phụ nữ lại mở mắt.

"Điều đó mới thật buồn làm sao! Trong cái thế giới buồn đến thế, rốt cuộc cậu nghĩ gì, cậu vì cái gì mà năm lần bảy lượt du hành qua những mê cung? Ta tò mò lắm. Vì ở nơi này, danh tiếng của cậu lừng lẫy vô cùng."

Rintaro không chắc câu cuối đó là bà ấy đùa hay chỉ đơn thuần nói sự thật. Nhưng riêng sức nặng của câu hỏi kia, thì nó biết rõ. Nó im lặng, cụp mắt nhìn xuống chân. Chẳng có từ ngữ nào đậu sẵn trên môi nó chực chờ nhảy ra vanh vách. Nhưng sâu trong lòng nó gọn lên một lời mách bảo, rằng cứ im mãi thì cũng không hay.

Rintaro đưa tay phải lên, khẽ đẩy gọng kính, nhắm mắt.

Nhắm mắt rồi, nó thấy bình tĩnh hẳn, cứ như đang ở trong tiệm sách Natsuki thứ thiệt, ngồi thoải mái trên chiếc ghế đẩu ngày nào cũng ngồi. Dù đang ở trong tiệm sách giả, nhưng trái tim Rintaro đã quay về tiệm sách cũ thân thương của nó.

Giá sách nhiều tuổi đời, đèn chùm kiểu cổ điển, cửa lưới cắt ánh nắng rực rỡ thành từng ô chằn chặn, chuông bạc leng keng mỗi khi có khách vào. Theo dòng chảy ký ức, từng cuốn sách thân thuộc lần lượt hiện về lấp đầy kệ sách trống trơn.

Anh em nhà Karamazov, Chùm nho phẫn nộ, Bá tước Monte Cristo, Gulliver du ký... Rintaro nhớ chính xác vị trí của từng cuốn sách mà nó đã đọc đi đọc lại. Trong khi lần tìm chúng trong đầu, trái tim dậy sóng của nó dần dần bình yên.

"Câu trả lời thì cháu không biết."

Rintaro mở lời, nó nói ấp úng, nhưng vẫn cố kết nối những từ ngữ với nhau.

"Nhưng, đúng thật là sách đã cứu cháu rất nhiều lần. Một đứa lúc nào cũng bi quan, gặp chuyện gì cũng chực bỏ cuộc ngay như cháu có thể chống chọi được đến bây giờ chính là nhờ lúc nào cũng có sách kề bên."

Rintaro nhìn chăm chăm vào ván lót sàn bóng loáng, nhặt lấy

từng từ ngữ nảy ra trong đầu.

“Tất nhiên, như cô vừa kể ra, có lẽ đang tồn tại rất nhiều vấn đề. Nhưng cháu nghĩ sách không hề yếu như cô nói đâu. Ngay cả khi rất nhiều cuốn sách đang lặng lẽ chết đi, cháu biết rằng vẫn có những cuốn sẽ còn sống mãi.”

Nó ngẩng mặt lên, thấy người phụ nữ ngồi im, không nhúc nhích. Rintaro nhìn sâu vào đôi mắt chẳng thể nắm bắt cảm xúc ấy, và nói tiếp.

“Ông cháu cũng từng bảo rằng sách có sức mạnh rất lớn. Chuyện 2000 năm trước ra sao thì cháu không rõ, nhưng quanh cháu bây giờ vẫn có rất nhiều cuốn sách hấp dẫn, và cháu đang sống mỗi ngày cùng rất nhiều cuốn sách như thế. Vậy nên...”

“Thất vọng thật.”

Một làn gió lạnh hắt hiu thổi qua. Làn gió nhẹ, nhưng đầy áp lực nặng nề, chặn ngang lời Rintaro. Giọng nói nhiệt huyết của nó trong tích tắc hóa đá ở nhiệt độ âm, và người phụ nữ xọc vào đó một câu như nhát dao chí tử.

“Ta kỳ vọng ở cậu quá nhiều rồi.”

Rintaro á khẩu, nó ngước nhìn bà ta và bỗng rùng mình kinh hãi.

Bóng tối sâu thẳm đang nhìn nó đăm đăm. Một thứ bóng tối quái gở tràn trề trong hai hốc mắt tĩnh lặng. Là nỗi buồn? Hay sự tuyệt vọng? Dẫu là gì thì đó cũng là một thứ cảm xúc đen tối, tựa đầm lầy không đáy nuốt chửng mọi thứ chẳng may sa chân, một đứa trẻ học cấp ba như Rintaro không cách nào chống chọi.

“Chỉ nghĩ thôi sẽ chẳng thay đổi được gì.”

Giọng nói chất chứa nỗi cam chịu sâu sắc.

“Những thứ lý tưởng trẻ con và chủ nghĩa lạc quan nửa vời, ta đã nghe đến phát ốm rồi. Đằng đẳng bao năm qua, thực sự đã nghe đến chán ngấy. Nhưng không một chút gì đổi thay cả.”

Giọng nói thoát ra từ đôi môi người phụ nữ trầm và nặng dần, cùng với đó, có gì đó bất thường đang lan rộng ra.

Đôi mắt u tối chỉ đang chiếu vô định vào khoảng không, không thực sự“nhìn” bất cứ thứ gì. Cảm giác như, có một bức tượng sáp kỳ

dị đang ngả người trên ghế xô pha, chân bắt tréo hững hờ, đôi bàn tay đặt trên đùi tái nhợt không khí sắc, không một cử động khẽ khàng, chỉ đôi môi là nhúc nhích. Kẻ đang ngồi trước mặt Rintaro mang dáng dấp một người phụ nữ nhưng không phải là một người phụ nữ. Đó là một "người khổng lồ" rúm ró, ôm trong lòng những cảm xúc tối tăm không thể trút ra.

"Những lời xoa dịu nhất thời, những thỏa hiệp dễ dãi chỉ nhằm tạm hoãn vấn đề, những cuộc thảo luận hời hợt và nông cạn chỉ để làm bản thân mãn nguyện..., ta đã chứng kiến rặt những thứ như thế rồi. Đôi khi cũng có người nhận ra cơn khủng hoảng của sách và lên tiếng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể xoay chuyển dòng chảy, và đành bị cuốn trôi. Ba người cậu đã gặp có vẻ đều đã thay đổi triết lý sống của bản thân, và kết quả là, họ mất đi chỗ đứng ở đời."

Người phụ nữ khẽ thở dài. Cùng với tiếng thở dài ấy, Rintaro bỗng thấy dịu đi cái cảm giác về một sự hiện diện nặng nề mênh mang sắc tối. Áp lực không lời đè lên nó cũng yếu hơn, và cuối cùng nó đã có thể hổn hển hít thở như vừa chợt nhớ ra mình phải thở. Trán nó đầm đìa mồ hôi tự lúc nào.

"Ban đầu, nghe đồn có chàng trai trẻ lạ lùng, rất yêu sách, đang du hành đó đây cứu sách, ta đã mong mỏi cậu ấy mang đến cho ta đôi lời hữu ích. Ta không trông chờ sẽ có điều gì thay đổi, chỉ là, biết đâu cậu bé ấy sẽ đưa ra một gợi ý nào đó, giúp chúng ta lấy lại được sức mạnh bản thân đã lãng quên và đánh mất."

"Nhưng," đôi mắt đen thẳm lại hướng về Rintaro.

"Xem ra ta đã đánh giá cậu quá cao."

Cánh tay phải trắng nõn vung lên.

"Về nhà đi! Về với cuộc đời thường nhật của cậu đi."

Người phụ nữ vẫy vẫy tay, sau lưng Rintaro vang lên tiếng lạch cạch khô khốc. Cánh cửa lưới gỗ mở ra. Con đường về mà nó mong mỏi đã đột ngột xuất hiện như thế. Nhưng lúc này Rintaro còn chẳng thể ngước mặt lên, nói gì đứng dậy. Trong cơn choáng váng như vừa bị một lực rất mạnh đẩy xuống đất, nó cứ ngồi đó thẫn thờ.

"Xong việc rồi."

Người phụ nữ thốt ra một giọng còn lạnh lùng hơn ban nãy, rồi lặng lẽ đứng lên. Có vẻ đã mất hết hứng thú với mọi thứ trước mặt, bà ta bàng quan quay lưng, tiến vào phía trong tiệm. Ngay khi Rintaro ngẩng lên nhìn, đằng trong tiệm sách, nơi rõ ràng có bức tường chắn, mở ra một lối đi đen như mực. Không giá sách, không đèn treo, chỉ là một lối đi thẳng tắp, tối tăm, dài vô tận, và người phụ nữ bước vào đó không một lời cáo từ. Chỉ còn tiếng gót giày nện xuống sàn nghe cồm cộp khô khốc, mỗi lúc một xa.

Về cũng được mà...

Một xúc cảm cằn cỗi lướt qua lồng ngực Rintaro.

Nếu được về thì cứ về, có sao đâu, Rintaro điềm nhiên phân tích sự thật đó, thế nhưng, cơ thể của nó vẫn bất động, và trái tim nó cứ loanh quanh kiếm tìm điều gì chẳng rõ.

Mình băn khoăn gì chứ? Rintaro tự hỏi khi chăm chú dõi theo bóng lưng người phụ nữ đang rời đi.

Nó đã dốc lòng dốc sức nói lý lẽ, nhưng bị gạt phắt, nó đã nỗ lực bày tỏ ý kiến, nhưng chỉ đổi lấy sự cười chê, và chút tự tôn yếu ớt thổi cái là bay của nó đã bị thổi bay theo đúng nghĩa đen, nhưng sẽ không có điều gì làm nó tổn thương nữa. Cứ thế này thôi, chùng vai chán nản rồi bỏ đi, và lại bắt đầu quay về với cuộc sống buồn tẻ đó, cứ thế thôi là được.

Không cần lo lắng này nọ về những chuyện không sao hiểu nổi xảy ra trong mê cung sách nữa. Một đứa học sinh cấp ba thì làm được gì to tát chứ! Chưa kể còn là thằng mọt sách lầm lì, u ám, dẫu có du hành tới thế giới thần tiên thì cũng chẳng lập tức biến thành người hùng thập toàn thập mỹ được đâu. Dù đi bất cứ đâu, về bản chất nó vẫn là một đứa ru rú xó nhà mà thôi. Dẫu vậy, nó cũng đã xoay xỏa hoàn thành được vài cuộc thảo luận phức tạp, nên có được khen là giỏi thì cũng đúng chứ bộ.

Cái lý luận "mình biết kiểu gì chuyện cũng thế này mà" đang bắt tay cùng cái nết dễ buông xuôi, thong dong viện đủ thứ lý do, khéo léo vỗ về đáy lòng sôi sục của nó. Lúc nào cũng thế, nó đã sống từng ngày theo cách ấy. Và cũng chính nhờ đó mà nó sống sót được đến

bây giờ.

Như vậy cũng chẳng sao cả.

Như vậy...

“Không ổn rồi.” Rintaro chợt lẩm bẩm.

Câu nói buột khỏi miệng hết sức bất thần, đến mức chính bản thân Rintaro còn thấy ngạc nhiên. Ngay khi nó vừa lẩm bẩm câu đó, một chuyện quan trọng mà nãy giờ nó quên bẵng nhá sáng trong tim nó.

Lý do số một khiến nó lặn lội đến đây. Như thể vừa bất ngờ kéo lên chiếc rương kho báu quý giá chìm dưới lòng nước, Rintaro bàng hoàng, sực tỉnh.

"Yuzuki...”

Rintaro ngẩng lên theo phản xạ, rồi giật bắn cả người. Trong lối đi tối tăm trải ra trước mặt nó, người phụ nữ đã mất dạng từ bao giờ. Nhưng tiếng giày vẫn khe khẽ vẳng lại như giục giã Rintaro, nó đứng bật dậy.

“Đợi đã!”

Rintaro dồn hết sức bình sinh mà hét, tiếng hét biến mất vào lối đi tăm tối như bị nuốt chửng. Không những thế, tiếng giày khe khẽ cũng dần xa.

“Yuzuki ở đâu ạ? Xin hãy trả Yuzuki cho cháu!”

Tiếng gào cật lực của nó dội khắp căn phòng trống. Không một câu trả lời, chỉ nghe loáng thoáng tiếng giày khô khốc xa dần như khước từ mọi sự.

Vẫn bần thần sửng sốt, Rintaro quay lại nhìn cánh cửa sau lưng. Cánh cửa lưới mở toang, như muốn nói với nó “lối ra ở đây này”. Chỉ cần bước chân khỏi đó thôi, chắc chắn nó sẽ quay về với cuộc sống thường nhật quen thuộc đang chờ đợi. Một cuộc sống nửa vời tầm thường, buồn bã, tù túng, nhưng không cần phải can đảm hay kiêu hãnh gì cả...

Rintaro mường tượng bản thân ngồi thu mình trong tiệm sách ấm cúng, nhưng chân nó vẫn không nhúc nhích. Chuyến đi này không đơn thuần về được nhà là tốt rồi, nó vẫn chưa quên mục đích mình

đến đây.

Nó siết chặt nắm đấm, nhắm mắt, quyết chí quay lưng lại với cánh cửa, rồi bắt đầu bước về phía lối đi tối đen như mực.

Ngay khi Rintaro vừa bước vào trong lối đi đó, bốn bề xung quanh tối sầm, tầm mắt nó rơi vào bất định. Nó thậm chí không dám chạy vì không nhìn thấy chân mình, chỉ có thể dựa vào cảm giác cưng cứng dưới giày và căng tai nghe tiếng giày đều đặn xa xa mà đi theo. Lưng nó đẫm mồ hôi.

Nó không ngoái đầu lại một lần không phải vì lòng đã vững vàng không do dự. Chỉ là, nó sợ giờ nhìn lại mà không thấy lối thoát thì khó mà bình tĩnh nổi. Trong lồng ngực nó, biết bao cảm xúc tiêu cực - sợ hãi, ân hận, bực bội, căm ghét bản thân - đang âm ỉ sôi và gần như sắp phun trào đến nơi. Một khi để chúng sôi bùng lên thì sẽ không cách gì kiểm soát nổi nữa, thế nên, Rintaro cố nghĩ về chuyện khác để giữ bình tĩnh. Chuyện trường lớp, chuyện chuẩn bị chuyển nhà, người dì dễ mến, gương mặt nghiêng hiền từ của ông, sách chất đầy trên kệ, nụ cười nhã nhặn của con mèo, khuôn mặt rạng ngời vui tươi của cô bạn cùng lớp...

Rintaro cứ nhìn đăm đăm về phía trước mà bước đi.

Nó không thấy bóng lưng của người phụ nữ, nhưng tiếng giày của bà ấy thì nó vẫn nghe được. Ít nhất, bà ấy chưa đi quá xa.

Nhịp tim như trống dồn của nó dần ổn định. Những bước đi run rẩy vì khiếp hãi cũng bắt đầu mạnh dạn hơn.

Thế rồi nó vừa đi vừa nói, chẳng hướng về ai cả.

“Cháu đã nghĩ về sách suốt.”

Giọng nói của nó vang vọng trong hành lang tối. Không tiếng trả lời, chỉ có tiếng giày xa xa gõ nhịp đều như kim đồng hồ tích tắc.

“Cháu cứ nghĩ mãi, không biết sức mạnh của sách là gì. Ông cháu hay nói với cháu rằng sách có sức mạnh rất lớn. Nhưng sức mạnh đó thực chất là gì?”

Khi những từ ngữ dệt thành câu, một nguồn nhiệt bí ẩn dần dần sinh ra từ sâu trong lồng ngực nó. Nguồn nhiệt ấy giống như đống lửa không ngừng tỏa khói, dù bị đè nén, bị thổi vào làn hơi lạnh tựa

băng.

“Sách mang đến cho ta nhiều thứ, như kiến thức, trí tuệ, giá trị quan, thế giới quan... Thật vui khi biết được một điều mình chưa biết, thật phấn khích khi bắt gặp một góc nhìn sự vật hoàn toàn mới mẻ. Nhưng không hiểu sao cháu vẫn luôn cảm thấy ‘sức mạnh lớn’ kia là một điều gì đó còn quan trọng hơn cả những điều ấy.”

Rintaro cần mẫn nhặt nhạnh từng chút cảm xúc mong manh tựa tuyết xuân đang rơi xuống tim mình, rồi chắp thành lời nói. Để có thể truyền đạt được dù chỉ một phần nhỏ vô vàn điều quý giá chỉ chực tan biến ngay khi nó ngỡ mình đã nắm giữ được, nó mải miết nhìn về hư không trước mặt và bước tiếp không ngừng.

Nó không nghĩ bản thân có năng lực gì đặc biệt.

Nó không nghĩ mình có thể thay đổi bất cứ điều gì. Nhưng chuyện mà nó làm được, Rintaro nghĩ, chỉ có thể là nói về sách. Nếu là vậy, thì nó vẫn chưa nói hết những suy nghĩ ấp ủ trong lòng.

“Cháu cứ nghĩ về điều đó mãi. Sức mạnh của sách là gì, cháu cứ tìm kiếm mãi một câu trả lời. Sau bao nhiêu trăn trở, gần đây cháu có cảm giác mình đã chạm đến được, dù chỉ một chút thôi, thứ giống như đáp án.”

Rintaro đột ngột dừng lại, hướng về phía bên kia bóng tối khôn cùng mà cất tiếng.

“Có lẽ nào là, sách sẽ dạy ta nghĩ cho người?”

Giọng nó không lớn.

Nhưng từng từ, thật rõ ràng, ngân vang.

Tiếng giày phía xa đã im bặt trước cả khi nó kịp nhận ra. Đột nhiên, một sự tĩnh lặng sâu thẳm như nuốt chửng mọi thứ trút xuống lối đi tối đen. Rintaro cố căng mắt nhìn xuyên qua bóng tối mà vẫn không thấy bóng dáng người phụ nữ đâu. Nhưng nó vẫn hướng về phía đối phương - có lẽ đang dừng lại ở đâu đó - và nói tiếp.

“Sách khắc họa suy nghĩ của rất nhiều người. Những người đau khổ, những người buồn phiền, những người vui sướng, những người tươi cười... Khi chạm vào câu chuyện, vào ngôn từ của những người ấy, và cùng họ trải qua buồn vui, cháu có thể thấu hiểu được suy

nghĩ của những người không phải là mình. Thông qua sách, cháu cảm nhận được không chỉ tâm tư những người thân thiết bên cạnh, mà cả tâm tư của những người sống ở thế giới hoàn toàn khác."

Tiếp tục lặng im. Tiếng giày vẫn chưa vang lên.

Sự tĩnh lặng ấy như khích lệ Rintaro, nó nói tiếp.

"Không được làm tổn thương người khác. Không được hiếp đáp kẻ yếu, phải giúp đỡ người gặp khó khăn. Có người bảo, những điều ấy là hiển nhiên. Nhưng sự thực đâu phải thế. Không những không phải là hiển nhiên, mà thậm chí còn có người thắc mắc tại sao phải vậy' nữa kìa. Rất nhiều người không tài nào hiểu được vì sao không được làm tổn thương người khác. Giải thích cho họ đâu có dễ. Vì đó không phải là một thứ lý luận logic. Nhưng nếu họ đọc sách, họ sẽ hiểu. Một điều quan trọng, rằng con người không chỉ sống một mình, so với khi nghe giải thích bằng lý lẽ thì đọc sách sẽ dễ hiểu hơn nhiều."

Rintaro vẫn hướng về phía đối phương mà nó không nhìn thấy, cố gắng nói.

"Cháu nghĩ, dạy con người có được một trái tim biết nghĩ cho người khác chính là sức mạnh của sách. Sức mạnh ấy đã nâng đỡ và tiếp thêm can đảm cho rất nhiều người."

Rintaro ngừng một chốc, cắn môi, rồi gắng sức nói tiếp những lời từ đáy lòng.

"Nếu cô sắp quên đi mất, thì cháu sẽ nói thật to để nhắc cô. Cháu sẽ nói, cô ơi, một trái tim biết nghĩ cho người, ấy chính là sức mạnh của sách!"

Giọng nói mạnh mẽ vang dội trong lối đi tối đen, rồi tắt ngấm.

Khi sự im lặng một lần nữa thống trị, bóng tối dường như đang tan dần. Vừa có cảm giác thế thì một thoáng sau Rintaro bắt đầu nhìn được. Trước khi kịp hoàn hồn, nó thấy mình đã quay trở lại không gian bí ẩn mô phỏng y chang tiệm sách Natsuki, giống như ban nãy.

Ngay cạnh nó là cái ghế đẩu nó vừa đặt mông cách đây ít lâu, và phía sau chiếc xô pha trước mặt nó, người phụ nữ đang đứng, như

thể bà ấy đã đứng suốt ở đó từ đầu.

Cánh cửa lưới dẫn ra ngoài đang mở rộng, nhưng phía sâu trong tiệm, lối đi tối đen mà nó mới vừa phi thân vào đã biến mất tiêu, nơi ấy chỉ còn bức tường gỗ. Ba màn hình hiển thị ba mê cung vẫn đang chiếu cảnh mấy người đàn ông, trông không thay đổi gì nhiều so với lúc nãy.

Việc nó đi trong hành lang tối đen kia có lẽ nào là mơ? Từ khúc nào đến khúc nào thì là thật, Rintaro cũng chẳng rõ nữa. Nhưng, có một thứ chắc chắn đã đổi khác.

Đó là trái tim của Rintaro.

“Cháu xin lỗi.” Nó cúi đầu trước người phụ nữ. “Cô bảo cháu về, nhưng cháu chưa thể về được ạ. Vì cháu còn phải đưa Yuzuki về nữa.”

Người phụ nữ cứ đứng im, không trả lời. Ánh mắt bà ấy vẫn vậy, không chút ấm áp, chỉ tràn trề bóng tối khiến người nhìn ớn lạnh.

Nhưng Rintaro không nôn nóng. Người phụ nữ này đã tồn tại lâu đời, lâu hơn đứa con nít ranh như nó rất nhiều. Bà ấy không thể tức khắc hiểu hết mọi suy nghĩ của nó. Bà ấy đã dừng chân, quay lại, hành động đó cũng mang nhiều ý nghĩa rồi.

“Nhưng,” đôi môi mỏng của người phụ nữ mấp máy. “Nhưng con người đang dốc sức hủy hoại những cuốn sách quan trọng như thế. Những cuốn sách bị phá hủy sẽ mất đi sức mạnh. Một cuốn sách, dẫu mang sức mạnh lớn đến đâu, rồi cũng bị nhốt kín, bị cắt vụn, bị bán như thứ hàng rẻ mạt, và cuối cùng, biến mất. Ta không nói ngoa hay dùng phép ẩn dụ đâu. Đó là chuyện ta đã chứng kiến tận mắt. Và ta dám chắc, từ nay về sau sẽ còn rất nhiều cuốn sách nữa bị hủy hoại.”

“Có lẽ có những chuyện như vậy thật. Nhưng sách sẽ không bị hủy hoại đâu.”

Rintaro nói, điềm tĩnh một cách lạ thường. Những lọn tóc của người phụ nữ khẽ rung rinh khi bà ta lắng nghe những lời ấy.

“Người ta có cố hủy hoại sách thì cũng không dễ gì mà làm thế được. Ngay bây giờ, ở những nơi ta không nhìn thấy, vẫn có rất nhiều người đang kết nối với sách. Đó là sự thật bất di bất dịch. Bản

thân việc cô đang ở đây lúc này chẳng phải chính là minh chứng rõ ràng nhất cho điều đó sao?"

Những lời đầy quả quyết của Rintaro khiến người phụ nữ khẽ rướn đôi lông mày, như thể bà đã ngạc nhiên, dẫu chỉ một chút. Đó là thứ cảm xúc đúng nghĩa đầu tiên mà người phụ nữ thể hiện ra.

Một khoảnh khắc thinh lặng.

Đột ngột, như chực chờ thời cơ ấy, một giọng nói vút lên.

"Nói hay lắm, chàng trai trẻ."

Đó là một giọng đàn ông sang sảng.

Rintaro hết hồn ngó quanh quất, nhưng dĩ nhiên trong phòng ngoài nó và người phụ nữ thì chẳng có bóng dáng ai.

"Đúng cậu thiếu niên tôi mong chờ đây rồi. Phục cậu đấy!"

Giọng nói lại vang lên, Rintaro lập tức đánh mắt sang phải, và kinh ngạc.

Người đang nhìn nó mỉm cười không ai khác chính là người đàn ông trong mê cung đầu tiên đang được hiển thị trên màn hình.

Vẫn ngồi nơi hiên nhà, ông ung dung nhấp một ngụm trà, rồi lại cất lời.

"Chàng trai trẻ, chớ có băn khoăn, cứ tự tin mà hét vào mặt bà ta. Bảo với bà ta rằng, không phải chính bà, miệng thì nói những lời đao to búa lớn, nhưng bản thân chỉ một mực dõi nhìn mà chẳng hề hành động? Không phải chính bà đang dỗ lòng bằng những luận điệu vỗ về ngọt ngào hay sao?"

Người đàn ông vừa nói vừa khoái chí ngắm Rintaro ngạc nhiên há hốc mồm.

"Chàng trai trẻ à, thay đổi điều gì đó việc rất khó. Nhưng cậu đã chẳng e dè mà ném vào tôi những lời tâm huyết tự đáy lòng. Tôi rất cảm kích. Từ khi gặp cậu, mỗi ngày tôi khám phá thật nhiều điều mới mẻ, bắt gặp vô số bất ngờ. Cậu nói phải, tôi đã không yêu sách đúng nghĩa. Vì, dù quanh tôi có không biết cơ man nào là sách, tôi lại không nhận ra rằng chỉ trong một cuốn sách đã chứa đựng cả thế giới bao la. Thế nhưng, khám phá lớn nhất của tôi dạo này thực ra lại chẳng liên quan gì đến sách cả."

Người đàn ông, thật từ tốn, nâng tách trà lên.

“Mà là trà vợ tôi pha ngon vô cùng.”

Ông cười to sảng khoái, tiếng cười như sưởi ấm tận đáy lòng Rintaro.

Hòa vào tiếng cười ấy, một giọng nói khác vụt cất lên từ bên trái.

“Cậu khách nhỏ ơi, hãy tự tin lên!”

Rintaro vội quay sang màn hình đối diện.

Nhìn Rintaro há hốc mồm không thốt nên lời, vị học giả mặc áo choàng trắng đang ngồi trên ghế cất tiếng cười thích thú. Phía trên đôi má phúng phính, cặp mắt ông phát ra ánh sáng hiền hậu.

“Chẳng phải cậu là người đã thô lỗ tua Beethoven của tôi nhanh veo véo đó sao hả cậu khách nhỏ? Hãy nhớ lại sự tự tin của cậu khi đó.”

Học Giả chầm chậm gật đầu, rồi lại bật cười vui vẻ.

“Nếu cậu đã chọn được một con đường thì hãy can đảm bước đi. Đừng trở thành một kẻ chỉ giương mắt nhìn ủ ê, không làm gì ngoài than thở chẳng có gì thay đổi cả. Hãy tiếp tục hành trình của riêng cậu. Giống như Melos đã không ngừng chạy tới cùng”

Đôi lông mày thưa thớt của người phụ nữ khẽ cau lại.

“Chỉ nghĩ thôi thì chẳng thay đổi được...”

“Dù là thế đi nữa, các anh không nghĩ rằng ta vẫn nên thử ư?”

Một giọng trầm sâu vọng xuống từ trần nhà.

Rintaro nhìn lên, thấy Giám Đốc đã đứng dậy khỏi ghế, lên tiếng với đám đông người mặc com lê đang nhao nhao chất vấn.

“Không phải chuyện lý luận. Không phải lý luận, mà là chúng ta phải có phẩm giá của mình.”

“Nhưng…” đám đông phản đối, Giám Đốc giơ bàn tay to lạ thường lên chặn lại.

“Các anh tới đây làm việc chẳng phải vì yêu thích sách hay sao?”

Giám Đốc nói nhẹ nhàng, nhưng giọng ông chan chứa nhiệt huyết. Đám đông xôn xao bỗng chốc lặng im.

“Nếu vậy, hãy đặt lý lẽ qua bên. Ta cùng nói về lý tưởng đi. Vì đó là đặc quyền của chúng ta, những người làm ra sách.”

Giọng Giám Đốc vang rền, nghe ông nói, đám người mặc com lê dường như đồng loạt chỉnh tư thế, đứng nghiêm.

Rintaro dời ánh mắt từ trần nhà xuống người phụ nữ trước mặt.

“Dù nhỏ bé, thì thay đổi vẫn là thay đổi.”

Người phụ nữ đón ánh nhìn của Rintaro, không né tránh. Bởi vậy, Rintaro cũng nhìn vào mắt bà, thẳng thắn nói.

“Tất cả chúng cháu đều tin vào sức mạnh của sách, vậy mà cô lại không tin, thì phải làm sao đây?”

Người phụ nữ vẫn đứng yên, cơ thể bà thậm chí chẳng mảy may nhúc nhích.

Âm thanh tan đi, sự im lặng một lần nữa thống trị căn phòng nhỏ. Sự im lặng tràn ngập căn phòng lúc này không dễ gì phá vỡ, thật sâu, thật nặng, tựa như tuyết rơi lặng lẽ, phủ kín chân hai người. Im lặng đến mức uy nghiêm.

Có lẽ đây là khoảng lặng dài nhất kể từ khi Rintaro đến thăm mê cung cuối này.

Cuối cùng, người phụ nữ chậm rãi nhắm mắt, lẩm bẩm.

“Đáng ghét thật...”

Rồi bà lại khẽ mở mắt ra, chăm chú nhìn Rintaro.

“Vì đôi khi lại gặp phải mấy kẻ nói những điều như cậu, nên ta cứ mãi cố chấp giữ niềm hy vọng.”

Giọng bà vẫn vậy, thản nhiên và khó đọc ra cảm xúc, nhưng, nghe như loáng thoáng ẩn chứa một âm điệu khác với trước đây. Và trong mắt bà chợt lung linh tia sáng dịu dàng khiến Rintaro sửng sốt. Tia sáng chỉ tồn tại trong giây lát, rồi lập tức tan vào bóng tối sâu thẳm của đôi đồng tử, nhưng Rintaro tin chắc nó đã thấy được sự hiện diện của tia sáng ấy.

“Trái tim nghĩ cho người ư... Cái tư tưởng ấy, ta không ghét.”

Người phụ nữ nói tựa đang độc thoại, rồi như chợt nhận ra điều gì, bà quay đầu ra sau.

Rintaro nhìn theo, và thấy từ sâu bên trong căn phòng, ánh sáng trắng bắt đầu chậm rãi tuôn ra. Ánh sáng từ từ lan tỏa, và tiệm sách Natsuki âm u dần rạng lên. Những giá sách vững chãi đứng kế nhau

và những màn hình cũng bắt đầu tỏa sáng mờ ảo.

“Hết thời gian rồi.”

“Hết thời gian?”

“Ta đã làm nhiều điều thái quá rồi, không thể cứ thế này mãi được.” Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào vùng sáng trắng, hờ hững nói. “Lần này cậu hãy về đi. Nếu cứ dùng dằng ở đây thì sẽ không về được nữa đâu.”

Dù đột ngột, nhưng đó rõ ràng là một lời từ biệt.

Thấy Rintaro cuống cà kê, người phụ nữ nhẹ nhàng trấn tĩnh nó.

“Không sao đâu. Không cần lo lắng cho cô bạn gái đâu.”

Bị nói nhẹ tênh kiểu ấy, Rintaro chẳng biết đáp lại sao. Nó đành gật mạnh đầu, và ngay lúc ấy, ánh sáng bao quanh nó dần rực lên.

“Đến lúc chia tay rồi phải không ạ?

“Ừ, ta đã...”

Sau một thoáng ngập ngừng, người phụ nữ nói tiếp.

“Có một quãng thời gian vui vẻ.”

“Cháu cũng rất vui vì được gặp cô.”

Rintaro lễ phép cúi chào, nhìn nó, người phụ nữ khẽ nghiêng đầu.

“Cậu là một đứa trẻ thật thà đấy nhỉ? Hay đó là một câu đùa của thời hiện đại mà ta không biết?”

“Không đâu ạ, nhờ gặp gỡ cô mà cháu có cảm giác mình đã nhận ra được một điều quan trọng. Thế nên...”

“Cháu cảm ơn cô!” lần này Rintaro cúi đầu thật đường hoàng, người phụ nữ nhìn nó và lặng im một lúc.

“Đó là một câu từ giã thật hay.”

Bà thì thầm, rồi nhẹ nhàng đưa tay phải chạm vào màn hình đang lơ lửng bên cạnh mình. Lập tức, cả ba màn hình biến mất, trả lại khung cảnh vô vị ban đầu, với những giá sách trống trơn.

Người phụ nữ lại chạm tay vào giá sách, thế rồi, cùng với những luồng sáng xanh lam nhá lên, từng cuốn sách lần lượt hiện ra trên giá, được xếp đặt vô cùng quy củ, chỉn chu. Chỉ trong nháy mắt, hai bức tường đối diện nhau đã được lấp đầy bởi một bộ sưu tập sách đồ sộ.

“Đúng là thế này vẫn hợp với tiệm sách Natsuki hơn.”

Người phụ nữ nói mà không nhoẻn cười.

Rintaro lập tức hiểu ra, hành động lạ lùng ấy là kiểu đáp lễ rất riêng của bà.

“Cháu cũng nghĩ thế này rõ là tốt hơn nhiều.”

Rintaro cười, đáp. Người phụ nữ vẫn kiên quyết trưng ra vẻ mặt vô cảm đến cùng, nhưng rồi bà gật đầu - một cái gật đầu rõ ràng, dù rất khẽ.

Làn ánh sáng tràn trề xung quanh mỗi lúc một mạnh hơn, bao bọc lấy những giá sách, bộ xô pha, và hai người họ. Rintaro chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ. Trong ánh sáng, nó thấy đôi môi mỏng đã có chút sắc hồng của người phụ nữ khẽ mấp máy, hình như bà đang thì thầm điều gì đó, nhưng câu từ không truyền được tới Rintaro. Rồi, thản nhiên như không, bà xoay lưng lại, cất bước đi.

Chẳng tỏ chút gì lưu luyến, cứ thế quay gót đi nhẹ tênh, thật thoải mái làm sao chứ, lòng Rintaro bỗng trào lên một niềm ngưỡng mộ lạ lùng, nó nhìn mãi theo bóng lưng đang dần xa khuất.

Cảm ơn...

Rintaro ôm một niềm tin mãnh liệt đến kỳ cục rằng đó là lời cuối mà người phụ nữ nói với nó lúc chia tay, nó đứng đó, mặc cho ánh sáng trắng lóa nhấn chìm mọi thứ xung quanh.

Chẳng rõ đã bao lâu trôi qua.

Khi tỉnh ra, Rintaro thấy mình đang ngồi áp gối xuống mặt sàn lát gỗ của tiệm sách Natsuki thân thuộc. Trong vòng tay nó, cô bạn cùng lớp đang say sưa ngủ, nét mặt rất đỗi bình an.

Giữ nguyên tư thế, nó quay đầu nhìn vào phía bên trong tiệm, thấy sờ sờ bức tường gỗ trông chẳng thân thiện chút nào. Rồi nó lại hướng mắt ra cửa. Ngoài kia, trong khoảng không rực nắng, những bông tuyết đang rơi.

“Yuzuki,” nó cất tiếng gọi khẽ. Chỉ một khắc sau, Sayo mở mắt, nheo nheo vì chói.

"Natsuki...?”

Nghe thấy giọng nói thân thương ấy, Rintaro thở phào nhẹ nhõm.

Sayo ngước nhìn lên, cô bé im lặng một lúc rồi rụt rè hỏi.

“Không sao chứ?”

Câu đó tớ nói mới phải.

“Rintaro cười thiểu não, Sayo cũng mỉm cười dịu dàng.

Nụ cười duyên dáng mà cô bé vẫn thường khoe ra mỗi sáng trước khi đến câu lạc bộ tập nhạc.

Sayo khẽ khàng nhìn quanh, rồi lại nhìn Rintaro, gật mạnh đầu.

“Xem ra ông đã đưa tôi về lành lặn rồi nhỉ?”

“Tớ hứa rồi mà.”

Rintaro nắm tay Sayo, hai đứa đứng lên.

Sau khi đứng lên, hai đứa thành ra đối diện nhau trong tiệm sách Natsuki không rộng lắm. Từ bên ngoài, nơi tuyết đã phủ một lớp mỏng manh, ánh sáng dịu nhẹ chiếu qua cánh cửa lưới gỗ, khiến dáng hình Sayo đứng ngược sáng như tỏa ánh hào quang chói chang hơn cả mọi ngày.

“Mấy lúc thế này chắc nên nói ‘mừng cậu đã về, nhỉ?”

Trong khi Rintaro ngại ngùng xấu hổ, Sayo khẽ lắc đầu.

“Không phải nha.”

Thấy Rintaro bối rối, cô bé cười tươi rói.

“Phải nói ‘chúc mừng Giáng sinh chớ.”

Rintaro nghe câu chúc tưởng chẳng có dây mơ rễ má gì với mình vang bên tai. Nghe hay thật đấy, nó bần thần nghĩ. Thế là, nó mỉm cười, và nói câu tương tự với Sayo.

KẾT THÚC

Chuyện khép lại tại đây

Hoa thiết tuyến [*] là loài hoa ông rất thích.

Ông đặc biệt thích giống thiết tuyến màu xanh đậm, Rintaro vẫn nhớ khuôn mặt nghiêng của ông, rõ ràng như thể chuyện mới vài hôm trước, khi ông mê mẩn nheo mắt ngắm những cánh hoa xòe rộng dưới nắng vàng rực rỡ ngày đầu hạ.

Hoa được tựu hình từ những đường cong mềm mại kết hợp cùng những đường thẳng băng lạnh lẽo, hợp với cái tên "thiết tuyến" hơn nhiều so với cái tên "clematis" thời thượng.

Ông từng nói những điều như thế, có hơi lạ, vì tính ông vốn kiệm lời. Ông còn trang trí lối vào tiệm sách Natsuki bằng mấy chậu hoa thiết tuyến be bé nữa.

Mình cũng có thể làm mấy việc này lắm chứ?

Rintaro nghĩ thế, rồi nó bắt đầu tưới nước cho mấy chậu cây đã bị bỏ bẳng một thời gian, có lẽ bởi cuối cùng nỗi buồn đè nặng tim nó đã vơi bớt phần nào.

Ông mất đã ba tháng rồi.

Mùa đã chớm chuyển, và cảnh sắc cũng đổi thay đôi chút.

Tuyết dưới mái hiên tan, cây hoa mận, hoa anh đào đang đơm nụ.

Trong dòng chảy tự nhiên của thời gian, Rintaro vẫn giữ nếp sinh hoạt cũ, sáu giờ rưỡi mở cánh cửa lưới gỗ cho không khí trong cửa tiệm nhỏ lưu thông, rồi xách chổi ra quét mấy bậc thềm đá, tưới nước cho mấy chậu cây đã trổ đầy lá non, sau đó quét bụi trong nhà.

"Đang mở hàng đấy à?"

Khi Rintaro đã quét được hòm hòm, một giọng tươi tắn vang lên, Sayo xách hộp nhạc cụ màu đen bước vào tiệm. Mới đây thôi, cô bé có bảo với Rintaro là trong đó đựng chiếc bass clarinet. Trước đó Rintaro không hề biết lại có thứ nhạc cụ kết hợp bass và clarinet,

nhưng nghe nói ngay trong câu lạc bộ nhạc khí quy mô lớn thì đó cũng là một vị trí rất quan trọng, và Sayo đã một mình đảm nhận.

"Ngày nào cũng thấy ông chăm chỉ lao động."

Nói rồi cô bé nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đẩu tròn nho nhỏ đặt ở chính giữa cửa hàng.

"Ngày nào cũng phải lau lau dọn dọn vậy đó hả?"

"Không sao mà."

Rintaro vừa cười vừa chùi từng cuốn sách trên giá.

"Tớ khác Yuzuki, sáng ra không phải đi tập tành gì. Lau chùi thế này có khi lại bắt gặp một cuốn sách có vẻ hay, nên tớ cũng thấy khá thích."

"Ông hơi bị dị đó nha." Kiểu nói chuyện của Sayo vẫn phóng khoáng chẳng chút khách sáo, lúc nào cũng thật dễ chịu.

"Nhưng mà, sách lần này có tí khó nhằn." Cô bé bảo vậy rồi lôi từ túi đeo vai ra một cuốn sách to đùng. "Tôi đọc mà ù ù cạc cạc."

Rintaro cười khổ.

Đó là cuốn *Trăm năm cô đơn* của García Márquez mà nó giới thiệu cho Sayo hôm trước. Rintaro, với lối quan tâm ân cần rất riêng của nó, nghĩ rằng tiểu thuyết lãng mạn chắc sẽ dễ đọc, nên sau khi Sayo nhập môn bằng Austen, nó đã giới thiệu cho cô bé các tác phẩm của Stendhal, Gide, Flaubert, nhưng rồi Sayo đều đọc hết sạch, và tuần trước cô bé nói rằng muốn đọc một thể loại khác.

Thế là Rintaro chọn García Márquez.

"Natsuki nè, thật là ông đọc hết cuốn này rồi ấy hả?"

"Tớ đọc rồi. Đọc từ lâu lắm rồi."

"Natsuki đúng là không phải người bình thường. Tôi thì chẳng hiểu gì luôn. Khó dễ sợ."

"Thế là tốt."

Rintaro vừa cầm chổi lông gà phủi bụi giá sách vừa cười. Sayo ngước nhìn nó đầy thắc mắc.

"Tốt á?"

"Nếu Yuzuki cảm thấy khó đọc, thì là do trong cuốn sách viết toàn những điều mới đối với cậu. Nếu gặp được một cuốn sách khó

thì đó chính là cơ hội.”

“Là sao trời?”

“Dễ đọc thì là bởi sách viết toàn những điều Yuzuki đã biết rồi. Còn khó đọc chứng tỏ trong sách toàn là điều mới.”

Rintaro cười hớn hở, Sayo nhìn nó chòng chọc bằng đôi mắt như đang chiêm ngưỡng một loài thú lạ.

“Natsuki đúng là đồ khùng điên.”

“Nghe có vẻ tệ.”

“Nhưng lại không tệ.”

Sayo đưa tay phải lên bóp trán trong khi vẫn nhìn Rintaro.

“Không hiểu sao tôi lại thấy ông ngầu ngầu.”

Bàn tay đang lau bàn của Rintaro khựng lại. Nó đánh bạo liếc một cái, thấy Sayo nghiêng nghiêng đầu như dòm gì nó, rồi cô bé toét miệng cười.

“Tai ông đỏ tưng bừng luôn nha.”

“Tại người ta là tờ giấy trắng, đâu có bạo dạn như ai kia.”

“Giấy trắng mới sợ! Đọc toàn sách mười tám cộng nào *Lolita*, nào *Bà Bovary* mà dám tự nhận là tờ giấy trắng. Hay bạn tôi đây là kiểu nghiện mà ngại?”

“Thái độ đấy thì tớ không bán sách cho đâu nhé.”

“Phét!” Sayo nói véo von, rồi đứng dậy khỏi ghế. Thay vì đi ra cửa, cô bé rón rén bước vào sâu bên trong cửa tiệm. Sayo đi tới trước bức tường chắn và nhẹ nhàng áp tay lên đó.

“Đường cụt thật rồi.”

“Không phải đường cụt mới là rắc rối đó.”

“Rắc rối thì rắc rối thiệt, nhưng thế này lại hơi buồn. Mọi chuyện cứ như là mơ ấy.”

Cũng có lúc Rintaro nghĩ đó thật sự là một giấc mơ.

Nhưng dẫu cho mọi thứ chỉ mà mơ, thì đối với Rintaro, có một điều đã trở nên sáng rõ. Rằng nó không hề cô độc.

“Con không chuyển nhà nữa, con muốn sống một mình dì ạ.”

Đêm Giáng sinh ấy, tầm một tiếng trước khi xe tải của bên dịch

vụ chuyển nhà tới, Rintaro đã nói thế với dì. Nghe thằng cháu dõng dạc nói cái câu khó lọt lỗ tai ấy mà lạ thay dì lại chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên lắm. Dì khoanh đôi tay mập mạp trước ngực, nhìn chằm chằm đứa cháu trai đang hiên ngang nhìn thẳng vào dì.

Sau đó là một khoảng lặng khó tả, có lẽ chỉ trong thoáng qua, nhưng cảm tưởng như rất rất lâu. Thế rồi, đột ngột, dì bảo.

"Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra rồi, đúng không cu Rin?"

Đó là một câu hỏi ngoài dự liệu của Rintaro. Dì nó nhìn thằng cháu lúng túng như gà mắc tóc, đôi gò má hồng hào hơi giãn ra thành một nụ cười khổ.

"Thôi con không nói cũng được. Đàn ông con trai ai lại đi kể tồng tộc mọi bí mật cho bà dì mập mới quen chưa trò chuyện gì nhiều, ha?"

Đương nhiên Rintaro không thể kể cho dì về những chuyến phiêu lưu kỳ lạ với con mèo được. Hơn hết, nó cũng không nhận thức được rõ ràng trong quãng sự kiện đó bản thân mình đã có gì đổi thay. Nhưng dù là gì thì cũng không quan trọng, nó đã quyết từ nay sẽ từng bước đi về phía trước bằng chính đôi chân mình.

"Không có lựa chọn" - câu nói này không chỉ là suy nghĩ sai lầm, mà còn chẳng hơn gì một sự ngụy biện, giờ đây Rintaro đã hiểu rõ điều đó. Nếu ta thực tâm muốn lựa chọn, con đường sẽ mở rộng vô tận về bốn hướng. Lựa chọn, hoặc buông xuôi để mặc bản thân bị cuốn đi, vấn đề chỉ có thế thôi.

"Nếu cô không tin vào chính mình, thì phải làm sao đây?"

Lúc ở trong mê cung đó, Rintaro đã chất vấn người phụ nữ như vậy. Đồng thời, vào khoảnh khắc ấy, nó cũng tự vấn bản thân điều tương tự. Câu nói đó tiếp sức cho nó, và Rintaro cũng đã quyết định sẽ tự mình bước tiếp.

Thấy Rintaro vẫn im re không trả lời, cuối cùng, dì nó cất giọng nhẹ nhàng.

"Con có đang tự ép mình không đấy?"

"Ép ấy ạ?"

"Ừa, vì con không muốn sống chung với một người xa lạ như dì,

nên mới nói đại sẽ sống một mình cho qua chuyện?"

"Không phải vậy đâu dì ơi."

"Thiệt không đó?"

"Thề luôn." Rintaro đáp ngắn gọn mà quả quyết.

Dì vẫn khoanh tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật mạnh đầu, bảo.

"Vậy nếu con chấp nhận ba điều kiện dì đưa ra thì dì sẽ suy nghĩ."

"Ba điều kiện ạ?"

"Ừ. Một là con phải đi học lại."

Ặc, Rintaro thầm kêu lên. Vậy là dì biết tỏng chuyện nó bùng học suốt thời gian qua.

"Hai là, mỗi tuần con phải gọi điện cho dì ba lần. Để dì biết tình hình con ra sao. Ba là..."

Dì chống hai cánh tay mũm mĩm vào hông, vươn người tới trước.

"Có khó khăn gì thì đừng có cứng đầu cứng cổ mà nhất định phải bàn với dì nghe không? Con chỉ là thằng cu học cấp ba, sống một mình không phải chuyện dễ đâu."

Sự quan tâm từng ly từng tí của dì khiến Rintaro nghẹn ngào không đáp lời ngay được.

Dì tốt quá chừng, Rintaro bụng bảo dạ. Trong từng lời chân tình của dì chan chứa bao nỗi lo âu dành cho đứa cháu trai vụng về. Nếu người dì tốt bụng này có mặt ở tiệm sách Natsuki lúc ấy, chắc chắn dì sẽ nhìn thấy được con mèo mướp kỳ lạ và hành lang sách bí ẩn.

"Nhưng mà, một tuần gọi điện những ba lần thì chắc hơi khó dì ạ..."

"Úi chà, so với đúng hôm chuyển nhà, trước giờ hẹn một tiếng lại gọi điện cho người ta xin hủy thì việc nào khó hơn ta? Nếu con muốn thì dì cháu mình đổi nhé?"

Dì không chỉ tốt mà còn bén nữa. Rintaro không còn đường nào cãi.

"Con xin nhờ dì vậy ạ," nó cúi đầu, bên tai nó vang lên giọng cười khổ của dì và tiếng nói thầm.

"Rintaro có gì đó giống ông của con ghê."

Không hiểu sao, Rintaro cảm thấy câu nói ấy chính là lời khen tuyệt vời nhất.

“Gặp một cuốn sách khó chính là cơ hội ấy hả?”

Sayo vừa nhìn chòng chọc cuốn *Trăm năm cô đơn* vừa lẩm bẩm.

“Nhân tiện, García Márquez là một trong những tác giả anh Akiba rất mê đó. Có khi anh ấy đã đọc hết sạch mấy cuốn của ông ta ở tiệm này rồi.”

“Ông nói thế càng làm tôi hết muốn đọc.”

“Mà thôi không sao,” Sayo nhét lại cuốn sách to vào túi rồi khẽ liếc Rintaro.

“Nhưng nếu không hay thì tôi sẽ giận đấy.”

“Quá đáng thế. Người viết là García Márquez chứ có phải tớ đâu.”

“Nhưng người kêu tôi đọc là Natsuki chứ không phải García Márquez.”

Rintaro chợt thấy cảm khái lạ lùng, sao mấy người phụ nữ xung quanh nó đều bén quá, hết dì nó tới Sayo.

“Á, tôi phải đi thôi!” Sayo đột nhiên đứng phắt dậy, cô bé vừa nhận ra đã đến giờ tập sáng. Vớ lấy hộp đựng chiếc bass clarinet đặt trên bàn, Sayo hớt hải chạy ra cửa.

“Natsuki cũng phải đi học đấy nhé!”

“Tớ sẽ đi mà. Đã hứa với dì tớ rồi.”

Nhân thể tiễn Sayo, Rintaro tranh thủ ra ngoài. Hôm nay trời xanh trong đến lạ. Dưới ánh nắng sớm mai rực rỡ, một nhân viên giao hàng chạy xe máy màu vàng lướt qua.

Sau khi nhẹ nhàng nhảy xuống mấy bậc đá trước cửa hàng, Sayo như vừa sực nhớ ra điều gì, quay lại nhìn Rintaro.

“Nè, bữa nào mình đi ăn cùng nhau đi.”

Cô nàng nói nhẹ tênh, Rintaro chớp mắt hai cái, bàng hoàng đến xụi lơ xụi lắc.

“Ăn cùng tớ á?”

"Ừ.”

“Tại sao?”

“Vì chắc chờ mút mùa Natsuki cũng chẳng mời tôi đâu.” Giọng nói tươi tắn của cô bé vút lên trong nắng ban mai.

Rintaro càng chấn động tọn, lắp bắp mãi không nên lời. Sayo trưng ra một khuôn mặt chán chường cùng nụ cười thiểu não, nói tiếp.

“Ngồi trong tiệm sách nói chuyện về sách thì cũng không tệ. Nhưng nếu không thỉnh thoảng phơi nắng chút thì người sẽ yếu nhớt ra đấy. Ông đã lên đến thiên đường rồi mà Natsuki còn định bắt ông lo lắng cho mình mãi hay sao?”

“Tớ mà kể với ông chuyện đi ăn với con gái thì ông sẽ còn lo hơn đấy.”

Nếu là thằng Rintaro lúc bình thường thì ít nhất cũng nhẹ nhàng đáp lại được một câu cỡ đó, nhưng thằng Rintaro lúc này đầu óc trắng xóa, chữ nghĩa biến mất sạch trơn.

Giả sử nó trả lời một câu đần độn, chán òm kiểu “Cậu chịu đi với tớ hả?” rồi nhận được lời đáp huỵch toẹt kiểu “Tôi sẽ cố chịu”, thì nó sẽ tắc tị ngay.

Sau khi tặng cho cậu bạn đang lúng túng một nụ cười quyến rũ không gì sánh nổi, Sayo dợm bước chạy ra ngõ. Nghe tiếng giày cô bé gõ xuống đất lộp cộp vui tai, Rintaro bất giác mở miệng gọi.

"Yuzuki.”

Cô bạn cùng lớp đã đi được một đoạn liền quay đầu nhìn lại với vẻ thắc mắc.

“Cảm ơn cậu.”

Trong ngõ nhỏ yên ắng, giọng nói ngại ngùng của nó vang rõ đến bất ngờ.

Sayo có vẻ ngạc nhiên trước đường bóng thẳng của Rintaro. Đó chỉ là một câu giản đơn, không một chút hoa mỹ, văn vở, nhưng gói ghém bao nhiêu chân tình của Rintaro.

Cảm xúc của Rintaro dành cho người bạn đã luôn quan tâm và nhiều lần tới bên nó không chỉ có vậy mà thôi. Nó đã bao lần trăn trở phân vân không biết nên bày tỏ sao cho phải, vậy mà hôm nay, chỉ nói ra một lời bình thường như thế nó cũng phải dốc hết sức mới

làm được.

Sayo vẫn đứng im ngỡ ngàng. Rintaro, một lần nữa, hướng về phía cô bé mà kêu lên.

“Thật lòng cảm ơn cậu. Cảm ơn tất cả mọi điều Yuzuki đã làm cho tớ.”

“Gì chứ? Tự nhiên lại... Dựng cả tóc gáy rồi nè.”

“Yuzuki cũng bị đỏ mặt rồi kìa.”

“Ai thèm đỏ chứ!”

Sayo cất giọng lanh lảnh, xoay người, chạy ra ngõ.

Nắng xuân cứ rực lên mãi, tấm lưng trong lớp áo đồng phục của cô bé trông thật thảnh thơi, như tan dần vào nắng.

Rintaro đứng lặng yên một lúc lâu, dõi theo Sayo. Thế rồi, bất thình lình, một giọng nói trầm trầm vang lên.

“Vững vàng mà sống nhé, Đời thứ hai!”

Rintaro kinh ngạc ngó tứ phương, nhưng chỉ thấy con ngõ vắng tanh không một bóng người. Chợt trong khoảnh khắc, nó cảm giác như mình đã thấy bóng lưng một con mèo mướp nhảy phắt qua bức tường đối diện, nhưng nó cũng không chắc lắm. “A!” nó vừa nghĩ thế thì khung cảnh lại quay về với vẻ quen thuộc mọi ngày, không có gì kỳ lạ.

Rintaro đứng lặng đi một lúc, rồi cuối cùng, nó khẽ cười.

“Tôi sẽ thử. Theo cách của riêng mình.”

Nó thầm trả lời thật rành rọt trong lòng, rồi ngước nhìn bầu trời xanh biếc.